

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

A 182-a Conferință Generală Anuală

31 martie – 1 aprilie 2012

Publicat de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Orașul Salt Lake, Utah

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Toate drepturile rezervate.

Aprobarea versiunii în limba engleză: 01/12
Aprobarea traducerii: 01/12
Titlul original: *182nd Annual General Conference*
Romanian
PD50038655 171

Cuprins

SESIUNEA DE SÂMBĂTĂ DIMINEAȚĂ

Acum, când ne adunăm din nou <i>Thomas S. Monson</i>	1
Și le va mâna un copilaș <i>Boyd K. Packer</i>	4
Să îi învățăm pe copiii noștri să înțeleagă <i>Cheryl A. Esplin</i>	11
Converțiți Evangheliei Sale prin Biserica Sa <i>Donald L. Hallstrom</i> ...	16
El ne iubește cu adevărat <i>Paul E. Koelliker</i>	21
Sacrificiu <i>Dallin H. Oaks</i>	26
Munți de urcat <i>Henry B. Eyring</i>	33

SESIUNEA DE SÂMBĂTĂ DUPĂ-AMIAZĂ

Susținerea oficianților Bisericii <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	41
Raportul Departamentului de Audit al Bisericii, 2011 <i>Robert W. Cantwell</i>	45
Raport statistic, 2011 <i>Brook P. Hales</i>	47
Lucrătorii viei <i>Jeffrey R. Holland</i>	49
Să ne venim în fire: împărtașania, templul și sacrificiul oferit prin intermediul slujirii <i>Robert D. Hales</i>	55
Credință, curaj, împlinire: un mesaj către părinții singuri <i>David S. Baxter</i>	61
Stați pe teritoriul Domnului! <i>Ulisses Soares</i>	66
În armonie cu melodia credinței <i>Quentin L. Cook</i>	70
Cum să obținem revelație și inspirație cu privire la propria noastră viață <i>Richard G. Scott</i>	78

SESIUNEA PREOȚIEI

Puterile cerului <i>David A. Bednar</i>	84
---	----

Reactivarea pentru creștere reală <i>Richard C. Edgley</i>	91
Preoția aaronică: ridicați-vă și folosiți puterea lui Dumnezeu <i>Adrián Ochoa</i>	96
De ce-ul slujirii în cadrul preoției <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	101
Familiiile aflate sub legământ <i>Henry B. Eyring</i>	109
Dornici și demni să slujim <i>Thomas S. Monson</i>	117

SESIUNEA DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ

Cei milostivi obțin milă <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	124
Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu <i>Russell M. Nelson</i>	131
Lecții speciale <i>Ronald A. Rasband</i>	137
Viziunea profeților cu privire la Societatea de Alinare – credință, familie, alinare <i>Julie B. Beck</i>	142
Doctrina lui Hristos <i>D. Todd Christofferson</i>	148
Cursa vieții <i>Thomas S. Monson</i>	157

SESIUNEA DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ

Puterea izbăvirii <i>L. Tom Perry</i>	164
Pentru ca cei rătăciți să poată fi găsiți <i>M. Russell Ballard</i>	170
Să dobândim înțelegerea de a acționa <i>O. Vincent Haleck</i>	177
„Doar în acord cu principiile dreptății” <i>Larry Y. Wilson</i>	182
A meritat? <i>David F. Evans</i>	187
Să păstrăm lucrurile sacre <i>Paul B. Pieper</i>	193
Ce crede Hristos despre mine? <i>Neil L. Andersen</i>	198
La încheierea acestei conferințe <i>Thomas S. Monson</i>	204

ADUNAREA GENERALĂ A TINERELOR FETE

Ridicați-vă și străluciți <i>Ann M. Dibb</i>	207
Căutați să învățați: aveți o lucrare de făcut <i>Mary N. Cook</i>	213
Acum este momentul să vă ridicați și să străluciți! <i>Elaine S. Dalton</i>	219
Credeți, supuneți-vă și îndurați <i>Thomas S. Monson</i>	226

Acum, când ne adunăm din nou

Președintele Thomas S. Monson

Tatăl nostru Ceresc ne cunoaște pe fiecare în parte și ne cunoaște nevoile. Fie ca noi să ne umplem de Spiritul Său în timp ce luăm parte la lucrările acestei conferințe!

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, acum, când ne adunăm din nou în cadrul unei conferințe generale a Bisericii, vă urez bun venit și îmi exprim dragostea față de dumneavoastră. Ne întâlnim la fiecare șase luni pentru a ne întări unul pe altul, pentru a ne încuraja, pentru a oferi alinare, pentru a ne întări credința. Suntem aici pentru a învăța. Este posibil ca unii dintre dumneavoastră să caute răspunsuri pentru întrebările și provocările de care au parte în viață. Alții se luptă cu dezamăgiri sau pierderi. Fiecare poate fi luminat, înălțat spiritual și alinat atunci când simte Spiritul Domnului.

Dacă sunt schimbări pe care trebuie să le faceți în viața dumneavoastră, fie ca dumneavoastră să găsiți motivația și curajul de a le face pe măsură ce veți asculta cuvintele inspirate care vor fi rostite. Fie ca noi toți să ne reînnoim hotărârea de a trăi în așa fel încât să fim fii demni și fiice demne ai Tatălui nostru Ceresc! Să continuăm să ne opunem răului oriunde ar fi.

Cât de binecuvântați suntem să fi venit pe pământ într-un timp ca acesta – un timp minunat în lunga istorie a lumii! Nu putem fi cu toții împreună sub același acoperiș, dar avem acum posibilitatea de a lua parte la lucrările acestei conferințe prin

intermediul televiziunii, radioului, transmisiunii prin satelit și Internetului – chiar și al dispozitivelor mobile. Noi suntem uniți, vorbind multe limbi, trăind în multe țări, însă având cu toții o singură credință, o singură doctrină și un singur scop.

Având un început modest acum 182 de ani, prezența noastră este simțită acum în întreaga lume. Această cauză măreață în care suntem implicați va continua să avanseze, schimbând și binecuvântând vieți precum o face și acum. Nicio cauză, nicio forță din întreaga lume nu poate opri lucrarea lui Dumnezeu. În pofida a ceea ce va veni, această cauză măreață va merge înainte. Vă aduceți aminte de cuvintele profetice ale profetului Joseph Smith: „Nicio mână nesfințită nu poate să oprească lucrarea din progres; persecuțiile se pot dezlănțui, gloatele se pot uni, armatele se pot aduna, calomnia poate să defăimeze, însă adevărul lui Dumnezeu va merge înainte fără teamă, cu noblețe și liber, până când va pătrunde pe fiecare continent, va vizita fiecare regiune, va trece peste fiecare țară și va răsună în fiecare ureche, până când scopurile lui Dumnezeu vor fi realizate și Marele Iehova va spune că lucrarea este terminată”¹.

Dragii mei frați și dragile mele surori, sunt foarte multe lucruri dificile și provocatoare în lumea de astăzi, dar sunt și multe care sunt bune și înălțătoare. Noi declarăm în al treisprezecelea articol de credință: „Dacă este ceva care este virtuos, vrednic de iubit, care are bună reputație sau este demn de laudă, noi căutăm aceste lucruri”. Fie ca noi să continuăm mereu să facem astfel!

Vă mulțumesc pentru credința dumneavoastră și pentru devotamentul dumneavoastră față de Evanghelie. Vă mulțumesc pentru dragostea și grija de care dați dovadă unul față de altul. Vă mulțumesc pentru slujirea pe care o oferiți în episcopiile și ramurile dumneavoastră, precum și în țărâșii și districtele dumneavoastră. Acest tip de slujire este ceea ce-L ajută pe Domnul să îndeplinească multe dintre scopurile Sale aici, pe pământ.

Vă mulțumesc pentru bunătatea pe care mi-o arătați oriunde mă duc. Vă mulțumesc pentru că vă rugați pentru mine. Am simțit acele rugăciuni și sunt foarte recunoscător pentru ele.

Acum, dragii mei frați și dragile mele surori, am venit să fim învățați și inspirați. Multe mesaje vor fi împărtășite în următoarele două zile. Vă pot asigura că acei bărbați și acele femei care vi se vor adresa au căutat ajutor și îndrumare cerești atunci când și-au pregătit mesajele. Ei au primit inspirație cu privire la ceea ce ne vor împărtăși.

Tatăl nostru Ceresc ne cunoaște pe fiecare în parte și ne cunoaște nevoile. Fie ca noi să ne umplem de Spiritul Său în timp ce luăm parte la lucrările acestei conferințe! Aceasta este rugăciunea mea sinceră, în numele sacru al Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos, amin.

Notă

1. *Învățăături ale președinților Bisericii:*
Joseph Smith (2007), p. 149–150.

Și le va mâna un copilaș

Președintele Boyd K. Packer

Președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Soții și soțiile trebuie să înțeleagă că principala lor chemare – din care nu vor fi eliberați niciodată – este cea pe care o au față de celălalt și față de copiii lor.

Cu ani în urmă, într-o seară rece într-o stație de tren din Japonia, am auzit o bătaie în geamul de la vagonul meu de dormit. Era un băiat înghețat care purta o cămașă zdrențuită cu o cârpă murdară legată în jurul maxilarului umflat. Capul lui era acoperit de râie. El avea un castron din tablă ruginită și o lingură, semne ale unui cerșetor orfan. În timp ce mă străduiam să deschid ușa să îi dau bani, trenul a pornit din loc.

Nu voi uita niciodată pe acel băiețel, flămând, care a rămas acolo în frig, ținând castronul din tablă gol. Nici nu voi uita cât de neajutorat m-am simțit când trenul a plecat și l-am lăsat stând pe peron.

Câțiva ani mai târziu, în Cusco, un oraș din Anzi, în Peru, Vârstnicul A. Theodore Tuttle și cu mine am ținut o adunare de împărtășanie într-o încăpere lungă și îngustă care dădea spre stradă. Era noapte și în timp ce vârstnicul Tuttle vorbea, un băiețel, de aproape șase ani, a apărut în ușă. El purta doar o cămașă zdrențuită lungă ce atârna până la genunchi.

La stânga noastră era o masă mică pe care se găsea pâinea pentru împărtășanie. Acest orfan flămând a văzut pâinea și a înaintat încet pe lângă perete spre ea. El era aproape de masă când l-a văzut o femeie de la marginea rândului. Cu o mișcare bruscă a capului, l-a alungat în noapte. Am gemut în sinea mea.

Mai târziu băiețelul s-a întors. El s-a furișat pe lângă perete, uitându-se când la pâine, când la mine. Când era aproape de

locul unde femeia l-ar fi văzut din nou, am întins mâinile și a venit fugind spre mine. L-am ținut în poală.

Apoi, simbolic, l-am pus pe scaunul vârstnicului Tuttle. După rugăciunea de încheiere băiețelul flămând s-a avântat în noapte.

Când m-am întors acasă i-am spus președintelui Spencer W. Kimball despre experiența mea. El a fost profund mișcat și mi-a spus: „Țineai un popor în poalele tale”. El mi-a spus aceasta de mai multe ori: „Acea experiență are o mai mare importanță pe care încă nu o cunoști”.

În timp ce am vizitat America Latină de aproape 100 de ori, l-am căutat pe acel băiețel uitându-mă la chipurile oamenilor. Acum înțeleg ce a vrut să spună președintele Kimball.

Am întâlnit un alt băiat tremurând pe străzile orașului Salt Lake. Era târziu într-o seară rece de iarnă. Noi plecam de la o cină de Crăciun de la un hotel. Pe stradă mergeau șase sau opt băieți gălăgioși. Fiecare dintre ei ar fi trebuit să fie acasă și nu afară, în frig.

Un băiat nu avea geacă. El mergea sărind foarte repede pentru a se încălzi. A dispărut pe o stradă lăturalnică, fără îndoială spre un apartament mic și sărăcăcios și un pat ce nu avea destule pături pentru a-i ține de cald.

Seara, când trag păturile pe mine, ofer o rugăciune pentru cei care nu au un pat cald în care să se culce.

Eram staționat în Osaka, Japonia, când s-a încheiat cel de-al Doilea Război Mondial. Tot orașul era o ruină și străzile erau pline cu resturi de blocuri, dărâmături și cratere create de bombe. Deși majoritatea copacilor fuseseră distruși, unii dintre ei încă mai rezistau cu crengi și trunchiuri fărâmițate pe care mai creșteau câteva rămurele firave cu frunze.

O fetiță ce purta un kimono colorat și zdrențuit aduna frunze galbene de platan într-un buchet. Micul copil părea neafectat de distrugerea din jur în timp ce căuta printre dărâmături pentru a adăuga noi frunze la colecția ei. Ea găsisese singura frumusețe care mai exista în lumea ei. Poate ar trebui să spun că *ea* era lucrul frumos din lumea ei. Atunci când mă gândesc la ea, într-un fel, credința mea crește. Copilul era un exemplu al speranței.

Mormon ne-a învățat că „pruncii sunt vii în Hristos”¹ și nu au nevoie de pocăință.

În jurul anului 1900, doi misionari slujeau în munții din sudul Statelor Unite. Într-o zi, de pe vârful unui deal, au văzut oameni care se adunau într-o vale la poalele dealului. Misionarii nu aveau multe persoane cărora să le predea, așa că au mers spre acel loc.

Un băiețel se înecase și urma să aibă loc înmormântarea. Părinții îl chemaseră pe preot pentru a vorbi la înmormântarea fiului lor. Misionarii au stat mai în spate în timp ce acest preot ambulant s-a uitat la tată și la mamă și și-a început predica. Dacă părinții se așteptau să primească alinare de la acest preot, urmau a fi dezamăgiți.

El i-a certat dur că nu botezaseră copilul. Ei amânaseră dintr-un motiv sau altul și acum era prea târziu. El le-a spus fără menajamente că băiețelul lor ajunsese în iad. Era vina lor. Ei erau de vină pentru chinurile sale veșnice.

După ce predica s-a terminat și mormântul a fost acoperit, vârstnicii s-au apropiat de părinții îndurerați. „Noi suntem slujitorii Domnului”, i-au spus mamei „și am venit cu un mesaj pentru dumneavoastră”. În timp ce părinții ascultau, vârstnicii au citit din revelații și și-au depus mărturia despre restaurarea cheilor pentru mântuirea atât a celor vii, cât și a celor morți.

Îl compătimesc pe acel preot. El făcea tot ce putea cu lumina și cunoașterea pe care le avea. Dar el ar fi trebuit să poată oferi mai mult. Există plenitudinea Evangheliei.

Vârstnicii au venit în calitate de mângâietori, învățători, slujitori ai Domnului, slujitori autorizați ai lui Isus Hristos.

Acești copii despre care vorbesc reprezintă toți copiii Tatălui nostru Ceresc. „Fiii sunt o moștenire de la Domnul și... ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei.”²

Crearea unei vieți este o responsabilitate mare pentru un cuplu căsătorit. Una dintre cele mai mari încercări ale vieții muritoare este să fi un părinte demn și responsabil. Nici bărbatul, nici femeia, nu pot face copii de unul singur. Trebuia ca acești copii să aibă doi părinți – atât un tată, cât și o mamă. Nici un alt tipar sau proces nu îl poate înlocui pe acesta.

Demult o femeie mi-a spus, înlăcrimată, că atunci când a fost studentă ea a făcut o greșeală mare cu prietenul ei. El aranjase ca ea să facă avort. Cu timpul, ei au absolvit, s-au căsătorit și au avut mai mulți copii. Ea mi-a spus cât de îndurerată era când se uita la familia ei, la copiii ei minunați, și vedea în mintea ei locul, acum gol, din care lipsea acel copil.

Dacă acest cuplu înțelege și pune în practică ispășirea, ei vor ști că aceste experiențe și durerile datorate acestora pot fi șterse. Nicio durere nu va dura veșnic. Nu este ușor, dar scopul vieții nu a fost niciodată să fie ușoară sau corectă. Pocăința și speranța veșnică datorate iertării vor merita, mereu, efortul.

Un alt cuplu tânăr, în lacrimi, mi-a spus că tocmai veniseră de la doctor care le spusese că nu puteau avea copii. Ei erau devastați de vestea pe care o primiseră. Ei s-au mirat când le-am spus că erau foarte norocoși. Ei s-au întrebat de ce aș spune așa ceva. Le-am spus că situația lor era mai bună decât cea a altor cupluri care puteau avea copii dar respingeau și evitau cu egoism această responsabilitate.

Le-am spus: „Cel puțin voi doriți copii și acea dorință va cântări în favoarea voastră în timpul vieții pe pământ și după moarte deoarece vă va oferi stabilitate spirituală și emoțională. În cele din urmă, va fi mai bine de voi care ați vrut copii dar nu ați putut avea decât de cei care ar fi putut avea copii dar nu au vrut”.

Există alte cupluri care nu se căsătoresc și, astfel, nu au copii. Unii, din cauza unor împrejurări ce nu țin de ei, cresc copii fiind mame sau tați singuri. Acestea sunt situații temporare. Ca parte a planului veșnic – nu întotdeauna în viața muritoare – dorințele drepte vor fi îndeplinite.

„Dacă numai în viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!”³

Scopul suprem al tuturor activităților din Biserică este să vedem un soț și o soție fericiți în căminele lor împreună cu copiii, protejați de principiile și legile Evangheliei și pecetluiți prin legămintele preoției veșnice. Soții și soțiile trebuie să înțeleagă că principala lor chemare – din care nu vor fi eliberați niciodată – este cea pe care o au față de celălalt și față de copiii lor.

Una dintre cele mai mari descoperiri ale părinților este că noi învățăm mai mult ce contează cu adevărat de la copiii noștri

decât am învățat de la părinții noștri. Noi ajungem să vedem adevărul în profeția lui Isaia: „[îi] va mâna un copilăș”⁴.

La Ierusalim, „Isus a chemat la El un copilăș și l-a pus în mijlocul lor

și le-a spus: Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu veți fi ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor.

De aceea, oricine se va smeri ca acest copilăș, va fi cel mai mare în împărăția cerurilor”⁵.

„Isus le-a zis: Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți căci împărăția cerurilor este a celor ca ei.

După ce și-a pus mâinile peste ei a plecat de acolo.”⁶

Citim în Cartea lui Mormon despre vizita lui Isus în Lumea Nouă. El i-a vindecat și binecuvântat pe oameni și a cerut ca să fie aduși la El pruncii.

Mormon a consemnat: „Ei și-au adus pruncii și i-au așezat jos pe pământ în jurul Lui și Isus a stat în mijloc; și mulțimea s-a dat deoparte până când toți au fost aduși la El”⁷.

El le-a cerut apoi oamenilor să îngenuncheze. Având copiii în jurul Său, Salvatorul a îngenuncheat și s-a rugat Tatălui nostru din Cer. După rugăciune, Salvatorul a plâns, „iar El i-a luat pe pruncii lor, unul câte unul și i-a binecuvântat și S-a rugat Tatălui pentru ei.

Și atunci când El a făcut aceasta, El iarăși a plâns”⁸.

Pot înțelege sentimentele pe care Salvatorul le-a avut față de copii. Putem învăța atât de multe din exemplul Său de a căuta să se roage pentru „cei mici”⁹, să-i binecuvânteze și să-i învețe.

Eu am fost al zecelea copil într-o familie cu 11 copii. Din câte știu, nici tata și nici mama nu au slujit în chemări importante în Biserică.

Părinții mei au slujit cu credință în cea mai importantă chemare a lor – cea de părinți. Tatăl nostru a condus casa în dreptate, niciodată cu mânie sau frică. Iar exemplul puternic al tatălui nostru a fost completat de sfatul blând al mamei. Evanghelia are o influență mare în viața fiecărei persoane din familia Packer și în cea a generației viitoare și a generației viitoare și a celei de după ea, în măsura în care am văzut noi.

Sper să fiu considerat un om la fel de bun ca tatăl meu. Înainte să aud cuvintele: „Foarte bine”, din partea Tatălui meu Ceresc, sper să le aud din partea tatălui meu de pe pământ.

De multe ori m-am întrebat de ce am fost chemat ca apostol și, apoi, ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, în pofida faptului că provin dintr-un cămin în care tatăl putea fi numit mai puțin activ. Nu sunt singurul membru dintre Cei Doisprezece care se potrivește acestei descrieri.

În cele din urmă, am putut vedea și înțelege că poate din acel motiv am fost chemat. Și am putut înțelege motivul pentru care, în tot ceea ce facem în Biserică, în calitate de conducători, trebuie să găsim o cale prin care părinții și copiii să petreacă timp împreună ca familii. Conducătorii preoției trebuie să se gândească la familia atunci când organizează activități.

Sunt multe lucruri legate de trăirea în acord cu Evanghelia lui Isus Hristos care nu pot fi măsurate prin calcul și trecute în consemnările privind prezența. Ne ocupăm timpul cu clădiri și bugete, programe și proceduri. Făcând acest lucru, este posibil să trecem cu vederea însuși spiritul Evangheliei lui Isus Hristos.

Mult prea des, vin la mine persoane și îmi spun: „Domnule președinte Packer, nu ar fi frumos dacă...?”.

De obicei îi întrerup și le spun: „Nu”, deoarece cred că ceea ce urmează este legat de o idee pentru o nouă activitate sau un nou program care va aduce noi obligații financiare și privitoare la timp pentru familie.

Timpul petrecut în familie este sacru și trebuie protejat și respectat. Îi rugăm pe membri să arate devotament familiilor lor.

Când ne-am căsătorit, soția mea și cu mine am decis că noi vom accepta fiecare copil care ni se va naște împreună cu responsabilitatea de a fi împreună la nașterea sa și de a-l crește. În timp, ei și-au întemeiat familiile lor.

De două ori în timpul căsniciei noastre, la nașterea a doi dintre băieții noștri, doctorul ne-a spus: „Nu cred că va supraviețui”.

În ambele situații noi am răspuns că ne-am da viețile pentru ca acest fiu să o aibă pe a sa. Când am spus aceasta, ne-am dat seama că acest devotament este asemănător celui pe care Tatăl nostru Ceresc îl simte pentru fiecare dintre noi. Ce gând divin!

Acum, la apusul vieților noastre, sora Packer și cu mine înțelegem și depunem mărturie că familiile pot fi pentru totdeauna. Când ținem poruncile și trăim în întregime conform Evangheliei, vom fi protejați și binecuvântați. Rugăciunea noastră este ca fiecare dintre copiii, nepoții și strănepoții noștri, să aibă același devotament față de cei mici și prețioși.

Dragi tați și mame, data viitoare când veți legăna un nou-născut în brațele dumneavoastră, veți avea o înțelegere mai bună a misterelor și scopului vieții. Veți înțelege de ce Biserica este așa cum este și de ce familia este organizația fundamentală pentru timp și eternitate. Depun mărturie că Evanghelia lui Isus Hristos este adevărată, că planul salvării, care a fost denumit planul fericirii, este un plan pentru familii. Mă rog Domnului ca familiile din Biserică să fie binecuvântate, părinți și copii, ca această lucrare să meargă înainte așa cum dorește Tatăl. Depun această mărturie în numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Moroni 8:12.
2. Psalmii 127:3, 5.
3. 1 Corinteni 15:19.
4. Isaia 11:6.
5. Matei 18:2–4.
6. Matei 19:14–15.
7. 3 Nefi 17:12.
8. 3 Nefi 17:21–22.
9. 3 Nefi 17:24.

Să îi învățăm pe copiii noștri să înțeleagă

Cheryl A. Esplin

a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare

A-i învăța pe copiii noștri să înțeleagă înseamnă mai mult decât a le oferi informații. Înseamnă să îi ajutăm pe copiii noștri să primească doctrina în inima lor.

Odată cu trecerea anilor, încep să nu îmi mai amintesc bine multe detalii din viața mea, dar amintirile legate de nașterea copiilor noștri sunt încă foarte vii. Cerul părea atât de aproape și, dacă încerc, încă mai pot re trăi sentimentele de reverență și uimire pe care le-am simțit de fiecare dată când unul dintre acești copii prețioși mi-a fost pus în brațe.

„Fiii [noștri] sunt o moștenire de la Domnul” (Psalmii 127:3). El îi cunoaște și iubește pe fiecare dintre ei cu o dragoste perfectă (vezi Moroni 8:17). Ce responsabilitate sacră ne oferă Tatăl Ceresc, ca părinți, de a fi partenerii Lui să ajutăm spiritele Sale alese să devină ceea ce El știe că ele pot deveni!

Acest privilegiu divin de a ne crește copiii este o responsabilitate mult prea mare pentru a ne descurca singuri, fără ajutorul Domnului. El știe exact ce trebuie să știe copiii noștri, ce trebuie să facă ei și cum trebuie să fie pentru se reîntoarce în prezența Sa. El dă mamelor și taților instrucțiuni și îndrumări precise prin intermediul scripturilor, profeților Săi și Duhului Sfânt.

Într-o revelație din zilele din urmă dată profetului Joseph Smith, Domnul i-a învățat pe părinți să-și învețe copiii să înțeleagă doctrina pocăinței, a credinței în Hristos, a botezului și a darului Duhului Sfânt. Observați că Domnul nu spune doar că noi trebuie să „îi învățăm doctrina”; instrucțiunile Sale sunt ca noi să îi

învățăm pe copiii noștri să „înțeleagă doctrina”. (Vezi D&L 68:25, 28; subliniere adăugată.)

În Psalmi, citim: „Dă-mi pricepere ca să păzesc legea Ta și s-o țin din toată inima mea” (Psalmii 119:34).

A-i învăța pe copiii noștri să înțeleagă înseamnă mai mult decât a le oferi informații. Înseamnă să îi ajutăm pe copiii noștri să primească doctrina în inima lor ca ea să devină parte din viața lor și să se reflecte în atitudinile și comportamentul lor de-a lungul întregii lor vieți.

Nefi ne-a învățat că rolul Duhului Sfânt este să ducă adevărul „la inimile copiilor oamenilor” (2 Nefi 33:1). Rolul nostru ca părinți este să facem tot ceea ce putem pentru a crea o atmosferă în care copiii să poată simți influența Spiritului și apoi să îi ajutăm să recunoască această influență.

Îmi amintesc de o conversație pe care am purtat-o la telefon acum câțiva ani cu fiica noastră, Michelle. Foarte emoționată, ea a spus: „Mamă, am avut cea mai minunată experiență cu Ashley”. Ashley este fiica ei care, atunci, avea cinci ani. Michelle a descris acea dimineață ca fiind una plină de ceartă între Ashley și Andrew, de trei ani – unul nu voia să împartă și celălalt lovea. După ce i-a ajutat să rezolve problema, Michelle s-a dus să vadă ce făcea bebelușul.

La scurt timp, Ashley a venit alergând, supărată că Andrew nu voia să împartă cu ea. Michelle i-a amintit lui Ashley de promisiunea pe care o făcuseră în timpul serii în familie de a fi mai buni unul cu celălalt.

Ea a întrebat-o pe Ashley dacă voia să se roage și să ceară ajutorul Tatălui Ceresc, dar Ashley, încă foarte supărată, a spus: „Nu”. Când a întrebat-o dacă ea credea că Tatăl Ceresc îi va răspunde la rugăciune, Ashley a spus că nu era sigură. Mama sa a rugat-o să încerce și cu blândețe a luat-o de mână și a îngenunchat alături de ea.

Michelle i-a sugerat lui Ashley că Îl putea ruga pe Tatăl Ceresc să îl ajute pe Andrew să împartă – și să o ajute pe ea să fie mai bună. Gândul că Tatăl Ceresc îl putea ajuta pe fratele ei mai mic să împartă i-a trezit interesul lui Ashley și ea a început să se roage cerându-I mai întâi Tatălui Ceresc să îl ajute pe Andrew să împartă. Când L-a rugat să o ajute să fie mai bună, a început să

plângă. Ashley și-a încheiat rugăciunea și a pus capul pe umărul mamei sale. Michelle a cuprins-o în brațe și a întrebat-o de ce plângea. Ashley a spus că nu știa.

Mama sa a spus: „Cred că știi de ce plângi. Te simți bine în inima ta?”. Ashley a dat din cap și mama ei a continuat: „Acesta este Spiritul care te ajută să te simți astfel. Este modul prin care Tatăl Ceresc îți spune că te iubește și te va ajuta”.

Ea a întrebat-o pe Ashley dacă credea acest lucru, dacă ea credea că Tatăl Ceresc o va ajuta. Cu ochișorii ei înlăcrimați, Ashley a spus că ea credea.

Câteodată, cel mai influent mod de a-i învăța pe copiii noștri să înțeleagă doctrina este să o predăm în contextul a ceea ce trăiesc la momentul respectiv. Aceste clipe sunt spontane și neplanificate și fac parte din experiențele firești ale vieții de familie. Aceste ocazii vin și trec repede, deci trebuie să fim atenți și să recunoaștem un moment de predare când copiii vin la noi cu o întrebare sau o preocupare, când nu se înțeleg cu frații sau prietenii, când trebuie să își stăpânească supărarea, când au făcut o greșală sau când trebuie să ia o decizie. (Vezi *Predarea, nu este chemare mai mare: un îndrumar al resurselor pentru predarea Evangheliei* [2007], p. 140; *Relații de căsătorie și de familie, ghidul învățătorului* [2000], p. 61.)

Dacă suntem pregătiți și vom permite Spiritului să ne îndrume în astfel de situații, copiii noștri vor învăța și vor înțelege mai bine.

La fel de importante sunt și momentele de predare care apar atunci când planificăm cu atenție activități periodice precum rugăciunea în familie, studiul scripturii în familie, seara în familie și alte activități în familie.

În fiecare moment de predare, învățarea și înțelegerea sunt cultivate cel mai bine într-o atmosferă de căldură și dragoste în care Spiritul este prezent.

Cu aproximativ două luni înainte ca fiecare copil să împlinească opt ani, un tată își făcea timp în fiecare săptămână să îl pregătească pentru botez. Fiica sa a spus că, atunci când a venit rândul ei, el i-a dat un jurnal și au stat împreună, doar ei doi, și au vorbit și și-au împărtășit sentimentele față de principiile Evangheliei. El a rugat-o să facă un desen care să o ajute în timp

ce se pregăteau. Desenul înfățișa viața premuritoare, viața de pe acest pământ și fiecare pas pe care ea trebuia să îl facă să se întoarcă să trăiască cu Tatăl Ceresc. El și-a depus mărturia despre fiecare pas al planului salvării pe măsură ce i-a predat planul.

Atunci când fata a devenit adultă și și-a amintit această experiență, ea a spus: „Nu voi uita niciodată dragostea pe care am simțit-o din partea tatălui meu în timp ce-și petrecea acel timp cu mine... Cred că această experiență a fost principalul motiv pentru care am avut o mărturie despre Evanghelia atunci când m-am botezat”. (Vezi *Predarea, nu este chemare mai mare*, p.129.)

A preda cu scopul de a înțelege necesită efort hotărât și constant. Necesită predare prin precept și exemplu și în special prin a-i ajuta pe copiii noștri să pună în practică ceea ce învață.

Președintele Harold B. Lee ne-a învățat: „Fără a pune în practică un principiu al Evangheliei, este... mult mai greu să crezi în acel principiu” (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], p. 121).

Am învățat să mă rog pentru prima oară îngenunchind împreună cu familia mea în rugăciune. Am învățat limbajul rugăciunii ascultându-i pe părinții mei rugându-se și când m-au ajutat să spun primele rugăciuni. Am învățat că pot vorbi cu Tatăl Ceresc și pot cere îndrumare.

În fiecare dimineață, negreșit, mama și tata ne adunau în jurul mesei din bucătărie înainte de micul dejun și îngenuncheam în rugăciune ca familie. Ne-am rugat la fiecare masă. Seara, înainte de a merge la culcare, am îngenuncheat împreună în sufragerie și am încheiat ziua cu o rugăciune în familie.

Chiar dacă erau multe lucruri pe care nu le înțelegeam despre rugăciune când eram copil, aceasta a devenit o parte importantă a vieții mele încât mi s-a întipărit în minte. Încă mai învăț, iar înțelegerea mea cu privire la puterea rugăciunii continuă să crească.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland a spus: „Cu toții înțelegem faptul că succesul mesajului Evangheliei este condiționat de a fi predat, apoi înțeles după care pus în practică în așa fel încât promisiunile fericirii și salvării să se îndeplinească” („Teaching and Learning in the Church” [adunarea de instruire a

conducătorilor din întreaga lume, 10 feb. 2007], *Liahona*, iunie 2007, p. 57).

Procesul de a învăța să înțelegem în totalitate doctrinele Evangheliei durează o viață și are loc „rând după rând, precept după precept, aici puțin și acolo puțin” (2 Nefi 28:30). Când copiii învață și pun în practică ceea ce învață, înțelegerea lor se lărgește fapt ce duce la o mai multă învățare, la mai multă punere în practică și la o înțelegere mai mare și de durată.

Putem ști că ei încep să înțeleagă doctrina când o vedem demonstrată în atitudinile și acțiunile lor fără a fi amenințați sau răsplătiți. Când copiii încep să înțeleagă doctrinele Evangheliei, ei devin mai încrezători în sine și mai responsabili. Ei devin parte a soluției la încercările familiei și aduc o contribuție pozitivă la atmosfera căminului nostru și la succesul familiei noastre.

Îi vom învăța pe copiii noștri să înțeleagă, când vom profita de fiecare moment de a preda, când vom invita Spiritul, vom fi un exemplu și îi vom ajuta să pună în practică ceea ce învață.

Când ne uităm în ochii unui nou-născut, ne amintim de cântecul:

*Copil al Domnului,
Ce multe îmi doresc;
Ajută-mă cât nu-i târziu
Voia să-I împlinesc.*

*Vino să fii lângă mine,
Drumul să-mi arăți.
Cum să fac cu El să fiu,
Te rog să mă înveți.*

(„Copil al Domnului”, *Imnuri*, nr. 191; subliniere adăugată)

Fie ca noi să procedăm astfel. În numele lui Isus Hristos, amin.

Convertiți Evangheliei Sale prin Biserica Sa

Vârstnicul Donald L. Hallstrom

din Președinția celor Șaptezeci

*Scopul Bisericii este să ne ajute să trăim conform
Evangheliei.*

Ador Evanghelia lui Isus Hristos și Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Uneori, folosim termenii *Evangheli*e și *Biserică* referindu-ne la același lucru în mod alternativ, însă nu au același înțeles. Totuși, există o legătură puternică între ele și avem nevoie de ambele.

Evanghelia este mărețul plan al lui Dumnezeu în care nouă, în calitate de copii ai Săi, ne este dată ocazia de a primi tot ceea ce are Tatăl (vezi D&L 84:38). Ceea ce am putea primi se numește viață veșnică și este descris ca fiind „cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu” (D&L 14:7). O parte importantă din acest plan este experiența pământească – un timp în care ne dezvoltăm credința (vezi Moroni 7:26), ne pocăim (vezi Mosia 3:12) și în care ne împăcăm cu Dumnezeu (vezi Iacov 4:11).

Pentru că slăbiciunile noastre ca ființe muritoare și „[opozitia] în toate lucrurile” (2 Nefi 2:11) ne-ar face viața foarte dificilă și pentru că nu am fi putut să ne curățăm singuri de păcat, a fost nevoie de un Salvator. Când Elohim, Dumnezeuul Veșnic și Tatăl spiritelor noastre, a prezentat planul salvării pe care El l-a conceput, au fost Unul printre noi care a spus: „Aici sunt, trimite-Mă pe Mine” (Avraam 3:27). Numele Său era Iehova.

Născut din Tatăl Ceresc, atât spiritual, cât și fizic, El a deținut marea putere de a birui lumea. Născut dintr-o mamă pământească, El a avut parte de durerile și suferințele vieții muritoare. Marele Iehova a fost, de asemenea, numit Isus și I s-a

mai acordat și titlul de Hristos, însemnând Mesia sau Cel Uns. Realizarea Sa supremă a fost ispășirea, pentru care Isus Hristosul „a coborât sub toate lucrurile” (D&L 88:6), pentru ca El să poată plăti răscumpărarea mântuitoare pentru fiecare dintre noi.

Biserica a fost întemeiată de Isus Hristos în timpul slujirii Sale pe pământ, „fiind [zidită] pe temelia apostolilor și proorocilor” (Efeseni 2:20). În această „dispensație a plenitudinii timpurilor” (D&L 128:18), Domnul a restaurat ceea ce a existat odată și a spus profetului Joseph Smith: „Eu voi întemeia o Biserică prin mâna ta” (D&L 31:7). Isus Hristos a fost și este conducătorul Bisericii Sale, reprezentat pe pământ prin profeți care dețin autoritate apostolică.

Este o Biserică minunată. Organizarea sa, eficacitatea sa și bunătatea sa absolută sunt respectate de toți care caută cu sinceritate să o înțeleagă. Biserica are programe pentru copii, tineri, bărbați și femei. Are peste 18.000 de case de întruniri frumoase. Temple mărețe – în prezent în număr de 136 – împânzesc pământul, iar alte 30 se află în construcție sau au fost anunțate. Are peste 56.000 de misionari, reprezentați de persoane tinere sau mai puțin tinere, care slujesc în 150 de țări. Munca umanitară a Bisericii este o expunere minunată a generozității membrilor noștri. Sistemul nostru de bunăstare are grijă de membrii noștri și încurajează bizuirea pe forțele proprii într-o manieră unică. În această Biserică avem conducători altruști care nu sunt teologi și o comunitate de sfinți care sunt dispuși să se slujească unul pe altul într-un mod remarcabil. Nimic din această lume nu se poate compara cu această Biserică.

Când m-am născut, familia noastră trăia într-o căsuță aflată pe terenul uneia dintre cele mai importante și mai mărețe case de întruniri ale Bisericii, din punct de vedere istoric, Tabernacolul din Honolulu. Aș vrea să-mi cer scuze față de dragii mei prieteni din Episcopatul care prezidează, care supraveghează proprietățile Bisericii, însă, când eram mic, am umblat prin fiecare colț al acelei proprietăți, de la baza piscinei pline cu apă, ce reflectează lumina până în interiorul vârfului turlei impresionant luminată. Noi chiar ne-am legănat (asemenea lui Tarzan) de crengile lungi, agățătoare ale copacilor banyan uriași care se află pe acel teren.

Biserica însemna totul pentru noi. Mergeam la multe adunări, chiar la mai multe decât avem astăzi. Participam la Societatea Primară joia după-amiaza. Adunările Societății de Alinare erau marțea dimineața. Adunările comune ale Tinerilor Băieți și Tinerelor Fete erau miercurea seara. Sâmbăta, se țineau activitățile episcopiei. Duminica, bărbații și tinerii băieți aveau adunarea preoției dimineața. La prânz, participam la Școala de duminică. Apoi, seara, ne întorceam pentru adunarea de împărtașanie. Îndreptându-ne spre și plecând de la adunări, părea că timpul nostru era petrecut cu activități ale Bisericii întreaga zi de duminică și în majoritatea celorlalte zile ale săptămânii.

Deși îndrăgeam Biserica, prima dată când am simțit că era ceva mai mult a fost atunci, în acei ani ai copilăriei mele. Când aveam cinci ani, în tabernacol a avut loc o conferință importantă. Am mers pe alea pe care locuiam și am trecut peste un poduleț care ducea spre maiestuoasa casă de întruniri și am stat cam pe al zecelea rând din capela spațioasă. Adunarea era prezidată de către David O. McKay, președintele Bisericii, dânsul vorbind, de asemenea, în cadrul acesteia. Nu îmi aduc aminte nimic din ce-a vorbit, dar îmi amintesc foarte clar ce am văzut și ce am simțit. Președintele McKay purta un costum crem și, datorită părului său alb și ondulat, arăta nemaipomenit. Urmând tradiția insulelor, purta o ghirlandă de flori roșii, naturale. În timp ce vorbea, am simțit ceva foarte intens și foarte personal. Mai târziu, mi-am dat seama că simțisem influența Duhului Sfânt. Am cântat imnul de încheiere.

Cine-i de partea Domnului? Cine?

Acum este vremea să o arate.

Noi întrebăm neînfricați:

Cine-i de partea Domnului? Cine?

(„Who’s on the Lord’s Side?”, *Hymns*, nr. 260)

Auzind acele cuvinte cântate de aproximativ 2.000 de oameni, mi se părea că întrebarea îmi era adresată doar mie și am vrut să mă ridic și să spun: „Eu sunt!”.

Unii oameni se gândesc că scopul suprem este să rămână activi în Biserică. Acest lucru poate fi un pericol. Este posibil să fii

activ în Biserică și mai puțin activ în Evanghelie. Permiteți-mi să accentuez: activitatea în Biserică este un țel demn de dorit; totuși, este insuficient. Activitatea în Biserică este o manifestare exterioară a dorinței noastre spirituale. Dacă mergem la adunări, deținem și îndeplinim responsabilități în cadrul Bisericii și slujim altora, activitatea persoanei în Biserică este văzută de toți.

Pe de altă parte, lucrurile Evangheliei sunt, de obicei, mai puțin vizibile și mai greu de măsurat, dar au o importanță eternă mai mare. De exemplu, câtă credință avem, de fapt? Cât de pocăiți suntem? Cât de importante sunt rânduielile în viețile noastre? Cât de concentrați suntem asupra legămintelor noastre?

Repet: avem nevoie de Evanghelie și de Biserică. De fapt, scopul Bisericii este să ne ajute să trăim conform Evangheliei. Ne întrebăm adesea: Cum poate cineva să fie complet activ în Biserică atunci când este tânăr și, apoi, să nu mai fie când este mai în vârstă? Cum poate un adult care venea și slujea frecvent să înceteze să mai vină? Cum poate o persoană care a fost dezamăgită de un conducător sau de un membru să permită acelui lucru să o oprească să mai vină la Biserică? Probabil, motivul este că acele persoane nu au fost destul de convertite la Evanghelie – la lucrurile eternității.

Sugerez trei modalități fundamentale prin care Evanghelia să devină temelia noastră:

1. *Aprofundarea înțelegerii privind Dumnezeuirea.* Cunoașterea fermă despre cei trei membri ai Dumnezeuirii și dragostea față de Ei sunt indispensabile. Trebuie să ne rugăm cu pioșenie Tatălui, în numele Fiului și să căutăm îndrumare de la Duhul Sfânt. Alăturați rugăciunea studiului constant și meditației umile pentru a clădi continuu credința de nestrămutat în Isus Hristos. „Căci, cum poate un om să cunoască stăpânul... care este un străin pentru el și departe de gândurile și intențiile sale?” (Mosia 5:13).
2. *Concentrarea asupra rânduielilor și legămintelor.* Dacă mai sunt rânduieli esențiale pe care încă nu le-ați primit, pregătiți-vă din răspuțeri pentru a le primi. După aceea, trebuie să ne autodisciplinăm astfel încât să ne păstrăm legămintele,

folosind pe deplin darul săptămânal al împărtășaniei. Mulți dintre noi nu sunt schimbați în mod regulat de puterea sa purificatoare din cauza lipsei de reverență față de această rânduială sacră.

3. *Să unim Evanghelia cu Biserica.* Concentrându-ne asupra Evangheliei, Biserica va deveni mai mult o binecuvântare în viețile noastre. Dacă mergem la fiecare adunare pregătiți să „[căutăm să învățăm], chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință” (D&L 88:118), Spiritul Sfânt va fi învățătorul nostru. Dacă venim să ne amuzăm, vom fi de multe ori dezamăgiți. Președintele Spencer W. Kimball a adresat, la un moment dat, o întrebare: „Ce faceți când sunteți într-o adunare de împărtășanie plictisitoare?”. Răspunsul său: „Nu știu. N-am fost niciodată într-o astfel de adunare” (citad de Gene R. în Gerry Avant, „Learning Gospel Is Lifetime Pursuit”, *Church News*, 24 mart. 1990, p. 10).

În viețile noastre trebuie să ne dorim ceea ce s-a întâmplat după ce Domnul a venit la poporul din Lumea Nouă și a întemeiat Biserica Sa. Din scripturi citim: „Și s-a întâmplat că în felul acesta s-au dus ei [ucenicii Săi] printre toți oamenii lui Nefi și au predicat Evanghelia lui Hristos către toți oamenii de pe fața țării; și ei au fost convertiți către Domnul și s-au unit cu Biserica lui Hristos; și astfel, oamenii acelei generații au fost binecuvântați” (3 Nefi 28:23).

Domnul dorește ca membrii Bisericii Sale să fie convertiți în întregime la Evanghelia Sa. Este singura cale sigură prin care putem avea acum siguranță spirituală și fericire pentru totdeauna. În numele lui Isus Hristos, amin.

El ne iubește cu adevărat

Vârstnicul Paul E. Koelliker
din Cei Șaptezeci

Datorită modelului ceresc desemnat în ceea ce privește familia, înțelegem mai deplin cât de mult ne iubește Tatăl nostru Ceresc pe fiecare dintre noi în mod egal și la fel de mult.

Îmi place să fiu în preajma misionarilor cu timp deplin. Ei sunt plini de credință, speranță și caritate sinceră. Experiența lor misionară este ca o mini viață împachetată în 18 sau 24 de luni. Ei sosesc ca niște bebeluși din punct de vedere spiritual, având o poftă mare de a învăța, și pleacă fiind adulți maturizați, aparent pregătiți să cucerească oricare dintre provocările care le ies în cale. Îmi plac și misionarii în vârstă devotați, care sunt foarte răbdători, înțelepți și calmi. Ei aduc un plus de stabilitate și dragoste pe lângă energia tinerească ce îi înconjoară. Împreună, tinerii misionari și cuplurile în vârstă, sunt o forță puternică și perseverentă a binelui, care are un efect profund în viața lor și asupra acelor care sunt influențați datorită slujirii lor.

De curând, am ascultat pe doi dintre acești minunați tineri misionari amintindu-și de experiențele și eforturile depuse. În acel moment de reflecție ei s-au gândit la persoanele contactate în acea zi, unele fiind mai receptive decât altele. Gândindu-se la împrejurări, au întrebat: „Cum putem ajuta pe fiecare persoană să-și dezvolte dorința de a cunoaște mai multe despre Tatăl Ceresc? Cum îi ajutăm să simtă Spiritul Său? Cum îi putem ajuta să știe că îi iubim?”.

Cu ochii minții, i-am văzut pe acești doi tineri băieți după trei sau patru ani de la încheierea misiunii lor. Mi-am imaginat că și-au găsit tovarășa eternă și că slujeau într-un cvorum al vârstnicilor sau că predau unui grup de tineri băieți. Acum, în loc

să se gândească la simpatizanții lor, ei adresau aceleași întrebări despre membrii cvorumului sau despre tinerii băieți pe care erau desemnați să-i hrănească spiritual. Am văzut cum experiența lor misionară putea fi de folos de-a lungul vieții lor ca un tipar pentru a-i ajuta pe alții să se dezvolte. Pe măsură ce această armată de ucenici drepecți se întorc din misiunile lor în multe țări de pe întreg pământul, ei devin participanți importanți în lucrarea de stabilire a Bisericii.

Profetul Lehi din Cartea lui Mormon s-ar fi putut gândi la aceleași întrebări ca acești misionari când a auzit răspunsul fiilor săi referitor la îndrumarea și viziunea ce îi fuseseră date: „Și astfel, Laman și Lemuel, fiind cei mai în vârstă, s-au plâns împotriva tatălui lor. Și ei au cârtit pentru că n-au cunoscut lucrările Dumnezeului care i-a făcut” (1 Nefi 2:12).

Probabil că fiecare am simțit frustrarea trăită de Lehi în legătură cu cei doi fii ai săi mai în vârstă. Când avem de-a face cu un copil care se depărtează de adevăr, cu un simpatizant care nu și-a luat încă un angajament sau cu un viitor vârstnic nereceptiv, inima noastră este înduioșată ca a lui Lehi și ne întrebăm: „Cum îi pot ajuta să simtă și să asculte Spiritul ca să nu fie acaparați de distracțiile lumesci?”. Îmi vin în minte două scripturi care ne pot ajuta să găsim calea printre aceste distracții și să putem simți puterea dragostei lui Dumnezeu.

Nefi ne-a învățat cum să învățăm eficient prin experiența sa: „Eu, Nefi... având mare dorință să cunosc tainele lui Dumnezeu, de aceea, L-am implorat pe Domnul; și iată că El m-a vizitat și mi-a înmuiat inima într-atât, încât eu am crezut toate cuvintele care fuseseră spuse de tatăl meu; prin urmare, nu m-am răzvrătit împotriva lui așa cum au făcut frații mei” (1 Nefi 2:16).

Dezmoțirea dorinței de a cunoaște ne oferă capacitatea spirituală de a auzi vocea din cer. Găsirea unei căi de a dezmoții și hrăni acea dorință este misiunea și responsabilitatea fiecăruia dintre noi – misionari, părinți, învățători, conducători și membri. Când simțim acea dorință făcându-și loc în inima noastră, suntem pregătiți să beneficiem de pe urma învățaturii celei de a doua scripturi pe care vreau să o menționez.

În iunie 1831, în timp ce erau date chemări primilor conducători ai Bisericii, lui Joseph Smith i s-a spus că „Satana este

liber pe pământ și umblă să înșele națiunile”. Pentru a combate această influență ce distrage atenția, Domnul a spus că El ne va da „un model în toate lucrurile, pentru ca să nu [fim] înșelați” (D&L 52:14).

Modelele sunt tipare, îndrumări, pași repetitivi sau căi pe care cineva le urmează pentru a urma scopul lui Dumnezeu. Dacă le urmăm, ele ne vor menține umili, alerti și apți de a discerne vocea Spiritului Sfânt de acele voci care ne distrag și ne îndrumă greșit. Domnul ne instruieste apoi: „Acela care tremură sub puterea Mea va fi întărit și va aduce fructele preaslăvirii și ale înțelepciunii, potrivit revelațiilor și adevărilor pe care vi le-am dat” (D&L 52:17).

Binecuvântarea rugăciunii umile, oferită cu intenție adevărată, permite Spiritului Sfânt să ne înmoaie inima și să ne ajute să ne amintim ce știam înainte de a ne naște în această experiență a vieții muritoare. Când înțelegem clar planul Tatălui nostru Ceresc pentru noi, începem să conștientizăm responsabilitatea noastră de a-i ajuta pe alții să învețe și să înțeleagă planul Său. Amintiți-vă că modul în care trăim și punem în practică Evanghelia în viața noastră este strâns legat de a-i ajuta pe alții. Când trăim realmente conform Evangheliei, urmând modelul predat de Isus Hristos, capacitatea noastră de a-i ajuta pe alții se mărește. Următoarea experiență este un exemplu a modului în care funcționează acest principiu.

Doi misionari tineri au ciocănit la o ușă cu speranța de a găsi pe cineva care să le asculte mesajul. Ușa s-a deschis și un om imens i-a întâmpinat cu o voce nu chiar prietenoasă: „Credeam că v-am spus să nu mai bateți la ușa mea. V-am avertizat dinainte că dacă mai reveniți, nu va fi o experiență așa de plăcută. Așa că, lăsați-mă în pace!”. El a închis ușa în grabă.

Când vârstnicii au plecat, misionarul mai în vârstă și mai experimentat l-a luat pe după gât pe misionarul mai tânăr să-l consoleze și să-l încurajeze. Fără ca ei să știe, omul i-a privit pe geam să fie sigur că au înțeles mesajul lui. El era sigur că îi va vedea râzând și făcând glume pe seama răspunsului său categoric la încercarea lor de a-l vizita. Totuși, observând gestul de bunătate dintre cei doi misionari, inima lui s-a înmuiat de

îndată. El a deschis iar ușa și i-a rugat pe misionari să se întoarcă și să-și împărtășească mesajul.

Când acceptăm voia lui Dumnezeu și trăim după modelul Său atunci simțim Spiritul Lui. Salvatorul ne-a învățat: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Acest principiu de a avea dragoste unii pentru alții și a ne dezvolta capacitatea de a-L pune pe Hristos în prim plan prin modul în care gândim, vorbim și acționăm, este un lucru fundamental pentru a deveni ucenici ai lui Hristos și învățători ai Evangheliei Sale.

Dezmorțirea acestei dorințe ne pregătește să privim la modelele ce ne sunt promise. Căutarea modelelor ne duce la doctrina lui Hristos așa cum a fost predată de Salvator și conducătorii Săi profeții. Un model al acestei doctrine este îndurarea până la sfârșit: „Și binecuvântați sunt aceia care vor căuta să înfăptuiască Sionul Meu în ziua aceea, căci ei vor avea darul și puterea Duhului Sfânt; și, dacă ei vor răbda până la sfârșit, ei vor fi înălțați în ultima zi și vor fi salvați în Împărăția nepieritoare a Mielului” (1 Nefi 13:37).

Care sunt mijloacele supreme prin care putem să ne bucurăm de darul și puterea Duhului Sfânt? Este puterea ce se datorează faptului că suntem ucenici credincioși ai lui Isus Hristos. Este *dragostea* noastră față de El și de aproapele nostru. Salvatorul Însuși a definit modelul dragostei când ne-a învățat: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34).

Președintele Gordon B. Hinckley a confirmat acest principiu când a spus: „A-l iubi pe Domnul nu este doar un sfat; nu este doar a dori bine. Este o poruncă... Dragostea față de Dumnezeu este rădăcina tuturor virtuților, a întregului bine, a întregii tării de caracter, a întregii loialități în a face bine” („Words of the Living Prophet”, *Liahona*, dec. 1996, p. 8).

Planul Tatălui a desemnat modelul familiei pentru a ne ajuta să învățăm, să punem în practică și să înțelegem puterea dragostei. În ziua când familia mea a fost întemeiată, draga mea Ann și cu mine am mers la templu și am acceptat legământul căsătoriei. Cât de mult credeam că o iubeam în acea zi, dar eu de-abia începeam să înțeleg ce înseamnă dragostea! Când fiecare

copil și nepot al nostru a intrat în viața noastră, dragostea noastră s-a extins pentru a iubi pe fiecare dintre ei în mod egal și la fel de mult. Se pare că nu are sfârșit această capacitate de extindere a dragostei!

Sentimentul de dragoste din partea Tatălui nostru Ceresc este ca o atracție gravitațională din cer. Când ne depărtăm de distracțiile care ne atrag spre lume și ne exercităm libertatea de a alege ca să-L căutăm pe El, ne deschidem inima către forța celestă care ne apropie de El. Nefi i-a descris impactul ca ducând „chiar până la mistuirea totală a trupului [său]” (2 Nefi 4:21). Exact aceeași putere a dragostei a făcut ca Alma să cânte „cântecul iubirii mântuitoare” (Alma 5:26; vezi, de asemenea, versetul 9). L-a impresionat pe Mormon în așa mod încât el ne-a sfătuit: „[Să ne rugăm]... cu toată puterea inimii [noastre]”, ca să putem fi plini de dragostea Lui (Moroni 7:48).

Atât scripturile de azi, cât și cele străvechi, abundă de dragostea veșnică a Tatălui Ceresc față de copiii Săi. Sunt încrezător că brațele Tatălui nostru Ceresc sunt deschise mereu, pregătite să ne îmbrățișeze pe fiecare dintre noi și să ne spună fiecăruia cu acel glas liniștit, pătrunzător: „Te iubesc”.

Datorită modelului ceresc desemnat în ceea ce privește familia, înțelegem mai deplin cât de mult ne iubește Tatăl nostru Ceresc pe fiecare dintre noi în mod egal și la fel de mult. Mărturisesc că este adevărat. Dumnezeu ne cunoaște și ne iubește. El ne-a oferit o imagine a locului Său sfânt și a chemat profeți și apostoli să predea principiile și modelele care ne vor duce înapoi la El. Pe măsură ce încercăm să dezmoțim în noi și în alții dorința, și pe măsură ce trăim conform modelelor, vom descoperi că ne vom apropia mai mult de El. Mărturisesc că Isus este Însuși Fiul lui Dumnezeu, Exemplul nostru și preaiubitul nostru Mântuitor, și spun aceasta în numele lui Isus Hristos, amin.

Sacrificiu

Vârstnicul Dallin H. Oaks

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Viețile noastre de slujire și sacrificiu sunt cele mai potrivite expresii ale angajamentului nostru de a-I sluji Învățătorului și a-i sluji aproapelui nostru.

Jertfa ispășitoare al lui Isus Hristos a fost numită „cel mai important eveniment care a avut loc sau va avea vreodată loc de la începutul creației și de-a lungul tuturor perioadelor unei eternități fără sfârșit”¹. Acea jertfă este mesajul principal al tuturor profeților. Aceasta a fost prevestită de jertfa animală cerută de legea lui Moise. Un profet a declarat că întregul înțeleș al acestora „[indică] acea jertfă mare și finală... [care] va fi Fiul lui Dumnezeu, da, nesfârșit și veșnic” (Alma 34:14). Isus Hristos a îndurat suferințe de nedescris pentru a Se oferi pe Sine drept jertfă pentru păcatele tuturor oamenilor. Acea jertfă a reprezentat măsura supremă a binelui – Mielul pur, fără cusur – pentru măsura supremă a răului – păcatele întregii lumi. În cuvintele memorabile ale Elizei R. Snow:

*El sânge prețios Și-a dat,
El Și-a oferit viața.
Nevinovat, S-a sacrificat,
Lumea pentru a salva.²*

Acea jertfă – ispășirea lui Isus Hristos – este punctul central al planului salvării.

Suferința de nedescris a lui Isus Hristos a pus capăt jertfei prin vărsare de sânge, dar nu a pus capăt semnificației sacrificiului în planul Evangheliei. Salvatorul încă ne cere să oferim jertfe, dar ceea ce ne cere acum este să-I „oferim [Lui] ca jertfă o inimă frântă și un spirit smerit” (3 Nefi 9:20). De

asemenea, El ne poruncește fiecăruia să ne iubim și să ne slujim unul pe celălalt – în esență, să oferim într-o mică măsură o jertfă asemănătoare jertfei Sale, sacrificând în folosul altora din timpul și din prioritățile noastre. Într-un imn inspirat, noi cântăm: „Sacrificiul deschide drum spre ceruri”³.

Voi vorbi despre aceste jertfe sau sacrificii pe care Salvatorul vrea să le facem. Acestea nu includ sacrificiile pe care suntem forțați să le facem sau faptele care pot fi motivate de interese personale și nu de dorința de a sluji sau a sacrifica (vezi 2 Nefi 26:29).

I.

Istoria religiei creștine este una a sacrificiului, inclusiv a sacrificiului suprem. În primii ani ai erei creștine, Roma a ucis mii de oameni din pricina credinței lor în Isus Hristos. În secolele ce au urmat, pe măsură ce neînțelegerile cu privire la doctrină au divizat creștinii, unele grupuri au persecutat și chiar au ucis membri ai altor grupuri. Crimele comise de creștini împotriva altor creștini sunt cele mai tragice exemple din religia creștină.

Mulți creștini au oferit de bună voie sacrificii, motivați de credința în Hristos și de dorința de a-L sluji. Unii au ales să-și dedice întreaga lor viață de adult în slujba Învățătorului. Din acest grup demn de laudat fac parte cei din organizațiile religioase ale Bisericii Catolice și cei din diferitele credințe ale bisericilor Protestante care au slujit întreaga viață ca misionari creștini. Exemplele lor sunt fascinante și pline de inspirație, însă majorității creștinilor nu i se cere să-și dedice întreaga viață slujirii religioase și nici nu poate să facă acest lucru.

II.

Pentru cei mai mulți dintre ucenicii lui Hristos, jertfele noastre constau în lucrurile pe care le putem face zi de zi în viața noastră obișnuită. În această ordine de idei, nu cunosc niciun grup ai cărui membri fac mai multe sacrificii decât sfinții din zilele din urmă. Sacrificiile lor – sacrificiile dumneavoastră, stimatei mele frați și stimatele mele surori – sunt diferite de preocupările tipice ale lumii de a obține împlinirea personală.

Primul meu exemplu este acela al pionierilor mormoni. Sacrificiul lor eroic de a-și da viața, de a-și părăsi familiile,

căminele și confortul reprezintă temelia Evangheliei restaurate. Sarah Rich a scris despre lucrurile care i-au motivat pe acești pionieri atunci când a descris momentul în care soțul ei, Charles, a fost chemat să slujească în misiune: „Acesta a fost, într-adevăr, un moment dificil atât pentru mine, cât și pentru soțul meu; însă datoria ne cerea să ne despărțim o perioadă și, știind că ne supuneam voinței Domnului, am simțit că trebuie să ne punem deoparte sentimentele pentru a îndeplini lucrarea... de a ajuta la clădirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ”⁴.

Astăzi, cea mai evidentă tărie a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este slujirea și sacrificiul altruist al membrilor săi. Înainte de dedicarea unuia dintre templele noastre, un pastor creștin l-a întrebat pe președintele Gordon B. Hinckley de ce în templu nu se regăsește crucea, simbolul cel mai obișnuit al credinței creștine. Președintele Hinckley a răspuns că simbolurile credinței *noastre* în Hristos sunt „viețile oamenilor noștri”⁵. Într-adevăr, viețile noastre de slujire și sacrificiu sunt cele mai potrivite expresii ale angajamentului nostru de a-I sluji Învățătorului și a-i sluji aproapelui nostru.

III.

Nu avem conducători religioși de profesie și preoți plătiți în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Drept urmare, membrii obișnuiți care sunt chemați să conducă și să slujească în congregațiile noastre trebuie să conducă toate întrunirile, activitățile și numeroasele programe ale Bisericii. Ei fac acest lucru în peste 14.000 de congregații numai în Statele Unite și Canada. Bineînțeles, nu suntem singura Biserică în care membri obișnuiți din congregațiile noastre slujesc ca învățători și conducători laici. Dar timpul alocat de membrii noștri pentru a instrui și a se sluji reciproc este nespus de mare. Eforturile noastre ca fiecare familie din congregația noastră să fie vizitată lunar de învățătorii de acasă și ca fiecare femeie adultă să fie vizitată lunar de surori vizitatoare din cadrul Societății de Alinare sunt un exemplu în acest sens. Nu cunoaștem niciun astfel de slujire în nicio organizație din întreaga lume.

Cel mai cunoscut exemplu de slujire și sacrificiu apartine al SZU este munca depusă de misionarii noștri. În prezent, sunt peste 50.000 de tineri băieți și fete și peste 5.000 de bărbați și

femei adulte. Ei dedică între optsprezece și douăzeci și patru de luni din viața lor predării Evangheliei lui Isus Hristos și oferirii de slujire umanitară în aproximativ 160 de țări din întreaga lume. Munca loc implică mereu sacrificiu, inclusiv anii dedicați lucrării Domnului și sacrificiile pe care le fac pentru a-și asigura fondurile necesare propriei întrețineri.

Și cei care rămân acasă – părinții și alți membri ai familiei – se sacrifică, rămânând fără tovarășia și ajutorul misionarilor pe care îi trimit să slujească. De exemplu, un tânăr brazilian a primit chemarea de a sluji în misiune în timp ce muncea pentru a-și întreține frații și surorile după decesul tatălui și mamei sale. O autoritate generală a descris felul în care acești copii s-au adunat pentru a se sfătui împreună și a-și aminti că părinții lor decedați îi învățaseră că trebuie să fie mereu pregătiți să-L slujească pe Domnul. Tânărul a acceptat chemarea de a fi misionar și fratele său de 16 ani a preluat responsabilitatea de a munci pentru a asigura strictul necesar familiei⁶. Cei mai mulți dintre noi cunosc multe alte exemplele de sacrificiu care trebuie făcute pentru a sluji în misiune sau a întreține un misionar. Nu cunoaștem nicio slujire și niciun sacrificiu voluntar ca acesta în nicio organizație din lume.

Suntem deseori întrebați: „Cum îi convingeți pe tinerii și pe membrii adulți ai dumneavoastră să-și întrerupă studiile sau anii petrecuți ca pensionari pentru a face astfel de sacrificii?”. Am auzit pe mulți oferind această explicație: „Știind ce a făcut Salvatorul pentru mine – harul pe care l-a oferit, suferind pentru păcatele mele și învingând moartea ca eu să pot trăi din nou – mă simt privilegiat să fac micul sacrificiu pe care mi se cere să-l fac în slujba Sa. Vreau să împărtășesc cunoștințele pe care El mi le-a dat.” Cum îi convingem pe acești discipoli ai lui Hristos să slujească? După cum a explicat un profet: „Pur și simplu îi întrebăm”⁷.

Alte sacrificii ce rezultă din slujirea misionară sunt sacrificiile acelor care pun în practică învățăturile misionarilor și devin membri ai Bisericii. Pentru mulți convertiți, aceste sacrificii sunt foarte importante și includ pierderea prietenilor și a relațiilor de familie.

Cu mulți ani în urmă, la o astfel de conferință generală, s-a auzit povestea unui tânăr care a descoperit Evanghelia restaurată în timp ce studia în Statele Unite. În timp ce acest bărbat se pregătea să se întoarcă în țara sa natală, președintele Gordon B. Hinckley l-a întrebat ce se va întâmpla cu el când se va întoarce acasă fiind creștin. „Familia mea va fi dezamăgită”, a răspuns tânărul. „S-ar putea să mă alunge și să mă considere mort. În ceea ce privește viitorul și cariera mea, toate oportunitățile s-ar putea să-mi fie respinse.”

„Dorești să plătești un preț așa de mare pentru Evangheliie?”, l-a întrebat președintele Hinckley.

Cu lacrimi în ochi, tânărul a întrebat: „Este adevărată, nu-i așa?”. După ce i s-a confirmat acest lucru, el a răspuns: „Atunci, ce altceva contează?”⁸. Acesta este spiritul de sacrificiu în rândul multora dintre membrii noștri noi.

Alte exemple de slujire și sacrificiu sunt evidente în viețile membrilor credincioși care slujesc în templele noastre. Slujirea în templu este caracteristică sfinților din zilele din urmă, dar însemnătatea unui astfel de sacrificiu ar trebui să fie înțeleasă de toți creștinii. Sfinții din zilele din urmă nu au tradiția de a sluji în mănăstire, dar putem înțelege și cinsti totuși sacrificiul acelor pe care credința creștină îi motivează să-și dedice viețile acelei activități religioase.

La această conferință, acum un an, președintele Thomas S. Monson a dat un exemplu de sacrificiu cu privire la slujirea în templu. Un sfânt din zilele din urmă credincios de pe o insulă izolată din Oceanul Pacific a muncit din greu într-un loc îndepărtat timp de șase ani pentru a câștiga banii necesari să-și ducă soția și cei zece copii la templul din Noua Zeelandă pentru căsătoria și pecetluirea pentru eternitate. Președintele Monson a explicat: „Cei care înțeleg binecuvântările eterne care vin datorită templului știu că niciun sacrificiu nu este prea mare, niciun preț nu este prea exagerat, niciun efort nu este prea greu pentru a primi acele binecuvântări”⁹.

Sunt recunoscător pentru exemplele minunate de dragoste, slujire și sacrificiu creștine pe care le-am văzut în rândul sfinților din zilele din urmă. Vă văd îndeplinindu-vă chemările în Biserică, deseori sacrificând mult timp și multe resurse. Vă văd

slujind în misiuni, pe propria cheltuială. Vă văd cum vă folosiți cu bucurie abilitățile profesionale pentru a vă sluji aproapele. Vă văd cum purtați de grijă celor săraci depunând eforturi proprii și contribuind la sistemul de bunăstare și cel umanitar al Bisericii¹⁰. Acest lucru este confirmat într-un studiu realizat la nivel național în care s-a stabilit că membrii activi ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă „se oferă voluntari și donează, în medie, mai mult decât ceilalți americani și sunt chiar mai generoși în ceea ce privește timpul și banii decât primii [20 la sută] dintre oamenii religioși din America”¹¹.

Asemenea exemple de binefacere ne întăresc pe toți. Ne amintesc de învățătura Salvatorului:

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine...

Fiindcă oricine va voi să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga” (Matei 16:24–25).

IV.

Probabil că cele mai cunoscute și mai importante exemple de slujire și sacrificiu altruiste se găsesc în familiile noastre. Mamele se dedică aducerii copiilor pe lume și creșterii acestora. Soții își dedică timpul întreținându-și soțiile și copiii lor. Sacrificiile ce au loc în slujirea importantă de o valoare eternă pe care o oferim familiilor noastre sunt prea multe pentru a le menționa și prea cunoscute pentru a fi menționate.

Văd, de asemenea, sfinți din zilele din urmă care adoptă copii, inclusiv pe aceia cu nevoi speciale și care caută să le ofere copiilor din centrele de plasament speranța și ocaziile ce le-au fost refuzate de împrejurări anterioare. Vă văd cum purtați de grijă membrilor familiei și vecinilor care au anumite dizabilități sau boli fizice și mintale, unele din naștere, și dificultăți ce apar odată cu înaintarea în vârstă. Domnul, de asemenea, vă vede și El a poruncit profeților Lui să spună că, „pe măsură ce vă sacrificați unii pentru ceilalți și pentru copiii dumneavoastră, Domnul vă va binecuvânta”¹².

Cred că sfinții din zilele din urmă care oferă slujire și fac sacrificii într-un mod altruist și-L preaslăvesc pe Salvator urmându-I exemplul rămân mai fideli valorilor eterne decât

oricare altă categorie de oameni. Sfinții din zilele din urmă consideră că timpul și resursele pe care le sacrifică sunt o parte din educația și pregătirea pentru eternitate. Acesta este un adevăr revelat în *Lectures of Faith*, care ne învață că „o religie care nu cere sacrificarea tuturor lucrurilor nu va avea niciodată suficientă putere pentru a genera credința necesară pentru viață și salvare... Prin acest sacrificiu, și numai prin el, Dumnezeu a rânduit ca omul să se poată bucura de viața veșnică”¹³.

La fel cum sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos se află în centrul planului salvării, noi, ucenicii lui Hristos, trebuie să facem propriile sacrificii pentru a atinge obiectivul care este pus la dispoziție pentru noi prin acest plan.

Știu că Isus Hristos este Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu, Tatăl veșnic. Știu că, datorită sacrificiului Său ispășitor, noi avem certitudinea nemuririi și ocazia vieții veșnice. El este Domnul nostru, Salvatorul nostru și Mântuitorul nostru și depun mărturie despre El, în numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* (1981), p. 218.
2. „Măreață e a Ta înțelepciune”, *Immuri*, nr. 119.
3. „Laudă profetului”, *Immuri*, nr. 21.
4. Sarah Rich, în Guinevere Thomas Woolstenhulme, „I Have Seen Many Miracles”, în Richard E. Turley Jr. și Brittany A. Chapman, ediții, *Women of Faith in the Latter Days: Volume 1, 1775–1820* (2011), p. 283.
5. Gordon B. Hinckley, „Simbolul credinței noastre”, *Liahona*, aprilie 2005, p. 3.
6. Vezi Harold G. Hillam, „Sacrifice in the Service”, *Ensign*, noiembrie 1995, p. 42.
7. Gordon B. Hinckley, „The Miracle of Faith”, *Liahona*, iulie 2001, p. 84.
8. Gordon B. Hinckley, „It’s True, Isn’t It?”, *Tambuli*, octombrie 1993, p. 3–4; vezi, de asemenea, Neil L. Andersen, „Evanghelia este adevărată, nu-i așa? Atunci, ce altceva contează?”, *Liahona*, mai 2007, p. 74.
9. Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un far către lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 91–92.
10. Vezi, de exemplu, Naomi Schaefer Riley, „What the Mormons Know about Welfare”, *Wall Street Journal*, 18 februarie 2012, p. A11.
11. Ram Cnaan și alții, „Called to Serve: Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints” (schiță), p. 16.
12. Ezra Taft Benson, „To the Single Adult Brethren of the Church”, *Ensign*, mai 1988, p. 53.
13. *Lectures on Faith* (1985), p. 69.

Munți de urcat

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

*Dacă avem credință în Isus Hristos, cele mai grele,
 precum și cele mai ușoare momente din viață pot fi o
 binecuvântare.*

L-am auzit pe președintele Spencer W. Kimball, într-o sesiune a unei conferințe, rugându-L pe Dumnezeu să-i ofere munți de urcat. El a spus: „Există mari provocări înaintea noastră, oportunități imense de întâlnit. Eu salut această perspectivă plină de entuziasm și aș dori să-I spun Domnului, cu umilință: «Dă-mi acest munte de urcat», oferă-mi aceste provocări”¹.

Inima mi-a fost mișcată, dat fiind că eu cunoșteam câteva dintre provocările și încercările prin care trecuse deja. Am simțit dorința de a fi mai asemănător lui, un slujitor curajos al Domnului. Așadar, într-o noapte, m-am rugat să primesc o încercare pentru a-mi demonstra curajul. Îmi amintesc foarte clar acel moment. Seara, am îngenuncheat în dormitorul meu cu o credință care părea gata să-mi umple inima până în punctul de a exploda.

În decurs de o zi sau două, rugăciunea mea a primit răspuns. Cea mai grea încercare din viața mea m-a luat prin surprindere și m-a făcut umil. Mi-a oferit o lecție dublă. În primul rând, aveam dovada clară că Dumnezeu ascultase și răspunsese la rugăciunea mea făcută cu credință. Dar, în al doilea rând, am început o lecție care continuă încă, pentru a învăța de ce am simțit cu atâta încredere, în acea noapte, că o binecuvântare măreață poate rezulta din încercări ce merită orice preț.

Încercarea care m-a lovit în acea zi îndepărtată pare mică, acum, în comparație cu ce ni s-a întâmplat, de atunci – mie și celor pe care îi iubesc. Mulți dintre dumneavoastră trec, în

prezent, prin încercări fizice, mintale și emoționale care v-ar putea face să strigați, așa cum a făcut un slujitor măreț și credincios al lui Dumnezeu pe care îl cunosc bine. Asistenta sa medicală l-a auzit exclamând, din patul în care suferea: „De ce mi s-a întâmplat mie acest lucru, când am încercat toată viața să fiu bun?”.

Știți cum i-a răspuns Domnul la această întrebare profetului Joseph Smith, în timp ce se afla în celula sa din închisoare:

„Și dacă vei fi aruncat în groapă sau în mâinile criminalilor și vei fi condamnat la moarte; dacă vei fi aruncat în adâncuri; dacă valurile agitate conspiră împotriva ta; dacă vânturile violente devin dușmanii tăi; dacă cerurile se întunecă și toate elementele se unesc pentru a ascunde calea; și, mai mult, chiar dacă fălcile iadului își vor deschide larg gura după tine, să știi, fiul Meu, că toate aceste lucruri îți vor da experiență și vor fi pentru binele tău.

Fiul Omului a coborât sub toate acestea. Ești tu mai mare decât El?

De aceea, menține-te pe calea ta și preoția va rămâne cu tine; pentru că limitele lor sunt fixate, ei nu pot trece. Zilele tale sunt cunoscute și anii tăi nu vor fi numărați mai puțini; de aceea, nu te teme de ceea ce poate face omul, pentru că Dumnezeu va fi cu tine în vecii vecilor”².

Pentru mine, nu există un răspuns mai bun la întrebarea de ce vin încercările și ce trebuie să facem noi decât cuvintele Domnului Însuși, care a trecut pentru noi prin încercări care au fost mai groaznice decât ne putem închipui.

Vă amintiți cuvintele Sale când ne-a sfătuit că, datorită credinței noastre în El, trebuie să ne pocăim:

„De aceea, Eu îți poruncesc să te pocăiești – pocăiește-te ca nu cumva să te lovesc cu toiagul cuvântului Meu și cu furia Mea și cu mânia Mea și ca nu cumva suferințele tale să fie dureroase – și tu nu știi cât de dureroase sunt, nu știi cât de cumplite sunt, da, nu știi cât sunt de greu de suportat.

Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine;

Suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit – și aș fi dorit să nu fiu obligat să beau paharul amar și apoi să dau înapoi –

Cu toate acestea, slavă Tatălui, am băut și am terminat tot ce am pregătit pentru copiii oamenilor.”³

Dumneavoastră și cu mine avem credință că modul în care ne putem ridica deasupra și mai presus de încercările noastre este să credem că există un „leac alinător în Galaad”⁴ și că Domnul a promis: „nu te voi părăsi”⁵. Aceasta ne-a învățat președintele Thomas S. Monson pentru a ne ajuta pe noi și pe cei pe care-i slujim în încercări care par pline de singurătate și copleșitoare⁶.

Dar președintele Monson ne-a învățat, de asemenea, cu înțelepciune că avem nevoie de timp pentru a construi o temelie a credinței în acord cu aceste promisiuni. Poate că ați observat necesitatea acestei fundații, așa cum am făcut-o și eu, lângă patul unei persoane care era gata să cedeze lupta de a îndura până la sfârșit. Dacă temelia credinței nu este o parte a inimii noastre, puterea de a îndura se va năru.

Scopul meu de astăzi este să descriu ceea ce știu despre modul în care putem așeza această temelie de neclintit. Fac aceasta cu mare umilință, din două motive. Primul, ceea ce spun ar putea să-i descurajeze pe unii oameni care se luptă în mijlocul unor mari încercări și ar putea simți că temelia credinței lor se năruiește. Și, al doilea, știu că mă așteaptă încercări și mai mari prin care trebuie să trec înainte de sfârșitul acestei vieți. De aceea, rețeta pe care v-o ofer încă mai trebuie testată de mine în viața personală, îndurând până la sfârșit.

Când eram tânăr, am lucrat pentru un angajator care executa tălpi și fundații pentru case noi. În căldura verii, era greu să pregătești pământul pentru cofrajele în care turnam cimentul pentru talpa fundației. Nu aveam utilaje. Foloseam târnăcopul și lopata. Construirea de temelii durabile pentru clădiri era o muncă grea în acele zile.

Necesita, de asemenea, răbdare. După ce turnam talpa fundației, așteptam să se întărească. Oricât ne-am fi dorit ca lucrările să înainteze, așteptam și după turnarea temeliei pentru a putea scoate cofrajele.

Dar și mai impresionant pentru un constructor începător era ceea ce părea a fi un proces migălos și lung de montare cu grijă a barelor de metal în interiorul cofrajelor pentru a conferi soliditate temeliei finale.

În mod asemănător, terenul trebuie pregătit cu grijă ca temelia credinței noastre să reziste în fața furtunilor care vor apărea în viața fiecăruia. Acea bază solidă pentru o temelie a credinței este integritatea personală.

Alegând cu consecvență ceea ce este drept oricând avem de ales, se creează terenul solid de sub credința noastră. Acest lucru poate începe în copilărie, deoarece fiecare suflet se naște cu darul gratuit al Spiritului lui Hristos. Cu ajutorul aceluia Spirit putem ști când am făcut ceea ce este drept înaintea lui Dumnezeu și când am făcut ceea ce este greșit înaintea Sa.

Acele alegeri, cu sutele în mai toate zilele, pregătesc terenul solid pe care se clădește edificiul credinței noastre. Cadrul de metal în interiorul cărui este turnat elementul credinței noastre este Evanghelia lui Isus Hristos cu toate legămintele, rânduielile și principiile sale.

Una dintre cheile pentru o credință trainică este să estimăm corect timpul necesar ca aceasta să se întărească. De aceea nu am acționat cu înțelepciune rugându-mă atât de devreme în viața mea să mi se dea munți mai mari de urcat și încercări mai grele.

Acea întărire nu are loc în mod automat la un moment dat în decursul timpului, ci, într-adevăr, necesită timp. Faptul că îmbătrânim nu este suficient. Slujirea față de Domnul și de ceilalți cu perseverență, cu toată inima și cu tot sufletul, este cea care transformă mărturia despre adevăr în tărie spirituală de nedărâmat.

Acum, doresc să îi încurajez pe aceia dintre dumneavoastră care se află în mijlocul unor încercări mari, care simt că, sub presiunea constantă a necazurilor, credința poate să le piară. Încercarea, în sine, poate fi un mod de a vă întări și, în cele din urmă, de a dobândi credință de nestrămutat. Moroni, fiul lui Mormon din Cartea lui Mormon, ne-a spus cum poate apărea această binecuvântare. El predă despre realitatea simplă și plăcută că, dacă acționăm chiar și cu o cantitate mică de credință, îi permitem lui Dumnezeu să o facă să crească:

„Și acum eu, Moroni, aș vrea să vorbesc întrucâtva despre aceste lucruri; eu aș vrea să arăt lumii că credința înseamnă lucruri care sunt nădăjduite, dar nevăzute; de aceea nu vă certați pentru că nu vedeți, căci voi nu veți primi nicio mărturie decât după încercarea credinței voastre.

Căci a fost prin credință că Hristos S-a arătat pe El Însuși strămoșilor noștri după ce El S-a ridicat din morți; și El nu li S-a arătat lor până când ei nu au avut credință în El; de aceea trebuie că unii au avut credință în El, căci El nu S-a arătat lumii.

Dar, datorită credinței oamenilor, El S-a arătat lumii și a slăvit numele Tatălui și a pregătit calea pentru ca alții să se împărtășească din darul ceresc pentru ca ei să poată nădăjdui pentru acele lucruri pe care ei nu le-au văzut.

De aceea, voi, de asemenea, puteți să aveți nădejde și să vă împărtășiți din dar, dacă voi veți avea credință”⁷.

Acea particulă a credinței, cea mai prețioasă și pe care trebuie să o protejați și să o folosiți în orice mod posibil este credința în Domnul Isus Hristos. Moroni ne-a învățat despre puterea acelei credințe în acest mod: „Și nimeni, niciodată, nu a făcut niciun miracol decât după credința lui; de aceea, ei mai întâi au crezut în Fiul lui Dumnezeu”⁸.

Am vorbit cu o femeie care a primit miracolul tăriei suficiente de a îndura pierderi de neînchipuit având numai capacitatea simplă de a repeta la nesfârșit cuvintele: „Trăiește-al meu Mântuitor”⁹. Acea credință și acele cuvinte de mărturie erau, încă, acolo, în timp ce amintirile din copilăria ei se estompau, dar nu se pierdeau de tot.

Am fost uimit să aflu că o altă femeie iertase o persoană care îi făcuse rău vreme de ani buni. Am fost surprins și am întrebat-o de ce alesese să ierte și să uite atât de mulți ani de abuz plini de răutate.

Ea a răspuns calm: „A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, dar știam că trebuia să fac cumva acest lucru. Așa că am făcut-o”. Credința sa că Salvatorul o va ierta pe ea dacă ea, la rândul ei, îi va ierta pe alții a pregătit-o printr-un sentiment de pace și de speranță așteptându-și sfârșitul la doar câteva luni după ce-și iertase adversarul care nu se pocăise.

M-a întrebat: „Cum va fi în cer când voi ajunge acolo?”.

Și i-am spus: „Văzând abilitatea ta de a da dovadă de credință și de a ierta, știi că va fi o minunată reîntoarcere acasă pentru tine”.

Eu am o altă încurajare pentru cei care acum se întreabă dacă credința lor în Isus Hristos va fi suficientă ca ei să îndure cu bine până la sfârșit. Pe unii dintre dumneavoastră, care mă ascultați acum, am avut binecuvântarea de a vă cunoaște când erați mai tineri, energici, mai binecuvântați decât majoritatea celor din jurul dumneavoastră, și ați ales, totuși, să faceți ceea ce ar fi făcut Salvatorul. Din abundența dumneavoastră, ați găsit moduri de a-i ajuta și de a-i îngriji pe cei pe care i-ați fi putut ignora sau privi de sus din poziția pe care o aveți în viață.

Când vin încercările grele, credința clădită de a le îndura cu bine va fi prezentă, așa cum, poate, vă dați seama acum, dar cum, poate, nu v-ați dat seama atunci, în timp ce ați acționat plini de dragostea pură a lui Hristos, slujindu-i și iertându-i pe alții așa cum ar fi făcut Salvatorul. Dumneavoastră ați construit o temelie a credinței iubind așa cum a iubit Salvatorul și fiind în slujba Lui. Credința dumneavoastră în El a dus la fapte de caritate care vă vor aduce speranță.

Niciodată nu este prea târziu să întărim temelia credinței. Întotdeauna este timp. Având credință în Salvator, puteți să vă pocăiți și să pledați pentru iertare. Există o persoană pe care o puteți ierta. Există o persoană căreia îi puteți mulțumi. Există o persoană căreia îi puteți sluji și pe care o puteți întări. Puteți face aceasta oriunde vă aflați și oricât de singuri și de părăsiți v-ați putea simți.

Nu pot să vă promit că încercările dumneavoastră vor lua sfârșit în această viață. Nu pot să vă asigur că încercările dumneavoastră vă vor părea să dureze doar un timp scurt. Una dintre trăsăturile încercărilor în viață este că ele par să facă timpul să încetinească și, apoi, aproape să se oprească.

Există motive pentru aceasta. Cunoscând aceste motive, poate că nu vom obținem multă alinare, dar acest lucru ne poate oferi un sentiment de răbdare. Acele motive vin dintr-un singur fapt: în dragostea Lor desăvârșită pentru dumneavoastră, Tatăl Ceresc și Salvatorul vor să fiți pregătiți să fiți cu Ei să trăiți pentru

totdeauna în familii. Numai cei care sunt curățați pe deplin prin ispășirea lui Isus Hristos se pot afla acolo.

Mama mea s-a luptat cu cancerul aproape 10 ani.

Tratamentele și operațiile și, în cele din urmă, imobilizarea la pat au fost unele dintre încercările sale.

Îmi amintesc că tatăl meu a spus, în timp ce o privea dându-și ultima suflare: „O mică fată s-a dus acasă să se odihnească”.

Unul dintre vorbitorii de la înmormântarea sa a fost președintele Spencer W. Kimball. Printre omagiile pe care le-a adus, îmi amintesc ceva de genul acesta: „Unii dintre dumneavoastră poate au crezut că Mildred a suferit atât de mult și atât de intens din cauza unui lucru greșit pe care l-a făcut și care necesita aceste încercări”. Apoi a spus: „Nu, Dumnezeu voia să o mai șlefuiască puțin”. Îmi amintesc că m-am gândit atunci: „Dacă o femeie atât de bună a trebuit să fie șlefuită atât de mult, ce mă așteaptă pe mine?”.

Dacă avem credință în Isus Hristos, cele mai grele, precum și cele mai ușoare momente din viață pot fi o binecuvântare. În toate împrejurările, putem alege ce este drept având îndrumarea Spiritului. Avem Evanghelia lui Isus Hristos să ne formeze și să ne îndrume viețile dacă alegem acest lucru. Și, având profeți care ne revelează locul nostru în planul salvării, putem trăi având o speranță perfectă și un sentiment de pace. Niciodată nu trebuie să simțim că suntem singuri sau că nu suntem iubiți atunci când ne aflăm în slujba Domnului, pentru că nu suntem niciodată. Putem simți dragostea lui Dumnezeu. Salvatorul a promis că îngerii vor fi la stânga și la dreapta noastră, pentru a ne susține¹⁰. Și El Se ține întotdeauna de cuvânt.

Depun mărturie că Dumnezeu Tatăl trăiește și că Fiul Său Preaiubit este Mântuitorul nostru. Duhul Sfânt a confirmat adevărul în timpul acestei conferințe și va face acest lucru din nou, în timp ce ascultați și, mai târziu, studiați mesajele slujitorilor autorizați ai Domnului care se află aici. Președintele Thomas S. Monson este profetul Domnului pentru întreaga lume. Domnul veghează asupra dumneavoastră. Dumnezeu, Tatăl, trăiește. Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, este Mântuitorul nostru. Dragostea lui este perfectă. Vă mărturisesc astfel, în numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Spencer W. Kimball, „Give Me This Mountain”, *Ensign*, noiembrie 1979, p. 79.
2. Doctrină și legăminte 122:7–9.
3. Doctrină și legăminte 19:15–19.
4. Ieremia 8:22.
5. Iosua 1:5.
6. Vezi Thomas S. Monson, „Look to God and Live”, *Ensign*, mai 1998, p. 52–54.
7. Eter 12:6–9.
8. Eter 12:18.
9. „Trăiește-al meu Mântuitor”, *Imnuri*, nr. 86.
10. Vezi Doctrină și legăminte 84:88.

Susținerea oficianților Bisericii

Prezentată de președintele Dieter F. Uchtdorf

al doilea consilier în Prima Președinție

Se propune ca noi să susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Președinție și pe Dieter Friedrich Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-l susținem pe Boyd Kenneth Packer ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson și Neil L. Andersen.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe Cei Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Dacă se opune cineva, s-o arate prin același semn.

Vârstnicul Steven E. Snow a fost eliberat din chemarea de membru al Președinției Cvorumurilor celor Șaptezeci.

Cei care doresc să ni se alăture într-un vot de mulțumire, vă rugăm s-o arătați prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-l susținem pe vârstnicul Richard J. Maynes ca membru al Președinției Cvorumurilor celor Șaptezeci.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să eliberăm, cu un vot de mulțumire, pe vârstnicii Gérald Jean Caussé și Gary E. Stevenson din chemarea de membri ai Primului Cvorum al Celor Șaptezeci.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să eliberăm, după mulți ani de slujire cu credință și eficiență, pe episcopii H. David Burton, Richard C. Edgley și Keith B. McMullin din chemarea de membri ai Episcopatului care prezidează și să-i desemnăm autorități generale emerite.

Cei care doresc să ni se alătore într-un vot de mulțumire, vă rugăm s-o arătați prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să eliberăm din oficiul de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, cu începere de la 1 mai 2012, pe următorii:

Richard K. Ahadjie, Climato C. A. Almeida, Fernando J. D. Araújo, Marvin T. Brinkerhoff, Mario L. Carlos, Rafael E. Castro, David L. Cook, César A. Dávila, Mosiah S. Delgado, Luis G. Duarte, Juan A. Etchegaray, Stephen L. Fluckiger, J. Roger Fluhman, Robert C. Gay, Miguel Hidalgo, Garith C. Hill, David J. Hoare, David H. Ingram, Tetsuji Ishii, Kapumba T. Kola, Glendon Lyons, R. Bruce Merrell, Enrique J. Montoya, Daniel A. Moreno, Adesina J. Olukanni, Gamaliel Osorno, Patrick H. Price, Marcos A. Prieto, Paulo R. Puerta, Carlos F. Rivas, A. Ricardo Sant'Ana, Fabian L. Sinamban, Nată C. Tobias, Stanley Wan, Perry M. Webb, Richard W. Wheeler și Scott D. Whiting.

Toți cei care doresc să ni se alătore în exprimarea recunoștinței față de acești frați pentru slujirea dâșilor de excepție s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să eliberăm cu un vot de mulțumire pe surorile Julie B. Beck, Silvia H. Allred și Barbara Thompson din chemarea de membre ale Președinției generale a Societății de Alinare.

Eliberăm, de asemenea, din chemările dâșelor pe membrele Comitetului General al Societății de Alinare.

Toți cei care doresc să-și exprime, alături de noi, recunoștința față de aceste surori pentru slujirea remarcabilă și devotamentul dâșelor s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-i susținem ca membri noi ai Primului Cvorum al celor Șaptezeci pe următorii: Craig A. Cardon, Stanley G. Ellis, Larry Echo Hawk, Robert C. Gay și Scott D. Whiting.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Dacă se opune cineva, s-o arate prin același semn.

Se propune ca noi să-l susținem pe vârstnicul Gary E.

Stevenson ca episcop care prezidează al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, cu Gérald Jean Caussé ca primul consilier și Dean Myron Davies ca al doilea consilier.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se opune cineva?

Se propune să susținem ca noi autorități ale zonei-Cei Șaptezeci pe următorii:

Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Aley K. Auna Jr., W. Mark Bassett, Robert M. Call, Hernando Camargo, Gene R. Chidester, Joaquin E. Costa, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Edward Dube, Moroni Gaona, Taylor G. Godoy, Francisco D. N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Richard K. Hansen, Todd B. Hansen, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Alvin F. Meredith III, Adonay S. Obando, Jared R. Ocampo, Adeyinka A. Ojediran, Andrew M. O'Riordan, Jesus A. Ortiz, Fred A. Parker, Siu Hong Pon, Abraham E. Quero, Robert Clare Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge Saldívar, Gordon H. Smith, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto și Daniel Yirenya-Tawiah.

Toți cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se opune cineva?

Se propune ca noi să susținem pe Linda Kjar Burton ca președintă generală a Societății de Alinare, pe Carole Manzel Stephens ca prima consilieră și pe Linda Sheffield Reeves ca a doua consilieră.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Președinte Monson, în măsura în care am putut să văd, cei prezenți în Centrul de conferințe au votat în unanimitate în favoarea propunerilor făcute.

Vă mulțumesc, dragi frați și surori, pentru votul dumneavoastră de susținere, pentru credința, devotamentul și rugăciunile dumneavoastră continue.

Invităm autoritățile generale nou chemate și Președinția generală a Societății de Alinare nou chemată să-și ocupe locurile pe podium.

Raportul Departamentului de Audit al Bisericii, 2011

Prezentat de Robert W. Cantwell

director general, Departamentul de Audit al Bisericii

*Adresat Primei Președinții a Bisericii lui Isus Hristos a
Sfinților din Zilele din Urmă*

Stimați frați, așa cum a fost stabilit prin revelația menționată în secțiunea 120 din Doctrină și legăminte, Consiliul pentru folosirea zeciuielii autorizează cheltuielile din fondurile Bisericii. Acest consiliu este alcătuit din Prima Președinție, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și Episcopatul care prezidează.

Acest Consiliu aprobă bugetele pentru departamentele și operațiunile Bisericii, precum și alocările de la buget pentru unitățile ecleziastice. Departamentele Bisericii cheltuiesc fonduri în conformitate cu bugetele aprobate și cu regulamentele și procedurile Bisericii.

Departamentului de Audit al Bisericii i s-a permis accesul la toate documentele și sistemele necesare pentru a evalua corectitudinea controalelor efectuate asupra chitanțelor cu privire la fondurile primite, la cheltuieli și la protejarea bunurilor Bisericii. Departamentul de Audit al Bisericii își desfășoară activitatea independent de toate celelalte departamente și operațiuni ale Bisericii și personalul său este format din contabili publici autorizați, revizori contabili interni autorizați, revizori de sisteme de informații autorizați și alți specialiști autorizați.

Pe baza auditurilor efectuate, Departamentul de Audit al Bisericii consideră că, din toate punctele de vedere, contribuțiile primite, cheltuielile făcute și bunurile Bisericii din anul 2011 au fost înregistrate și administrate în conformitate cu practicile

contabile corespunzătoare, cu planurile bugetare aprobate și cu regulamentele și procedurile Bisericii.

Cu respect, supunem aprobării dumneavoastră,
Departamentul de Audit al Bisericii
Robert W. Cantwell
Director general

Raport statistic, 2011

Prezentat de Brook P. Hales
secretar al Primei Președinții

Pentru informarea membrilor Bisericii, Prima Președinție a întocmit următorul raport statistic referitor la creșterea și situația Bisericii până la data de 31 decembrie 2011.

Unități ale Bisericii

Țăruși	2.946
Misiuni	340
Districte	608
Episcopii și ramuri	28.784

Membri ai Bisericii

Număr total de membri ai Bisericii	14.441.346
Noi copii înregistrați în anul 2011	119.917
Converțiți botezați în anul 2011	281.312

Misionari

Misionari cu timp deplin	55.410
Misionari care deserveșc Biserica	22.299

Temple

Temple dedicate în anul 2011 (San Salvador, El Salvador, și Quetzaltenango, Guatemala)	2
Temple rededicate în anul 2011 (Atlanta, Georgia)	1
Temple în funcțiune	136

Foști oficiali generali ai Bisericii și alte persoane care au decedat de la Conferința Generală din luna aprilie a anului trecut până în prezent

Vârșnicii Marion D. Hanks, Jack H Goaslind Jr., Monte J. Brough, Ronald E. Poelman, Keith W. Wilcox și Harold G. Hillam, toți foști membri ai Cvorumurilor celor Șaptezeci; surorile Joy F. Evans și Chieko N. Okazaki, foste consiliere în Președinția generală a Societății de Alinare; sora Norma Voloy Sonntag, soția vârstnicului Philip T. Sonntag, fost membru al Celor Șaptezeci; sora Leola George, văduva vârstnicului Lloyd P. George, fost membru al Celor Șaptezeci; sora Argelia Villanueva de Alvarez, soția vârstnicului Lino Alvarez, fost membru al Celor Șaptezeci; și fratele Wendell M. Smoot jr., fost președinte al Corului Tabernacolului.

Lucrătorii viei

Vârstnicul Jeffrey R. Holland

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Vă rog să ascultați de îndemnul Spiritului Sfânt care vă spune acum, chiar în acest moment, că trebuie să acceptați darul ispășitor al Domnului Isus Hristos.

Considerând chemările și eliberările tocmai anunțate de către Prima Președinție, permiteți-mi să vorbesc în numele tuturor și să spun că întotdeauna ne vom aduce aminte și-i vom iubi pe cei care au slujit cu o credință atât de mare, tot așa cum îi iubim și le urăm bun venit celor care tocmai au fost chemați să slujească în diferite chemări. Vă mulțumim din inimă fiecăruia în parte.

Doresc să vorbesc despre pilda Salvatorului în care un gospodar „a ieșit dis de dimineață, să-și tocmească lucrători”. După ce a angajat primul grup la ora 6:00 dimineața, el s-a întors la ora 9:00 dimineața, la ora 12:00 la amiază și la ora 3:00 după-amiaza angajând mai mulți lucrători din cauza urgenței strângerii recoltei. Scriptura spune că el s-a întors ultima oară, „pe la ceasul al unsprezecelea” (aproximativ ora 5:00 p.m.) și a angajat un ultim grup de lucrători. Apoi după numai o oră, toți lucrătorii s-au strâns pentru a-și primi plata pentru ziua respectivă. Surprinzător, toți au primit *aceeași* sumă de bani deși numărul orelor lucrate fusese diferit. Imediat, cei care au fost angajați primii s-au supărat și au spus: „Aceștia de pe urmă n-au lucrat decât un ceas, și la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul și zăduful zilei”¹. Citind această pildă, ați crezut probabil, asemenea acelor lucrători, că s-a făcut o nedreptate. Permiteți-mă să vorbesc pe scurt despre aceasta.

În primul rând, trebuie să observăm că aici *nimeni* nu a fost nedreptățit. Primii lucrători au fost de acord cu plata pentru o zi și au primit-o. Mai mult, îmi pot imagina că ei au fost foarte

recunoscători că li s-a oferit de muncă. Pe vremea Salvatorului, un bărbat obișnuit și familia sa nu puteau face altceva decât să trăiască din ce câștigau în ziua respectivă. Dacă nu lucrezi, nu cultivai sau nu pescuiai sau nu vindeai, mai mult ca sigur nu mâncai. Având în vedere că erau mai mulți lucrători decât locuri de muncă, acești lucrători dintâi au fost cei mai norocoși din tot grupul în acea dimineață.

Desigur, dacă ar trebui să compătimim pe cineva, ar trebui să fie, măcar pentru început, bărbații care *nu* au fost aleși și care aveau și ei familii care trebuiau întreținute. Unii dintre ei păreau să nu aibă niciodată noroc. De fiecare dată când gospodarul a ieșit în acea zi, ei au văzut de fiecare dată cum alții erau aleși.

Dar spre sfârșitul zilei, gospodarul revine în mod surprinzător pentru a cincea oară cu o ofertă nemaipomenită pentru ceasul al unsprezecelea! Acești ultimi și cei mai descurajați lucrători, auzind doar că vor fi răsplătiți drept, au acceptat munca fără măcar a ști cât vor primi, știind că *orice* este mai bun decât nimic, acel nimic de care avusese parte până atunci. Apoi, când s-au adunat pentru a fi plătiți, au fost uimiți să primească aceeași sumă ca toți ceilalți! Cât de surprinși și cât de recunoscători trebuie să fi fost! Cu siguranță nu mai avuseseră parte vreodată, ca lucrători, de atâta compasiune.

Din această perspectivă, cred eu, trebuie privită cârtirea primilor lucrători. Precum le spune gospodarul din pildă (și-l voi parafraza un pic): „Prieteni, vouă nu vă fac nicio nedreptate. V-ați tocmnit cu mine pentru plata de azi, o plată bună. Ați fost foarte fericiți să vi se ofere de muncă și sunt foarte mulțumit pentru cum ați lucrat. Sunteți plătiți integral. Luați-vă plata și bucurați-vă de binecuvântare. Însă în ceea ce-i privește pe ceilalți, *sunt liber să fac ce vreau cu banii mei*”. Acum adresez, celor de atunci și celor de acum care au nevoie să audă, următoarea întrebare profundă: „De ce ești gelos pentru că eu vreau să fiu bun?”.

Dragi frați și surori, vor exista momente în viețile noastre când cineva va primi o binecuvântare neașteptată sau i se vor recunoaște anumite merite. Îmi permiteți să adresez rugămintea ca noi să nu ne întristăm – și, categoric, să nu fim invidioși – atunci când altă persoană are parte de ceva bun? Nu suntem mai puțin importanți când altcuiva îi este dat mai mult. Nu suntem

într-o întrecere unii cu alții pentru a vedea cine este cel mai bogat sau cel mai talentat ori cel mai chipeș sau cel mai binecuvântat. Întrecerea la care participăm *cu adevărat* este cea împotriva păcatului și, cu siguranță, invidia este cel mai răspândit păcat.

Mai mult, invidia este o greșeală care continuă. Desigur, suferim puțin când *ghinionul* se abate asupra *noastră*, dar invidia ne cere să suferim de fiecare dată când *norocul* se abate asupra *tuturor* cunoscuților! Ce viitor strălucit ar fi acesta – să devenim nefericiți când cineva din jur este fericit. Ca să nu mai vorbim despre tristețea de la sfârșit, când vom vedea că Dumnezeu este, într-adevăr, atât drept, cât și milos și le va da tutor celor care-L urmează „toată avuția Sa”², așa cum spune scriptura. Așadar, prima lecție din via Domnului: râvnirea, bosumflarea sau încercarea de a-i face nefericiți pe alții *nu* vă îmbunătățește reputația *dumneavoastră*, iar faptul de a-i umili pe alții *nu* vă îmbunătățește imaginea de sine. Așadar, fiți blânzi și recunoscători că Dumnezeu este blând. Este un mod de viață fericit.

Al doilea lucru pe care aș vrea să-l subliniez din această pildă este greșeala dureroasă pe care unii ar putea s-o facă dacă ar renunța la plata de la *sfârșitul* zilei pentru că erau prea preocupați cu problemele imaginate *mai devreme*, în timpul zilei. În scriptură, nu ni se spune că vreunul dintre ei i-ar fi aruncat gospodaruului banii în față și ar fi plecat mânios fără bani, însă eu cred că unii ar face-o.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, ceea ce s-a întâmplat în această povestire la ora 9:00 sau la amiază ori la ora 3:00 după-amiaza este neimportant în comparație cu măreția plății universale, generoase făcută tuturor lucrătorilor la sfârșitul zilei. Rețeta credinței este de a sta ferm, de a lucra în continuare, de a o duce la capăt și de a lăsa îngrijorările începutului zilei – reale sau imaginare – să se piardă în abundența plății finale. Nu insistați asupra problemelor sau nemulțumirilor din trecut – indiferent dacă au avut legătură cu *dumneavoastră*, cu vecinul *dumneavoastră* sau, îmi permit să adaug, chiar cu această Biserică adevărată și vie. Măreția vieții *dumneavoastră*, a vieții vecinului *dumneavoastră* și măreția Evangheliei lui Isus Hristos se va manifesta în ziua din urmă chiar dacă această măreție nu

este recunoscută întotdeauna de toți la început. Așadar nu vă agitați pentru ceva ce s-a întâmplat la ora 9:00 dimineața când harul lui Dumnezeu încearcă să vă răsplătească la ora 6:00 seara – indiferent de înțelegerea făcută de-a lungul zilei.

Ne irosim prețioasa tărie emoțională și spirituală agățându-ne cu încăpățănare de nota cântată greșit la un recital de pian din copilărie, sau de ceva ce soțul sau soția a spus sau a făcut acum 20 de ani și suntem hotărâți să-i aducem aminte și să-i împrăștiăm sentimentul de vinovăție timp de încă 20 de ani, ori de o întâmplare din istoria Bisericii care a arătat pur și simplu că muritorii vor încerca mereu să se ridice la înălțimea așteptărilor care Dumnezeu le are din partea lor. Chiar dacă una din nemulțumiri nu a apărut din cauza dumneavoastră, poate să dispară datorită dumneavoastră. Și ce răsplată veți primi pentru acea contribuție atunci când Domnul viei vă va privi în ochi și când „conturile vor fi reglate” la sfârșitul zilelor noastre pe pământ!

Ceea ce mă duce la al treilea și ultimul meu punct. În realitate, această pildă – ca toate pildele – nu este despre lucrători sau despre plăți, cum nici altele nu sunt despre oi și capre. Este o povestire despre bunătatea lui Dumnezeu, despre răbdarea și iertarea Sa, precum și despre ispășirea Domnului Isus Hristos. Este o povestire despre generozitate și compasiune. Este o povestire despre har. Accentuează ideea pe care am auzit-o cu mulți ani în urmă, și anume că, în mod sigur, lucrul de care Dumnezeu se bucură cel mai mult în calitate de Dumnezeu este plăcerea deosebită de a fi milos, mai ales față de cei care nu se așteaptă și care, deseori, simt că nu merită.

Nu știu cine din cadrul acestui auditoriu vast de astăzi are nevoie să audă mesajul iertării inerent acestei pilde, însă oricât de târziu credeți că ar fi, oricâte ocazii credeți că ați pierdut, oricâte greșeli simțiți că ați făcut sau oricâte talente credeți că nu aveți ori indiferent de cât de mult credeți că v-ați îndepărtat de casă, de familie și de Dumnezeu, vă mărturisesc că *nu* v-ați îndepărtat atât de mult încât dragostea divină să nu vă poată ajunge. Nu puteți să vă scufundați mai adânc decât poate străluci lumina infinită a ispășirii lui Hristos.

Indiferent dacă aveți sau nu aceeași religie cu noi, sau dacă ați avut la un moment dat și nu mai aveți, nu ați făcut nimic în orice caz ce nu poate fi reparat. Nu există vreo problemă pe care să n-o puteți depăși. Nu există niciun vis care odată cu trecerea timpului și desfășurarea eternității să nu poată fi îndeplinit. Chiar dacă simțiți că sunteți ultimul lucrător uitat al celui de-al unsprezecelea ceas, Domnul viei încă ne cheamă: „[Apropiați-vă] cu deplină încredere de scaunul harului”³ și cădeți la picioarele Celui Sfânt al lui Israel. Veniți și mâncați „fără bani și fără plată”⁴ la masa Domnului.

Fac un apel mai ales către soți și tați, deținători ai preoției sau potențiali deținători ai preoției, așa cum a spus și Lehi: „Treziți-vă! Și ridicați-vă din țărână... și fiți bărbați”⁵. Nu se întâmplă mereu, însă, deseori, bărbații sunt aceia care aleg să nu răspundă chemării de a „[veni] cu noi”⁶. Femeile și copiii par adesea mai dispuși. Dragi frați, este timpul să acționați. Faceți-o de dragul vostru. Faceți-o de dragul celor care vă iubesc și care se roagă că o să răspundeți. Faceți-o de dragul Domnului Isus Hristos, care a plătit un preț de neînchipuit pentru viitorul pe care El dorește să-l aveți.

Praiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, dumnevoastră celor care ați fost binecuvântați datorită Evangheliei timp de mulți ani pentru că ați fost destul de norocoși s-o găsiți devreme, dumnevoastră celor care ați acceptat Evanghelia treptat, mai târziu și dumnevoastră – membri și celor care încă nu sunteți membri – care încă mai ezitați, fiecăruia dintre dumnevoastră vă mărturisesc despre puterea revigorantă a dragostei lui Dumnezeu și despre miracolul harului Său. *Preocuparea Lui este legată de credința pe care ajungeți s-o aveți, nu de ceasul zilei când ați dobândit-o.*

Prin urmare, dacă ați făcut legăminte, țineți-le. Dacă nu le-ați făcut, faceți-le. Dacă le-ați făcut și le-ați încălcat, pocăiți-vă și reînnoiți-le. *Niciodată* nu este prea târziu atâta timp cât Stăpânul viei spune că a mai rămas timp. Vă rog să ascultați de îndemnul Spiritului Sfânt care vă spune acum, chiar în acest moment, că trebuie să acceptați darul ispășitor al Domnului Isus Hristos și să vă bucurați de implicarea în lucrarea Sa. Nu amânați. Se face târziu. În numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Vezi Matei 20:1-15.
2. Luca 12:44.
3. Evrei 4:16.
4. Isaia 55:1.

5. 2 Nefi 1:14, 21.
6. „Suntem înrolați”, *Immuri*, nr. 160.

Să ne venim în fire: împărtașania, templul și sacrificiul oferit prin intermediul slujirii

Vârstnicul Robert D. Hales

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

*Noi devenim convertiți și ajungem să ne bizuim pe
forțele proprii din punct de vedere spiritual când trăim
viețile în spirit de rugăciune conform legămintelor
făcute.*

Salvatorul le-a spus ucenicilor Lui despre un fiu care și-a părăsit tatăl bogat, s-a dus într-o țară îndepărtată și și-a risipit moștenirea. Când a venit o foamete, tânărul și-a luat umila slujbă de a hrăni porci. Îi era atât de foame încât poftea să mănânce roșcovele animalelor.

Departa de casă, departa de locul unde vroia să fie și în starea lui de sărăcie cruntă, s-a întâmplat un lucru de o însemnătate eternă în viața acestui tânăr. Folosind cuvintele Salvatorului, „[el] și-a venit în fire”¹. El și-a adus aminte cine era, și-a dat seama ce-i lipsea și a început să dorească binecuvântările de care putea să aibă parte fără restricții în casa tatălui său.

De-a lungul vieții noastre, chiar și în perioade mai întunecate, în care avem parte de provocări, de necaz sau când păcătuiam, putem simți Duhul Sfânt amintindu-ne că suntem cu adevărat fii și fiice ai unui Tată Ceresc grijuliu care ne iubește și că tânjim după binecuvântările sacre pe care numai El ni le poate oferi. În aceste momente, noi trebuie să ne *venim în fire* și să ne întoarcem spre lumina dragostei Salvatorului nostru.

Aceste binecuvântări le revin de drept tuturor copiilor Tatălui Ceresc. Faptul de a ne dori aceste binecuvântări, inclusiv o viață fericită și cu bucurii, reprezintă o parte esențială a planului Tatălui Ceresc pentru fiecare dintre noi. Profetul Alma ne-a învățat: „Chiar dacă nu faceți nimic mai mult decât să doriți să credeți, lăsați această dorință să lucreze în voi”².

Pe măsură ce dorințele noastre spirituale se dezvoltă, vom ajunge să ne biziim pe forțele proprii din punct de vedere spiritual. Așadar, ce putem face pentru a spori dorința altora, a noastră și pe cea a familiilor noastre de a-L urma pe Salvator și de a trăi conform Evangheliei Sale? Cum ne întărim dorința de a ne pocăi, de a deveni demni și de a îndura până la sfârșit? Cum ajutăm tineretul nostru și pe tinerii noștri adulți să le facă loc acestor dorințe să lucreze în ei până când sunt convertiți și devin adevărați „[sfinți] prin ispășirea lui Hristos”³?

Noi devenim convertiți și ajungem să ne biziim pe forțele proprii din punct de vedere spiritual când trăim cu pioșenie, umilință, în spirit de rugăciune conform legămintelor făcute – luând demni din împărtășanie, fiind demni să deținem o recomandare pentru templu și făcând sacrificii pentru a le sluji altora.

Când luăm demni din împărtășanie, ne amintim că ne reînnoim legământul făcut la botez. Pentru ca împărtășania să fie în fiecare săptămână o experiență purificatoare, trebuie să ne pregătim noi înșine *înainte* de a merge la adunarea de împărtășanie. Facem aceasta lăsând în urmă, intenționat, munca noastră de zi cu zi și recrearea, și punând deoparte gândurile și grijile lumești. Procedând astfel, Îi facem loc Duhului Sfânt în mintea și în inima noastră.

Astfel, suntem pregătiți să cugetăm asupra ispășirii. Cugetarea noastră nu ne ajută doar să ne gândim la adevărurile despre suferința și moartea Salvatorului, ci și să recunoaștem că prin sacrificiul Salvatorului, noi avem speranța, ocazia și tăria de a face schimbări reale, sincere în viețile noastre.

În timp ce cântăm imnul de împărtășanie, ascultăm rugăciunile de împărtășanie și luăm din simbolurile trupului și sângelui Său în spiritul rugăciunii cu pioșenie, noi dorim să obținem iertare pentru păcatele și greșelile noastre. Ne gândim la

promisiunile pe care le-am făcut și pe care le-am ținut în săptămâna care a trecut și ne luăm angajamente personale concrete de a-L urma pe Salvator în timpul săptămânii ce va urma.

Dragi părinți și conducători, îi puteți ajuta pe tineri să aibă parte de binecuvântările incomprabile ale împărtășaniei, oferindu-le ocazii speciale de a studia, de a discuta și de a descoperi însemnătatea ispășirii în viețile lor. Dați-le ocazia de a cerceta singuri scripturile și de a se învăța unul pe altul folosind propriile lor experiențe.

Tații, conducătorii preoției și președinții cvorumurilor au responsabilitatea specială de a-i ajuta pe deținătorii Preoției aaronice să se pregătească cu seriozitate pentru a-și îndeplini datoriile sacre privind împărtășania. Această pregătire se face pe tot parcursul săptămânii, trăind în acord cu standardele Evangheliei. Când tinerii băieți pregătesc, binecuvântează și oferă împărtășania cu demnitate și pioșenie, ei urmează literalmente exemplul Salvatorului la Cina cea de taină⁴ și devin asemănători Lui.

Mărturisesc că împărtășania ne dă ocazia să ne *venim în fire* și să simțim „o mare schimbare” în inimă⁵ – să ne amintim cine suntem și ceea ce dorim cel mai mult. În timp ce ne reînnoim legământul de a ține poruncile, noi avem parte de însoțirea Duhului Sfânt pentru a ne duce înapoi în prezența Tatălui nostru Ceresc. Nu-i de mirare că ni s-a poruncit să „[ne întâlnim] laolaltă deseori ca să [ne împărtășim] din pâine și din [apă]”⁶ și să luăm din împărtășanie pentru sufletele noastre⁷.

Dorința noastră de a ne întoarce la Tatăl Ceresc crește pe măsură ce noi, pe lângă faptul de a lua din împărtășanie, devenim demni de a obține o recomandare pentru templu. Noi devenim demni prin supunerea constantă și fermă față de porunci. Această supunere începe în copilărie și se desăvârșește prin intermediul experiențelor avute în cadrul programelor Preoției aaronice și ale Tinerelor Fete în timpul anilor de pregătire. Sperăm că atunci preoții și Laurii își stabilesc obiective și se pregătesc în mod concret pentru a fi înzestrați și pecetluiți în templu.

Care sunt standardele pentru deținătorii unei recomandări pentru templu? Autorul psalmilor ne reamintește:

„Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt?

Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată”⁸.

Demnitatea de a deține o recomandare pentru templu ne dă tăria de a ne păstra legămintele din templu. Cum dobândim noi înșine acea tărie? Ne străduim să obținem o mărturie despre Tatăl Ceresc, Isus Hristos, Duhul Sfânt, realitatea ispășirii și adevărul despre profetul Joseph Smith și restaurare. Ne susținem conducătorii, ne comportăm cu blândețe față de familiile noastre, suntem martori ai adevăratei Biserici a Domnului, participăm la adunările Bisericii, ne onorăm legămintele, ne îndeplinim obligațiile în calitate de părinți și trăim o viață virtuoasă. Ați putea spune că înseamnă să fii, pur și simplu, un sfânt din zilele din urmă credincios! Aveți dreptate. Standardul pentru deținătorii unei recomandări pentru templu nu este foarte ridicat ca noi să nu-l atingem. Înseamnă pur și simplu să trăim cu credință conform Evangheliei și să-i urmăm pe profeți.

Apoi, în calitate de membri înzestrați care dețin o recomandare pentru templu, noi stabilim tiparele unei vieți trăite asemenea lui Hristos. Acestea includ supunerea, facerea de sacrificii pentru ținerea poruncilor, dragostea reciprocă, puritate în gând și faptă, și devotamentul pentru a clădi împărăția lui Dumnezeu. Prin ispășirea Salvatorului și prin urmarea acestor tipare de bază ale credinței, noi primim „putere de sus”⁹ pentru a înfrunta încercările vieții. În ziua de astăzi, avem nevoie de această putere mai mult ca niciodată. Este puterea primită numai prin intermediul rânduielilor din templu. Mărturisesc că sacrificiile pe care le facem pentru a primi rânduielile din templu merită orice efort.

Pe măsură ce dorința noastră de a învăța și de a trăi conform Evangheliei crește, este firesc să căutăm să ne slujim unii pe ceilalți. Salvatorul i-a spus lui Petru: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi”¹⁰. Sunt impresionat de faptul că tinerii din ziua de azi au dorințe profunde de a le sluji altora și de a-i binecuvânta – de a aduce o schimbare în lume. De

asemenea, ei așteaptă cu nerăbdare să vadă bucuria ce rezultă datorită slujirii lor.

Cu toate acestea, tinerilor le este greu să înțeleagă modul în care acțiunile din prezent îi vor pregăti sau îi vor face nedemni pentru ocaziile viitoare de slujire. Toți avem o „datorie imperioasă”¹¹ de a le acorda sprijin tinerilor să se pregătească pentru o slujire de-o viață, ajutându-i să ajungă să se bizuie pe forțele proprii. Pe lângă bizuirea pe forțele proprii din punct de vedere spiritual despre care am vorbit, există bizuirea pe forțele proprii din punct de vedere material care include dobândirea unei educații universitare sau învățarea unei meserii, deprinderea de a munci și faptul de a trăi în limita venitului nostru de a nu cheltui mai mult decât producem. Prin evitarea datoriilor și prin economisirea de bani în prezent, noi ne pregătim pentru slujirea cu timp deplin în cadrul Bisericii în anii care vor veni. Scopul bizuirii pe forțele proprii atât din punct de vedere material, cât și spiritual este ca noi să devenim independenți din punct de vedere material și spiritual pentru a-i putea ajuta pe alții să se poată bizui pe forțele lor proprii.

Nu contează dacă suntem tineri sau în vârstă, ceea ce facem în prezent determină slujirea pe care o vom putea oferi și de care ne vom putea bucura în viitor. Un poet a spus odată: „Dintre cele mai triste cuvinte rostite sau scrise cu penița, cele mai triste sunt acestea: «Ar fi putut să fie.»”¹². Să nu ne trăim viața regretând ceea ce am făcut sau ceea ce nu am făcut!

Preiubiții mei frați și surori, tânărul despre care a vorbit Salvatorul, cel pe care-l numim fiul risipitor, *s-a întors acasă*. Tatăl său nu-l uitase; tatăl său îl aștepta. Și „când [fiul] era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat... și l-a sărutat”¹³. În cinstea întoarcerii fiului, a cerut cea mai bună haină, un inel și a sărbătorit cu un vițel îngrășat¹⁴ – lucruri care ne amintesc că nicio binecuvântare n-o să ne fie refuzată dacă îndurăm cu credință în timp ce mergem pe cărare înapoi la Tatăl nostru Ceresc.

Cu iubirea Sa și cu iubirea Fiului Său în inima mea, vă invit pe fiecare dintre dumneavoastră să vă urmați dorințele spirituale și să vă *veniți în fire*. Să vorbim cu propria noastră persoană în fața oglinzii și să ne întrebăm: „Cât de bine trăiesc conform

legămintelor pe care le-am făcut?”. Suntem pe drumul cel bun atunci când putem spune: „Eu sunt demn să iau din împărtașanie în fiecare săptămână, sunt demn să dețin o recomandare pentru templu și mă duc la templu și fac sacrificii pentru a le sluji altora și pentru a-i binecuvânta”.

Vă împărtășesc mărturia mea specială că Dumnezeu ne iubește pe fiecare în parte atât de mult „că a dat pe singurul Lui Fiu”¹⁵ să ispășească pentru păcatele noastre. El ne cunoaște și ne așteaptă, chiar și atunci când ne distanțăm spiritual de El. Pe măsură ce acționăm după dorințele noastre și ne venim în fire, noi vom fi „[îmbrățișați] pentru veșnicie în brațele dragostei Lui”¹⁶ și bineveniți acasă. Vă mărturisesc astfel în numele sfânt al Salvatorului nostru, Isus Hristos, amin.

Note

1. Luca 15:17.
2. Alma 32:27.
3. Mosia 3:19.
4. Vezi Matei 26:17–28; Luca 22:1–20.
5. Alma 5:12; vezi, de asemenea, Mosia 5:2; Alma 5:13–14.
6. Moroni 6:6.
7. Vezi Moroni 4:3; Doctrină și legăminte 20:77.
8. Psalmii 24:3–4.
9. Doctrină și legăminte 95:8.
10. Luca 22:32.
11. Doctrină și legăminte 123:11.
12. John Greenleaf Whittier, în „Maud Muller”, *The Complete Poetical Works of Whittier* (1894), p. 48.
13. Luca 15:20.
14. Vezi Luca 15:22–24.
15. Ioan 3:16.
16. 2 Nefi 1:15.

Credință, curaj, împlinire: un mesaj către părinții singuri

Vârstnicul David S. Baxter
din Cei Șaptezeci

Vă străduiți să vă creșteți copiii în neprihănire și adevăr, știind că deși nu puteți schimba trecutul, puteți modela viitorul.

Mesajul meu este pentru părinții singuri din Biserică, majoritatea fiind mame singure – dumneavoastră, femei credincioase care, din cauza diferitelor circumstanțe ale vieții, vă ocupați singure de creșterea copiilor și de gospodărie. Poate sunteți văduve sau divorțate. Probabil că ați ajuns să vă confrunțați cu încercările de a fi un părinte singur ca rezultat al încălcării legii castității dar, acum dumneavoastră trăiți conform Evangheliei, v-ați schimbat viața în bine. Fiți binecuvântați pentru că ați evitat tipul de parteneriat care v-ar costa virtutea și statutul de discipol. Ar fi fost un preț prea mare de plătit.

Deși probabil că v-ați întrebat câteodată: „De ce mi se întâmplă mie?”, știți că doar prin greutatea vieții putem să ajungem la nivelul Dumnezeirii, pe măsură ce caracterul nostru este modelat în creuzetul încercărilor și evenimentele vieții se desfășoară în timp ce Dumnezeu respectă libertatea de a alege a omului. Precum a spus vârstnicul Neal A. Maxwell, nu putem înțelege toate motivele pentru care lucrurile sunt așa cum sunt, pentru că „nu știm toate detaliile”¹.

Indiferent de împrejurările sau de motivele dumneavoastră, sunteți atât de minunate. Zi de zi, faceți față încercărilor vieții făcând munca menită dintotdeauna pentru doi părinți, dar

dumneavoastră o faceți, în cea mai mare parte, singure. Trebuie să aveți și rolul de mamă și cel de tată. Aveți grijă de gospodărie, vegheați asupra familiei, uneori vă este dificil să obțineți suficienți bani pentru a vă plăti cele necesare și, ca printr-un miracol, vă găsiți chiar și resursele pentru a sluji în Biserică în moduri remarcabile. Vă creșteți copiii. Plângeți și vă rugați cu ei și pentru ei. Le vreți tot binele, însă vă îngrijorați în fiecare noapte că eforturile dumneavoastră cele mai mari poate că nu vor fi niciodată suficient de bune.

Deși nu vreau să fiu prea personal, eu vin dintr-un astfel de cămin. Cea mai mare parte a copilăriei și adolescenței mele, mama mea ne-a crescut de una singură fiind foarte săraci. Banii erau folosiți cu grijă. Ea a ținut piept unei singurătăți lăuntrice, având, uneori, o nevoie foarte mare de sprijin și tovarășia cuiva. Totuși, în pofida acestor lucruri, mama mea avea demnitate, ea era o sursă extraordinară de determinare și avea un caracter ferm, caracteristic strămoșilor ei scoțieni.

Din fericire, ea a fost mai binecuvântată în anii ulteriori decât la început. Ea s-a măritat cu un nou convertit, un văduv, ei au fost pecefluiți în Templul Londra, Anglia, și, mai târziu, au slujit acolo pentru o scurtă perioadă de timp ca lucrători în templu. Au fost împreună aproape un sfert de secol – fericiți, mulțumiți și împliniți până la sfârșitul vieții lor muritoare.

Printre dumneavoastră, sunt multe femei bune în Biserica din întreaga lume care se află în aceleași împrejurări și care demonstrează aceeași rezistență an după an.

Când ați început, cu ani în urmă, nu aceasta era ceea ce ați sperat sau planificat, nu pentru aceasta v-ați rugat și nici nu v-ați fi așteptat la aceasta. În drumul dumneavoastră prin viață ați avut greutăți și schimbări neașteptate, majoritatea ca rezultat al vieții într-o lume decăzută care este menită să fie un loc de testare.

Între timp, vă străduiți să vă creșteți copiii în neprihănire și adevăr, știind că deși nu puteți schimba trecutul, puteți modela viitorul. De-a lungul drumului veți obține binecuvântări compensatoare, chiar dacă nu sunt vizibile imediat.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu trebuie să vă temeți în ceea ce privește viitorul. Copiii dumneavoastră vor crește și vă vor numi fericită și fiecare împlinire a lor în parte vi se va atribui.

Vă rog să nu credeți niciodată că statutul dumneavoastră în Biserică ar fi în vreun fel inferior celui al celorlalți membri, că ați fi mai puțin îndreptățite să primiți binecuvântările Domnului ca ceilalți. În împărăția lui Dumnezeu nu există cetățeni de mâna a doua.

Noi sperăm ca atunci când mergeți la adunări și vedeți familii ce par complete și fericite sau când ascultați pe cineva vorbind despre idealurile familiei, să vă simțiți fericite că faceți parte dintr-o Biserică care se concentrează asupra familiei și care predă despre rolul central al familiei în planul fericirii pe care Tatăl Cereșc l-a întocmit pentru copiii Săi; că, într-o lume unde există suferință și unde imoralitatea sporește, noi avem doctrina, autoritatea, rânduiala și legămintele care oferă lumii cea mai bună speranță, inclusiv privind fericirea din viitor a copiilor dumneavoastră și a familiilor pe care le vor întemeia.

În adunarea generală a Societății de Alinare din luna septembrie a anului 2006, președintele Gordon B. Hinckley a relatat experiența împărtășită de o mamă singură, divorțată, cu șapte copii cu vârste cuprinse, la acea vreme, între 7 și 16 ani. Ea traversase strada pentru a-i duce ceva unei vecine. Ea a spus:

„În timp ce mă întorceam acasă, mi-am putut vedea casa în care era aprinsă lumina. Îmi aminteam ceea ce-mi spusese copiii când ieșisem pe ușă, cu câteva minute înainte. Ei au spus: «Mami, ce vom mânca la cină?», «Poți să mă duci la bibliotecă?», «Trebuie să iau niște coli de desen în seara asta». Obosită și sătulă, am privit casa și am văzut luminile aprinse în toate camerele. M-am gândit la toți acei copii care erau acasă, așteptându-mă să vin și să le îndeplinesc nevoile. Am simțit că poverile-mi erau mai grele decât puteam duce.

Îmi amintesc că am privit către cer printre lacrimi și am spus: «Dragă Tată, în această seară nu mai pot să fac față. Sunt prea obosită. Nu mai pot să fac față. Nu pot să merg acasă și să am grijă singură de toți acei copii. N-aș putea să vin la Tine și să stau cu Tine doar o noapte?».

Nu am auzit cu urechile cuvintele răspunsului, dar le-am auzit în mintea mea. Răspunsul a fost: «Nu, micuțo, nu poți veni la Mine acum... Dar Eu pot veni la tine»⁷².

Vă mulțumesc, dragi surori, pentru tot ceea ce faceți să vă îngrijiți familia și să mențineți un cămin al dragostei unde există bunătațe, pace și ocazii de slujire.

Deși, adesea, vă simțiți singure, în realitate nu sunteți niciodată *complet* singure. În timp ce pășiți înainte cu răbdare și credință, Domnul va fi alături de dumneavoastră; cerul va revărsa binecuvântările necesare.

Perspectivile dumneavoastră și modul în care percepeți viața se vor schimba; în loc să vă simțiți copleșite, priviți în sus spre Dumnezeu.

Multe dintre dumneavoastră ați descoperit deja mărrețul adevăr care poate schimba, acela că atunci când trăiți pentru a ridica poverile de pe umerii altora, poverile dumneavoastră vor deveni mai ușoare. Deși circumstanțele dumneavoastră nu se vor fi schimbat, atitudinea dumneavoastră se va schimba. Vă puteți aborda încercările cu o îngăduință mult mai mare, cu o inimă mult mai înțelegătoare și cu o recunoștință mai profundă pentru ceea ce aveți și nu veți mai tânji după ceea ce nu aveți.

Ați descoperit că, atunci când noi încercăm să consolăm pe cineva care și-a pierdut nădejdea, noi înșine primim consolare; paharul nostru chiar „este plin de dă peste el” (Psalmii 23:5).

Trăind în neprihănire, dumneavoastră și copiii dumneavoastră vă veți putea bucura, într-o bună zi, de binecuvântările de a face parte dintr-o familie completă și eternă.

Dragi membri și conducători, ce puteți face mai mult ca să sprijiniți familiile cu un singur părinte fără a le judeca sau critica? Ați putea să-i îndrumați pe tinerii din aceste familii, oferindu-le mai ales tinerilor băieți exemple privind lucrurile pe care le fac bărbații buni și modul în care trăiesc aceștia? În lipsa taților, le oferiți dumneavoastră exemple demne de urmat?

Există, desigur, unele familii unde tatăl este părintele singur. Dragi frați, ne rugăm și pentru dumneavoastră și vă respectăm, de asemenea. Acest mesaj este și pentru dumneavoastră.

Părinților singuri, vă mărturisesc că, atunci când faceți tot ce vă stă în putință în timpul celor mai dificile încercări de care

oamenii pot avea parte, când dați ce este mai bun din voi în cele mai dificile încercări umane, cerul vă va zâmbi. În mod sigur, nu sunteți singuri. Lăsați puterea ispășitoare și iubitoare a lui Isus Hristos să vă binecuvânteze acum viața și să vă umple cu speranța unei promisiuni eterne. Fiți curajoși. Aveți credință și speranță. Abordați prezentul cu mult curaj și priviți spre viitor cu încredere. În numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Neal A. Maxwell, *Notwithstanding My Weakness* (1981), p. 68.
2. Gordon B. Hinckley, „In the Arms of His Love,” *Liahona*, nov. 2006, p. 117.

Stați pe teritoriul Domnului!

Vârstnicul **Ulisses Soares**

din *Cei Șaptezeci*

Întrebarea noastră zilnică trebuie să fie: „Acțiunile mele mă pun pe teritoriul Domnului sau al dușmanului?”.

Președintele Thomas S. Monson a spus odată: „Permiteți-mi să vă ofer o formulă simplă cu care vă puteți măsura alegerile cu care vă confrunțați. Este ușor de ținut minte: «Nu poți să fii drept făcând lucruri greșite; nu poți greși făcând lucruri drepte»” (“Pathways to Perfection” *Liahona*, iulie 2002, p. 112). Formula președintelui Monson este simplă și directă. Funcționează în același fel precum a funcționat Liahona dată lui Lehi. Dacă punem în aplicare credința și suntem sârguincioși în ținerea poruncilor Domnului, vom găsi cu ușurință direcția corectă pe care trebuie s-o urmăm atunci când avem de-a face cu alegerile mărunte de zi cu zi.

Apostolul Pavel ne învață despre importanța faptului de a semăna în Duh și de a nu semăna în firea pământescă. El a spus: „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit». Ce seamănă omul, aceea va și secera.

Cine seamănă firea lui pământescă, va secera din firea pământescă putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică.

Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Galateni 6: 7–9).

A semăna în Duh înseamnă că toate gândurile, vorbele și faptele noastre trebuie să ne ridice la nivelul divinității Părinților noștri Cerești. Totuși, scripturile vorbesc despre trup ca fiind

natura trupească sau carnală a omului firesc, care-i permite acestuia să fie influențat de patimi, dorințe, poftes și impulsuri trupești în loc să caute inspirație de la Duhul Sfânt. Dacă nu suntem atenți, acele influențe combinate cu presiunile răului din lume ne pot face să adoptăm un comportament vulgar și nesăbuit care ar putea deveni parte a caracterului nostru. Ca să evităm aceste influențe, trebuie să urmăm ceea ce i-a spus Domnul profetului Joseph Smith despre cum să semene Spiritul continuu. „De aceea, nu obosiți de a face bine, deoarece voi puneți temelie unei mari lucrări. Și din lucrurile mici iese ceea ce este mare” (D&L 64:33).

Ca să ne mărim spiritul, este necesar ca „orice amărăciune, orice iușime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul [nostru]” (Efeseni 4:31) și ca noi „[să fim] înțelepți în zilele încercărilor [noastre]; [să ne lepădăm] de orice necurățenie” (Mormon 9:28).

În timp ce studiem scripturile, învățăm că promisiunile pe care ni le-a făcut Domnul sunt condiționate de supunerea noastră și ne încurajează să trăim o viață neprihănită. Acele promisiuni trebuie să ne hrănească sufletul, să ne dea speranță încurajându-ne să nu ne dăm bătăuți nici măcar în fața încercărilor vieții de zi cu zi trăite într-o lume ale cărei valori etice și morale sunt pe cale de dispariție, ceea ce-i face pe oamenii să semene și mai mult în firea pământească. Dar cum putem fi siguri că alegerile noastre ne ajută să semănăm în Duh și nu în firea pământească?

Președintele George Albert Smith, repetând sfatul bunicului său, a spus odată: „Există o linie de demarcație bine definită între teritoriul Domnului și teritoriul diavolului. Dacă vei sta de partea Domnului, vei fi sub influența Sa și nu vei avea dorința de a face rău, dar, dacă treci linia în partea diavolului cu numai un centimetru, te afli în puterea ispititorului și, dacă el reușește, nu vei fi în stare să gândești sau să raționezi corespunzător, pentru că vei fi pierdut Spiritul Domnului” (*Învățăături ale președinților Bisericii: George Albert Smith* [2011], p. 193).

De aceea, întrebarea noastră zilnică trebuie să fie: „Acțiunile mele mă pun pe teritoriul Domnului sau al dușmanului?”.

Profetul Mormon și-a avertizat poporul despre importanța de a avea abilitatea de a discerne binele de rău:

„De aceea, toate lucrurile care sunt bune vin de la Dumnezeu; iar ceea ce este rău vine de la diavol; căci diavolul este dușmanul lui Dumnezeu și se luptă împotriva Lui continuu și invită și îndeamnă la păcat și la ceea ce este rău continuu.

Dar iată, ceea ce este de la Dumnezeu invită și îndeamnă la lucru bun continuu” (Moroni 7:12–13).

Lumina lui Hristos împreună cu tovărășia Duhului Sfânt trebuie să ne ajute să stabilim dacă felul în care trăim ne plasează pe teritoriul Domnului sau nu. Dacă atitudinea noastră este bună, atunci este inspirată de Dumnezeu, căci orice lucru bun vine de la Dumnezeu. Însă, dacă atitudinea noastră este rea, suntem influențați de dușman pentru că el îndeamnă oamenii la rău.

Oamenii din Africa m-au emoționat datorită determinării lor și sânguinței lor de a sta pe teritoriul Domnului. Chiar și în cele mai grele împrejurări ale vieții, cei care acceptă invitația de a veni la Hristos devin o lumină pentru lume. Cu câteva săptămâni în urmă, în timp ce vizitam o episcopie în Africa de Sud, am avut privilegiul de a-i însoți pe doi preoți tineri, pe episcopul lor și pe președintele lor de țară în vizite la tineri băieți mai puțin activi din cvorumul lor. Am fost foarte impresionat de curajul și umilința arătate de cei doi preoți în timp ce-i invitau pe tinerii băieți mai puțin activi să revină la Biserică. În timp ce le vorbeau acelor tineri băieți mai puțin activi, am văzut că pe fețele lor se reflecta lumina Salvatorului și, în același timp, ei îi umpleau cu lumină pe toți aceia din jurul lor. Ei își îndeplineau datoria de a-i „[ajuta] pe slabi, [de a înălța] mâinile obosite și [întări] genunchii care se clatină” (D&L 81:5). Atitudinea acelor doi preoți i-a pus pe teritoriul Domnului, iar ei au slujit ca instrumente în mâinile Sale în timp ce ei îi invitau pe alții să facă la fel.

În Doctrină și legăminte 20:37, Domnul ne învață ce înseamnă să semănăm în Duh și ce ne pune cu adevărat pe teritoriul Domnului: ne umilim înaintea lui Dumnezeu, să venim cu inima frântă și cu spiritul smerit, mărturisim înaintea Bisericii ca noi într-adevăr ne-am pocăit de toate păcatele noastre, luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos, avem hotărârea de a-I sluji până la sfârșit, arătăm cu adevărat prin lucrările noastre că noi am primit Spiritul lui Hristos și am fost primiți prin botez în Biserica Lui. Dorința noastră de a îndeplini aceste legăminte ne pregătește

să trăim în prezența lui Dumnezeu ca ființe exaltate. Faptul că ne amintim de aceste legăminte trebuie să ne îndrume modul în care ne comportăm cu familia noastră, în care interacționăm cu alți oameni și, mai ales, să ne îndrume în relația pe care o avem cu Salvatorul.

Isus Hristos a dat exemplul de comportament perfect prin care noi putem să ne îmbunătățim atitudinile pentru a putea să îndeplinim aceste legăminte sacre. Salvatorul a alungat din viața Sa orice influență care i-ar fi putut distra atenția de la misiunea Sa divină, mai ales atunci când a fost ispitit de dușman sau de către ucenicii acestuia în timp ce El slujea aici, pe pământ. Deși El n-a păcătuit niciodată, El a avut o inimă frântă și un spirit smerit, o inimă plină de iubire față de Tatăl Ceresc și pentru toți oamenii. El S-a umilit în fața Tatălui nostru din Cer, refuzând să facă propria Lui voie pentru a împlini ceea ce Tatăl L-a rugat în toate lucrurile, până la capăt. Chiar și în acel moment al celei mai extreme dureri fizice și spirituale, purtând pe umerii Săi povara păcatelor întregii omenirii și sângerând prin porii Săi, El i-a spus Tatălui: „Totuși, făcă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu” (Marcu 14:36).

Mă rog, dragi frați și surori, ca în timp ce ne gândim la legămintele noastre, să ne ținem tari împotriva „săgeților de foc ale dușmanilor” (1 Nefi 15:24), urmând exemplul Salvatorului astfel încât să semănăm în Duh și să stăm pe teritoriul Domnului. Fie ca noi să ne amintim algoritmul sau formula președintelui Monson: „Nu poți să fii drept făcând lucruri greșite; nu poți greși făcând lucruri drepte”. Spun aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin.

În armonie cu melodia credinței

Vârstnicul Quentin L. Cook

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Dumnezeu Îi iubește pe toți copiii Săi. El dorește ca ei toți să se întoarcă în prezența Lui. El dorește ca toată lumea să fie în armonie cu melodia sacră a credinței.

Când noi, în calitate de autorități generale ale Bisericii, ne întâlnim cu membrii în întreaga lume, vedem personal cum sfinții din zilele din urmă sunt o forță a binelui. Vă felicităm pentru tot ce faceți pentru a binecuvânta viața tuturor oamenilor.

Aceia dintre noi care au responsabilități privind relațiile cu publicul știm foarte bine că mulți lideri de opinie și jurnaliști din Statele Unite și din întreaga lume au început să vorbească mai mult în public despre Biserică și despre membrii ei. O convergență unică de factori a făcut ca Biserica să devină foarte cunoscută.¹

Mulți dintre cei care scriu despre Biserică au făcut un efort sincer de a ne înțelege membrii și doctrina. Ei au fost politicoși și au încercat să fie obiectivi, lucruri pentru care le suntem recunoscători.

Recunoaștem, de asemenea, că mulți oameni nu sunt în armonie cu lucrurile sacre. Rabinul șef al congregațiilor ebraice din Anglia, Lordul Sacks, adresându-se conducătorilor romano-catolici în luna decembrie a anului trecut la Universitatea Pontificală Gregoriană, a subliniat cât de laice au devenit anumite părți ale lumii. Dânsul a afirmat că un vinovat pentru această situație „este tonul agresiv al ateismului științific care este afon în ceea ce privește melodia credinței”².

Măreața viziune de la începutul Cărții lui Mormon este visul profetic al lui Lehi despre pomul vieții.³ Această viziune descrie foarte clar încercările la care este supusă credința în zilele noastre și marea diviziune dintre cei care-L iubesc pe Dumnezeu, Îl preaslăvesc și simt că trebuie să-I dea socoteală și cei care nu fac aceste lucruri. Lehi explică o parte din conduita care distruge credința. Unii sunt mândri, vanitoși și nesăbuiți. Ei sunt interesați numai de așa numita înțelepciune a lumii.⁴ Alții sunt oarecum interesați de Dumnezeu, însă se pierd în negura lumească de întuneric și păcat.⁵ Unii au gustat din dragostea lui Dumnezeu și din cuvântul Său, dar s-au rușinat din cauza celor care-i batjocoreau și au pornit-o pe „căi nepermise”⁶.

Apoi, sunt aceia care sunt în armonie cu melodia credinței. Dumneavoastră știți cine sunteți. Îl iubiți pe Domnul și îndrăgiți Evanghelia Sa și încercați constant să trăiți conform mesajului Său și să-I împărtășiți, în special cu familiile dumneavoastră.⁷ Dumneavoastră sunteți în armonie cu îndemnul Spiritului, deșteptați de puterea cuvântului lui Dumnezeu, aveți în căminele dumneavoastră o atmosferă religioasă și, în calitatea de ucenici ai Săi, încercați cu sârguință să trăiți vieți asemănătoare cu a Lui.

Știm că sunteți foarte ocupați. Neavând un cler profesionist remunerat, responsabilitatea administrării Bisericii vă aparține dumneavoastră, dragi membri devotați. Știm că este un lucru obișnuit ca membrii episcopatelor și președințiilor de țărushi, precum și mulți alții să ofere multe ore de slujire devotată. Președințiile organizațiilor auxiliare și ale cvorumurilor sunt exemple în ceea ce privește sacrificiul lor altruist. Această slujire și acest sacrificiu sunt oferite de toți membrii Bisericii, de cei care țin evidențe ale Bisericii, de învățătorii de acasă credincioși și învățătoarele vizitatoare credincioase și de cei care predau la clase. Le suntem recunoscători și celor care slujesc cu mult curaj în calitate de conducători ai cercetașilor sau de conducători ai creșei. Cu toții aveți dragostea și aprecierea noastră pentru ceea ce faceți și pentru ceea ce sunteți!

Recunoaștem că sunt membri care sunt mai puțin interesați și mai puțin fideli în ceea ce privește unele învățături ale Salvatorului. Dorința noastră este ca acești membri să reacționeze total față de credință și să-și sporească activitatea și

angajamentul. Dumnezeu Îi iubește pe toți copiii Săi. El dorește ca ei toți să se întoarcă în prezența Lui. El dorește ca toată lumea să fie în armonie cu melodia sacră a credinței. Ispășirea Salvatorului este un dar pentru toată lumea.

Trebuie să se predea și să se înțeleagă faptul că noi îi iubim și îi respectăm pe toți oamenii descriși de Lehi.⁸ Nu uitați, nu noi trebuie să judecăm. Judecata este a Domnului.⁹ Președintele Thomas S. Monson ne-a cerut în mod specific să avem „curajul... pentru a [ne] abține de la a-i judeca pe alții”¹⁰. Dânsul a rugat, de asemenea, fiecare membru credincios să-i *salveze* pe cei care au gustat din fructul Evangheliei și care, apoi, s-au îndepărtat, precum și pe cei care nu au găsit încă acea cale dreaptă și îngustă. Noi ne rugăm ca ei să se țină de bară și să guste din dragostea lui Dumnezeu, care le va umple „sufletul de o bucurie foarte mare”¹¹.

Deși viziunea lui Lehi îi include pe toți oamenii, conceptul doctrinal cel mai important este importanța eternă a familiei. „Familia este rânduită de Dumnezeu. Ea este cea mai importantă unitate în viața muritoare și în eternitate.”¹² Când Lehi a gustat din fructul pomului vieții (dragostea lui Dumnezeu), el a dorit ca „și familia [lui] să ia din el”¹³.

Cea mai mare dorință a noastră este să ne creștem copiii în adevăr și neprihănire. Un principiu care ne va ajuta să realizăm aceasta este acela de a evita să judecăm prea aspru conduita nesăbuită sau neînțeleaptă, dar care nu este păcătoasă. Cu mulți ani în urmă, când soția mea și cu mine aveam copiii acasă, vârstnicul Dallin H. Oaks ne-a învățat că este important să distingă între greșelile tinereții, care trebuie să fie corectate, și păcate, care necesită muștrare și pocăință.¹⁴ Acolo unde nu există înțelepciune, copiii noștri au nevoie să fie învățați. Acolo unde există păcat este nevoie de pocăință.¹⁵ Această învățătură a fost utilă în familia noastră.

Atmosfera religioasă din cadrul căminului ne binecuvântează familiile. Exemplul personal este în mod deosebit important. Ceea ce *suntem* vorbește atât de tare încât copiii noștri s-ar putea să nu audă ceea ce spunem. Când aveam aproape cinci ani, mama mea a fost anunțată că fratele ei mai mic fusese ucis când era la datorie pe nava sa de război care fusese bombardată lângă țărnul

Japoniei, aproape de sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.¹⁶ Această veste a fost devastatoare pentru ea. Ea a început să plângă și s-a dus în dormitor. După un timp, mi-am aruncat privirea în cameră să văd dacă era bine. Ea era în genunchi, rugându-se, lângă pat. Am fost cuprins de o liniște deosebită, deoarece ea m-a învățat să mă rog și să-L iubesc pe Salvator. Acest lucru era tipic exemplului pe care ea mi l-a dat mereu. Mamele și tații care se roagă alături de copiii pot fi mai importanți decât orice alt exemplu.

Mesajul, slujirea și ispășirea lui Isus Hristos, Salvatorul nostru, reprezintă programa de învățământ esențială pentru familia noastră. Nicio scriptură nu ne caracterizează credința mai bine decât 2 Nefi 25:26: „Și noi vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predicăm despre Hristos, profețim despre Hristos și scriem după profețiile noastre pentru ca să știe copiii noștri la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor”.

Unul dintre principiile fundamentale ale viziunii lui Lehi este că membrii credincioși trebuie să se țină bine de bara de fier pentru a putea rămâne pe calea cea dreaptă și îngustă care duce la pomul vieții. Este esențial pentru membri să citească scripturile, să mediteze asupra lor și să le studieze.¹⁷

Cartea lui Mormon este de o importanță vitală.¹⁸ Desigur, întotdeauna vor exista oameni care vor subestima importanța acestei cărți sacre sau care chiar o vor defăima. Unii au făcut chiar și glume pe seama ei. Înainte să slujesc în misiune, un profesor universitar a citat afirmația lui Mark Twain că dacă ai scoate „și s-a întâmplat” din Cartea lui Mormon, aceasta „ar fi fost doar o broșură”¹⁹.

După câteva luni, în timp ce slujeam în misiune în Londra, Anglia, un distins profesor care a absolvit la Oxford și care preda la Universitatea din Londra, expert în egipteană și limbi semitice, a citit Cartea lui Mormon, a corespondat cu președintele David O. McKay și s-a întâlnit cu misionarii. El le-a spus că era convins că această carte, Cartea lui Mormon, este într-adevăr o traducere a învățăturilor iudeilor și a limbii egiptenilor din perioadele descrise în Cartea lui Mormon.²⁰ Unul dintre multele exemple pe care el le-a folosit a fost expresia conjunctivă „și s-a întâmplat” despre care el a spus că reprezenta modul în care el traducea

frazeologia folosită în scrierile semitice antice.²¹ Profesorului i s-a spus că deși abordarea lui intelectuală bazată pe profesia lui l-a ajutat, încă era esențial pentru el să aibă o mărturie spirituală. Prin studiu și rugăciune, el a dobândit o mărturie spirituală și a fost botezat. Așadar, ceea ce un umorist celebru a considerat ca fiind ceva ce trebuie ridiculizat, un erudit a considerat că este o dovadă profundă despre adevărul Cărții lui Mormon, care i-a fost confirmat de către Spirit.

Doctrina esențială privind libertatea de a alege cere ca mărturia despre Evanghelia restaurată să fie bazată pe credință, nu doar pe dovezi externe sau științifice. Concentrarea obsesivă asupra lucrurilor care nu au fost încă revelate în totalitate, cum ar fi modul în care a putut naște o fecioară sau învierea Salvatorului ori care este modalitatea exactă prin care Joseph Smith a tradus scripturile noastre, nu va fi de folos progresului nostru spiritual sau nu ni-l va permite. Acestea sunt chestiuni de credință. La urma urmei, sfatul lui Moroni de a citi, de a cântări în inimă și, apoi, de a-I cere lui Dumnezeu cu toată sinceritatea inimii, cu intenție adevărată să confirme adevărurile scripturale prin mărturia Spiritului constituie răspunsul.²² Mai mult, când implementăm în viața noastră imperatiile scripturale și trăim conform Evangheliei, suntem binecuvântați cu Spirit și gustăm din bunătatea Lui având sentimente de bucurie, fericire și, mai ales, de pace.²³

Evident, linia de demarcație între cei care aud melodia credinței și cei care sunt afoni sau sub ton față de aceasta este studiul activ din scripturi. Cu mulți ani în urmă, am fost profund impresionat de faptul că un profet preaiubit, Spencer W. Kimball, a accentuat nevoia de a se citi și studia continuu din scripturi. El a spus: „Am observat că atunci când ajung să nu acord atenția cuvenită relației mele cu Divinitatea și când pare că nicio ureche divină nu ascultă și niciun glas divin nu vorbește, înseamnă că m-am îndepărtat foarte, foarte mult. Dacă mă cufund în scripturi, distanța se micșorează și spiritualitatea revine”²⁴.

Sper că citim cu regularitate din Cartea lui Mormon alături de copiii noștri. Am discutat despre acest lucru cu propriii mei copii. Ei mi-au împărtășit două lucruri. Primul, perseverența privind cititul zilnic din scripturi ca familie este cheia. Fiica mea descrie

într-un mod haios eforturile pe care ei la fac dimineața devreme cu copiii lor aproape adolescenți pentru a citi cu consecvență din scripturi. Ea și soțul ei se trezesc dimineața devreme și merg amețiți de somn ținându-se de balustrada de fier paralelă cu scările pentru a ajunge acolo unde familia se adună pentru a citi cuvântul lui Dumnezeu. Perseverența este răspunsul, iar simțul umorului ajută. Este nevoie de mult efort din partea fiecărui membru al familiei, în fiecare zi, însă efortul merită făcut. Obstacolele temporare sunt depășite cu ajutorul perseverenței.

Al doilea lucru este modul în care fiul nostru cel mai mic și soția lui citesc scripturile împreună cu tânăra lor familie. Doi dintre cei patru copii ai lor nu sunt suficient de mari pentru a putea citi. Pentru cel în vârstă de cinci ani, ei au cinci semne pe care le fac cu degetele la care el reacționează pentru a putea participa pe deplin la cititul din scripturi ca familie. Semnul făcut cu primul deget înseamnă că el trebuie să repete „și s-a întâmplat” oriunde apare această expresie în Cartea lui Mormon. Trebuie să recunosc că îmi place foarte mult faptul că această expresie apare atât de des. Ca fapt divers, pentru familiile tinere, semnul făcut cu al doilea deget este pentru „și astfel noi vedem”; degetele 3, 4 și 5 sunt alese de părinți în funcție de cuvintele conținute în capitolul pe care-l citesc.

Știm că studiul din scripturi ca familie și serile în familie nu sunt întotdeauna perfecte. Indiferent de provocările cu care vă confrunțați, nu vă descurajați.

Vă rog să înțelegeți că credința în Domnul Isus Hristos și ținerea poruncilor Sale sunt și vor fi mereu încercarea principală a vieții muritoare. Mai presus de orice, fiecare dintre noi trebuie să înțeleagă faptul că atunci când cineva este afon față de melodia credinței, persoana respectivă nu este în acord cu Spiritul. Profetul Nefi ne-a învățat: „Ați auzit glasul lui... iar el a vorbit către voi cu un glas blând și încet, dar erați lipsiți de sentimente, așa încât nu ați putut să simțiți cuvintele lui”²⁵.

Doctrina noastră este clară; noi trebuie să fim optimiști și bucuroși. Noi punem accent pe credința noastră, nu pe temerile noastre. Ne bucurăm în asigurarea Domnului că El va fi lângă noi pentru a ne îndruma și călăuzi.²⁶ Duhul Sfânt mărturisește inimii noastre că avem un Tată iubitor în Cer, al cărui plan milos pentru

mântuirea noastră va fi împlinit în fiecare aspect al său datorită sacrificiului ispășitor al lui Isus Hristos.

Naomi W. Randall, autoarea cântecului „Copil al Domnului”, a scris: „Dragostea Sa înlătură teama, când credința-ndură”²⁷.

Prin urmare, oriunde ne-am afla pe calea uceniciei din viziunea lui Lehi, haideți să ne luăm angajamentul de a trezi în noi și în membrii familiilor noastre o dorință mai mare de a revendica darul incompreensibil al Salvatorului cu privire la viața eternă. Mă rog ca noi să rămânem în armonie cu melodia credinței. Eu mărturisesc despre divinitatea lui Isus Hristos și despre realitatea ispășirii Sale, în numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Vezi Doctrină și legăminte 1:30.
2. Jonathan Sacks, „Has Europe Lost Its Soul?” (cuvântare adresată la data de 12 dec. 2011, la Universitatea Pontificală Gregoriană), chiefrabbi.org/ReadArtical.aspx?id=1843.
3. Vezi 1 Nefi 8.
4. Vezi 1 Nefi 8:27; 11:35.
5. Vezi 1 Nefi 8:23; 12:17.
6. 1 Nefi 8:28.
7. Vezi 1 Nefi 8:12.
8. Instrucțiunile Salvatorului sunt de a căuta oia pierdută; vezi Matei 18:12–14.
9. Vezi Ioan 5:22; vezi, de asemenea, Matei 7:1–2.
10. Thomas S. Monson, „Fie ca voi să aveți curaj”, *Liahona*, mai 2009, p. 124.
11. 1 Nefi 8:12.
12. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 1.1.1.
13. 1 Nefi 8:12.
14. Vezi Dallin H. Oaks, „Sins and Mistakes”, *Ensign*, oct. 1996, p. 62. Vârstnicul Oaks a predat această idee în jurul anului 1980, pe vremea când era președintele Universității Brigham Young.
15. Vezi Doctrină și legăminte 1:25–27.
16. Vezi Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995). Vaughn a jucat fotbal, ca fundaș, pentru Universitatea Brigham Young în toamna anului 1941. În ziua care a urmat bombardamentului de la Pearl Harbor, în data de 8 decembrie 1941, el s-a înrolat în marina Statelor Unite. El a fost ucis în data de 11 mai 1945, în timpul bombardamentelor inamice asupra USS *Bunker Hill*, trupul fiindu-i aruncat în mare cu onoruri militare.
17. Vezi Ioan 5:39.
18. Vezi Ezra Taft Benson, „Cartea lui Mormon – cheia de boltă a religiei noastre”, *Ensign*, nov. 1986, p. 4; sau *Liahona*, oct. 2011, p. 52.
19. Mark Twain, *Roughing It* (1891), p. 127–128. Fiecărei generații noi i se prezintă comentariile lui Twain ca fiind o nouă descoperire importantă. De obicei, nu se pune prea mare accent pe faptul că Mark Twain era la fel de distant față de creștinism și de religie în general.
20. Vezi 1 Nefi 1:2.
21. L-am întâlnit pe Dr. Ebeid Sarofim în Londra atunci când vârstnicii îl învățau. Vezi, de asemenea, N. Eldon Tanner, în Conference Report, apr. 1962, p. 53. Mulți erudiți în scrierile semitice și egiptene au remarcat folosirea

- repetată a expresiei conjunctive „și s-a întâmplat” la începutul frazelor; vezi, Hugh Nibley, *Since Cumorah*, a doua ediție (1988), p. 150.
22. Vezi Moroni 10:3–4; doar foarte puțini critici au încercat aceasta cu sinceritate și cu o intenție adevărată.
23. Vezi Doctrină și legăminte 59:23.
24. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 67.
25. 1 Nefi 17:45; vezi, de asemenea, Ezra Taft Benson, „Seek the Spirit of the Lord”, *Tambuli*, sept. 1988, p. 5: „De cele mai multe ori, auzim cuvintele Domnului sub forma unui sentiment. Dacă suntem umili și receptivi, Domnul ne va inspira prin sentimentele noastre”.
26. Vezi Doctrină și legăminte 68:6.
27. „Când credința îndură”, *Immuri*, nr. 80.

Cum să obținem revelație și inspirație cu privire la propria noastră viață

Vârstnicul Richard G. Scott

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

*De ce vrea Domnul să ne rugăm Lui și să cerem?
Deoarece în acest mod este primită revelația.*

Oricine stă la acest pupitru pentru a transmite un mesaj simte puterea și sprijinul membrilor din întreaga lume. Sunt recunoscător că același sprijin poate veni de la un partener iubit aflat de cealaltă parte a vălului. Îți mulțumesc, Jeanene!

Duhul Sfânt comunică informații importante de care avem nevoie să ne ghideze în călătoria din viața muritoare. Când acestea sunt concise, clare și esențiale, merită să primească numele de revelație. Când sunt o serie de îndemnuri pe care le avem adesea să ne ghideze pas cu pas spre un obiectiv demn, în contextul acestui mesaj, este vorba de inspirație.

Un exemplu de revelație ar fi îndemnul pe care președintele Spencer W. Kimball l-a primit, după o lungă și continuă rugămintă adresată Domnului, referitor la oferirea preoției tuturor bărbaților demni din Biserică, într-o perioadă când era disponibilă numai câtorva dintre ei.

Un alt exemplu de revelație este îndrumarea dată președintelui Joseph F. Smith: „Cred că noi ne mișcăm și că ființa noastră se află în prezența mesagerilor cerești și a ființelor cerești. Nu suntem separați de aceștia... Ne asemănăm foarte mult cu neamul nostru, cu strămoșii noștri... care au mers înaintea noastră în lumea spiritelor. Nu îi putem uita; nu încetăm a-i iubi; îi păstrăm mereu în inima noastră, în amintirea noastră și, astfel,

ne înrudim și ne unim cu ei prin legături pe care nu le putem rupe... Dacă așa stau lucrurile în ceea ce privește condiția noastră trecătoare, înconjurați de slăbiciunile vieții muritoare... cu atât mai sigur este... să credem că cei care au fost credincioși, care au trecut dincolo... ne pot vedea mai bine decât îi vedem noi; ne cunosc mai bine decât îi cunoaștem noi... Noi trăim în prezența lor, ei ne văd, se preocupă de bunăstarea noastră, ei ne iubesc acum mai mult ca oricând. Căci acum ei văd pericolele care ne ispitesc... de aceea, dragostea lor față de noi și dorința lor pentru binele nostru trebuie să fie mai mare decât ce simțim noi față de noi înșine"¹.

Relațiile cu persoanele pe care le știm și le iubim, dar care au trecut dincolo de vâl, pot fi întărite. Acest lucru este posibil datorită determinării noastre de a face mereu ce este drept. Ne putem întări relația cu persoanele plecate din această lume, pe care le iubim, dându-ne seama că separarea este temporară și că legămintele făcute în templu sunt eterne. Când sunt respectate în totalitate, astfel de legăminte ne garantează îndeplinirea veșnică a promisiunilor cuprinse în ele.

Un exemplu foarte clar de revelație în propria-mi viață a avut loc când am fost îndrumat cu putere de Spirit să o întreb pe Jeanene Watkins să fie pecetluită cu mine în templu.

Una dintre cele mai mărețe lecții pe care fiecare dintre noi trebuie s-o învețe este să ceară. De ce vrea Domnul să ne rugăm Lui și să cerem? Deoarece în acest mod este primită revelația.

Când mă confrunt cu o chestiune foarte dificilă, acesta este modul prin care încerc să înțeleg ce să fac. Postesc. Mă rog să găsesc și să înțeleg scripturile care îmi vor fi de ajutor. Acest proces este continuu. Încep să citesc un pasaj din scriptură; meditez la însemnătatea versetului și mă rog pentru inspirație. Apoi, meditez și mă rog să știu dacă am înțeles tot ceea ce Domnul vrea ca eu să fac. Adesea, vin mai multe gânduri cu o înțelegere sporită a doctrinei. Am aflat că acest tipar este o modalitate bună de a învăța din scripturi.

Există câteva principii practice care sporesc revelația. Prima, dacă cedăm emoțiilor, cum ar fi mânia, durerea sau irascibilitatea, vor îndepărta Duhul Sfânt. Acele emoții trebuie eliminate ori șansa noastră de a primi revelație este mică.

Un alt principiu este de a fi atenți cum glumim. Râsul zgomotos, nepotrivit, va ofensa Spiritul. Un simț bun al umorului ajută revelația; râsul zgomotos nu. Un simț bun al umorului este o cale de a evada de greutățile vieții.

Un alt dușman al revelației este a exagera sau a vorbi tare când este spus ceva. Tonul calm, blând, sporește puterea de a primi revelație.

Pe de altă parte, comunicarea spirituală poate fi sporită prin practici bune, sănătoase. Mișcarea, programul rezonabil de somn și alimentația sănătoasă măresc capacitatea noastră de a primi și înțelege revelația. Vom trăi durata de viață ce ne este desemnată. Totuși, putem spori atât calitatea aceluși serviciu, cât și bunăstarea noastră făcând, cu grijă, alegeri corecte.

Este important ca activitățile noastre zilnice să nu ne distragă de la a asculta Spiritul.

De asemenea, revelația poate fi oferită într-un vis, când se produce o trecere aproape neobservată de la somn la trezire. Dacă vă străduiți să vi-l amintiți imediat, puteți consemna detalii importante, dar, altfel, dispare rapid. Comunicarea inspirată din timpul nopții este, în general, însoțită de un sentiment sacru pe parcursul întregii experiențe. Domnul se folosește de persoane pentru care avem respect deosebit ca să ne învețe despre încredere prin intermediul unui vis, deoarece ne încredem în ei și vom asculta sfatul lor. Domnul oferă acea învățătură prin intermediul Duhului Sfânt. Totuși, în vis, El poate face să fie și ușor de înțeles și, cu siguranță, ne atinge inima învățându-ne prin intermediul cuiva pe care îl iubim și respectăm.

Când este în folosul scopurilor Domnului, El ne poate reaminti orice ni s-a întâmplat. Acest lucru nu trebuie să ne slăbească hotărârea de a consemna impresiile din partea Spiritului. Consemnarea cu atenție a inspirației arată lui Dumnezeu că pentru noi comunicările Lui sunt sacre. Consemnarea ne va spori și abilitatea de a ne aminti revelația. Trebuie să avem grijă ca o astfel de consemnare despre îndrumarea Spiritului să nu fie pierdută și să nu devină motiv de curiozitate pentru alții.

Scripturile oferă o confirmare elocventă despre cum adevărul, respectat în mod constant, deschide ușa către inspirația de a ști ce

să faci și, la nevoie, de a avea sporite capacitățile personale prin puterea divină. Scripturile descriu felul în care capacitatea cuiva de a înfrânge greutatea, îndoiala și încercările, aparent insurmontabile, a fost întărită de Domnul la nevoie. Când reflectați la astfel de exemple, veți dobândi o confirmare tacită, prin Duhul Sfânt, cum că experiențele lor sunt adevărate. Veți ajunge să știți că un astfel de ajutor este valabil și pentru dumneavoastră.

Am văzut persoane confruntându-se cu încercări care au știut ce să facă atunci când era peste puterea lor, fiindcă s-au încrezut în Domnul și au știut că El îi va îndruma spre soluții care erau necesare imediat.

Domnul a spus: „Și voi trebuie să fiți învățați de sus. Sfințiți-vă voi înșivă și veți fi înzestrați cu putere, pentru ca să puteți da chiar așa cum am spus”². Cuvintele *sfințiți-vă voi înșivă* pot părea încâlcite. Președintele Harold B. Lee a explicat odată că puteți înlocui acele cuvinte cu expresia „țineți poruncile”. Citit astfel, sfatul pare mai clar³.

O persoană trebuie să fie mereu curată mintal și fizic și să aibă intenție pură ca astfel Domnul să o inspire. O persoană care este supusă poruncilor Lui are încredere în Domnul. Acea persoană are acces la inspirația Lui pentru a ști ce să facă și, la nevoie, să aibă puterea divină de a o face.

Ca spiritualitatea să crească mai puternic și să fie mai accesibilă, trebuie să fie plantată într-un mediu neprihănit. Aroganța, mândria, îngâmfarea sunt ca locul stâncos care nu va rodi niciodată rodul spiritual.

Umilința este un pământ fertil unde spiritualitatea crește și rodește rodul inspirației de a ști ce să faci. Oferă acces la putere divină pentru a împlini ceea ce trebuie împlinit. O persoană motivată de dorința de a fi lăudată sau de a obține recunoaștere nu va fi demnă să fie învățată de Spirit. O persoană care este arogantă sau care lasă ca emoțiile sale să îi influențeze deciziile nu va fi condusă cu fermitate de Spirit.

Când acționăm în calitate de instrumente în folosul altora, primim mult mai ușor inspirație decât când ne gândim doar la noi. Când îi ajutăm pe ceilalți, Domnul ne poate oferi îndrumări în folosul nostru.

Tatăl nostru Ceresc nu ne-a pus pe pământ să eșuăm, ci să reușim victorioși. Poate părea un paradox, însă de aceea recunoașterea răspunsurilor la rugăciune poate fi adesea foarte dificilă. Uneori, în mod neînțelept, încercăm să înfruntăm viața bazându-se pe propria experiență și capacitate. Este mult mai înțelept să căutăm prin rugăciune și inspirație divină să știm ce să facem. Supunerea noastră garantează că, la nevoie, putem fi demni de puterea divină pentru a împlini un țel inspirat.

Asemenea multora dintre noi, Oliver nu a recunoscut dovada răspunsurilor la rugăciuni oferită deja de Domnul. Pentru a deschide ochii lui, și pe ai noștri, această revelație a fost dată prin intermediul lui Joseph Smith:

„Binecuvântat ești tu pentru ce ai făcut; pentru că tu M-ai întrebat și, iată, de fiecare dată când M-ai întrebat, ai primit răspuns de la Spiritul Meu. Dacă nu ar fi fost așa, tu nu ai fi fost unde te găsești acum.

Iată, tu știi că M-ai întrebat și că Eu ți-am luminat mintea; și acum, Eu îți spun aceste lucruri ca tu să știi că ai fost luminat de Spiritul adevărului”⁴.

Dacă simțiți că Dumnezeu nu a răspuns la rugăciunile dumneavoastră, reflectați la aceste scripturi – apoi, cu atenție, căutați dovada în propria viață căci poate El v-a răspuns deja.

Două semne, că un sentiment sau îndemn vin de la Dumnezeu, sunt acelea că în inima dumneavoastră se produce un sentiment plăcut de pace și de căldură. Când respectați principiul despre care am discutat, veți fi pregătiți să recunoașteți revelația în momentele critice din propria viață.

Cu cât mai îndeaproape urmați cursul îndrumării divine, cu atât mai mare va fi fericirea dumneavoastră aici și pentru veșnicie – mai mult de atât, progresul și capacitatea dumneavoastră de a sluji vor fi și mai abundente. Nu înțeleg pe deplin cum funcționează, însă acea îndrumare din viața dumneavoastră nu vă răpește libertatea de a alege. Puteți lua deciziile pe care doriți să le luați. Însă, țineți minte, dispoziția de a face bine aduce pace în minte și fericire.

Dacă alegerile sunt greșite, ele pot fi îndreptate prin intermediul pocăinței. Când condițiile sunt îndeplinite în totalitate, ispășirea lui Isus Hristos, Salvatorul nostru, oferă o

scutire de la cerințele dreptății pentru greșelile făcute. Este nemaipomenit de simplu și fără asemănare de frumos. Continuând să trăiți în neprihănire, veți fi mereu îndemnați să știți ce să faceți. Uneori, descoperirea a ceea ce trebuie făcut poate necesita efort însemnat și încredere din partea dumneavoastră. Totuși, veți fi îndemnați să știți ce să faceți când descoperiți condițiile unei astfel de îndrumări divine în viața dumneavoastră, anume, supunerea față de poruncile Domnului, încrederea în planul Său divin al fericirii și evitarea oricărui lucru care este contrar planului.

Comunicarea cu Tatăl nostru din Cer nu este o chestiune banală. Este un privilegiu sacru. Se bazează pe principii eterne, neschimbătoare. Noi primim ajutor de la Tatăl nostru din Cer ca răspuns la credința, supunerea și folosirea corectă a libertății noastre de a alege.

Fie ca Domnul să vă inspire să înțelegeți și să folosiți principiile care duc la revelație personală și inspirație, în numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Joseph F. Smith, în Conference Report, apr. 1916, p. 2–3; vezi, de asemenea, *Gospel Doctrine*, ed. a 5-a. (1939), p. 430–431.
2. Doctrină și legăminte 43:16.
3. Vezi *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 34.
4. Doctrină și legăminte 6:14–15.

Puterile cerului

Vârstnicul David A. Bednar

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Deținătorii preoției, tineri și bătrâni, au nevoie atât de autoritate, cât și de putere – permisiunea necesară și capacitatea spirituală de a-L reprezenta pe Dumnezeu în lucrarea de salvare.

Preaiubiții mei frați, sunt recunoscător că putem preaslăvi împreună ca un grup mare al deținătorilor preoției. Vă iubesc și vă admir pentru demnitatea dumneavoastră și influența în bine pe care o aveți în lumea întreagă.

Vă invit pe fiecare să vă gândiți cum ați răspunde la următoarea întrebare adresată membrilor Bisericii cu mulți ani în urmă de președintele David O. McKay: „Dacă, în acest moment, fiecăruia dintre dumneavoastră i s-ar cere să formuleze într-o propoziție sau expresie cea mai distinctivă trăsătură a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, care ar fi răspunsul dumneavoastră?” („The Mission of the Church and Its Members”, *Improvement Era*, nov. 1956, p. 781).

Răspunsul pe care președintele McKay l-a dat propriei întrebări a fost „autoritatea divină” a preoției. Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă se distinge de alte biserici care pretind că autoritatea lor derivă din transmiterea autorității de la o persoană la alta de-a lungul timpului, din scripturi sau din instruire teologică. Noi declarăm că autoritatea preoției a fost conferită profetului Joseph Smith prin așezarea mâinilor direct de către mesageri cerești.

Mesajul meu se concentrează asupra acestei preoții divine și puterilor cerului. Mă rog din inimă ca Spiritul Domnului să ne

ajute în timp ce învățăm, împreună, despre aceste adevăruri importante.

Autoritatea și puterea preoției

Preoția este autoritatea lui Dumnezeu delegată bărbaților de pe pământ pentru a acționa în toate lucrurile pentru salvarea omenirii (vezi Spencer W. Kimball, „The Example of Abraham”, *Ensign*, iunie 1975, p. 3). Preoția este mijlocul prin care Domnul acționează prin oameni pentru a salva suflete. Una dintre trăsăturile definitorii ale Bisericii lui Isus Hristos, atât în vechime, cât și astăzi, este autoritatea Lui. Nu poate exista o Biserică adevărată fără autoritate divină.

Bărbaților obișnuiți le este dată autoritatea preoției. Demnitatea și dorința – nu experiența, cunoașterea sau educația – sunt cerințele pentru rânduirea la preoție.

Pași ce trebuie urmați pentru a primi autoritatea preoției sunt descriși în al cincilea articol de credință: „Noi credem că un om trebuie să fie chemat de Dumnezeu, prin profeție și prin așezarea mâinilor de către aceia care dețin autoritatea de a predica Evanghelia și de a administra rânduiri ale acesteia”. Astfel, un băiat sau un bărbat primește autoritatea preoției și este rânduit într-un anumit oficiu de către cineva care deține deja preoția și a fost autorizat de către un conducător care deține cheile preoției necesare acestei autorizări.

Este de așteptat ca un deținător al preoției să-și exercite această autoritate sacră în conformitate cu rațiunea, voia și scopurile sfinte ale lui Dumnezeu. Nimic din ce ține de preoție nu este egocentrist. Preoția este folosită întotdeauna pentru a-i sluji, a-i binecuvânta și a-i întări pe alți oameni.

Preoția mai înaltă este primită printr-un legământ solemn care include obligația de a acționa cu autoritatea (vezi D&L 68:8) și în oficiul (vezi D&L 107:99) care au fost primite. Ca deținători ai autorității sfinte a lui Dumnezeu, noi suntem factorii care acționează și nu elementele asupra cărora se acționează (vezi 2 Nefi 2:26). Preoția este, prin natura ei, activă, nu pasivă.

Președintele Ezra Taft Benson ne-a învățat:

„Nu este suficient să primim preoția și, apoi, să stăm pasivi și să așteptăm până când cineva ne îmboldește să trecem la acțiune. Când primim preoția, avem obligația să participăm, activ și cu

entuziasm, la promovarea cauzei neprihănirii pe pământ, pentru că Domnul spune:

«Acela care nu face nimic până nu i se poruncește și primește o poruncă cu inimă neîncrezătoare și i se supune cu lene, acela va fi blestemat» (D&L 58:29)'' (*So Shall Ye Reap* [1960], p. 21).

Președintele Spencer W. Kimball a subliniat, de asemenea, natura activă a preoției. „Legământul preoției este încălcat când sunt încălcate poruncile – dar și atunci când îndatoririle nu sunt îndeplinite. Ca urmare, *pentru a încălca acest legământ tot ce trebuie să faci este să nu faci nimic*'' (*The Miracle of Forgiveness* [1969], p. 96).

Când facem tot ce putem pentru a ne îndeplini responsabilitățile preoției, putem fi binecuvântați cu puterea preoției. Puterea preoției este puterea lui Dumnezeu care acționează prin bărbați și băieți ca noi și este rezultatul neprihănirii personale, credinței, supunerii și sânguinței. Un băiat sau un bărbat poate primi autoritatea preoției prin așezarea mâinilor, dar nu va avea puterea preoției dacă este nesupus, nedemn sau dacă nu dorește să slujească.

„Drepturile preoției sunt legate inseparabil de puterile cerului și... *puterile* cerului nu pot fi controlate și folosite decât în acord cu principiile dreptății.

Este adevărat că ele ne pot fi conferite; dar, când încercăm să ascundem păcatele noastre sau să ne satisfacem mândria ori ambiția inutilă, sau să exercităm nedrept controlul sau stăpânirea sau constrângerea asupra sufletelor copiilor oamenilor, iată, cerurile se retrag; Spiritul Domnului este întristat; și, când este retras, amin preoției și autorității acelu om'' (D&L 121:36–37; subliniere adăugată).

Stimați frați, ca un băiat sau bărbat să primească autoritatea preoției, dar să neglijeze să facă ce este necesar pentru a fi demn să primească puterea preoției este un lucru inacceptabil în ochii Domnului. Deținătorii preoției, tineri și bătrâni, au nevoie atât de autoritate, cât și de putere – permisiunea necesară și capacitatea spirituală de a-L reprezenta pe Dumnezeu în lucrarea de salvare.

O lecție de la tatăl meu

Am crescut într-o casă cu o mamă credincioasă și un tată minunat. Mama mea era o urmașă a pionierilor care au sacrificat totul pentru Biserică și împărăția lui Dumnezeu. Tatăl meu nu era

membru al Bisericii noastre, iar când a fost mic și-a dorit să devină preot catolic. În cele din urmă, el a ales să nu urmeze seminarul teologic, ci o carieră în domeniul producerii de unelte și matrițe.

În cea mai mare parte a vieții lui de bărbat căsătorit, tata a participat la adunările Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă împreună cu familia noastră. De fapt, cei mai mulți membri ai episcopiei noastre nu știau că tata nu era membru al Bisericii. El a jucat în echipa de softball a episcopiei noastre și a antrenat-o, a ajutat la desfășurarea activităților Cercetașilor și a susținut-o pe mama în diversele ei chemări și responsabilități. Vreau să vă spun una dintre cele mai mari lecții pe care le-am învățat de la tata cu privire la autoritatea și puterea preoției.

În copilărie, l-am întrebat pe tata de multe ori, în fiecare săptămână, când avea să fie botezat. El răspundea cu dragoste, dar și cu hotărâre de fiecare dată când îl cicăleam: „David, nu mă voi alătura Bisericii nici pentru mama ta, nici pentru tine, nici pentru nimeni altcineva. Mă voi alătura Bisericii când voi ști că este lucrul pe care trebuie să-l fac”.

Cred că eram în primii ani ai adolescenței când am avut următoarea conversație cu tatăl meu. Tocmai ne întorsesem împreună acasă de la adunările de duminică și l-am întrebat pe tata când urma să fie botezat. El a zâmbit și a spus: „Tu ești cel care mă întreabă mereu când voi fi botezat. Azi, îți pun și eu o întrebare”. Nerăbdător și emoționat am tras concluzia că începusem să facem progrese!

Tata a continuat: „David, biserica ta te învață că preoția a fost luată de pe pământ în vechime și că a fost restaurată de mesageri cerești profetului Joseph Smith. Adevărat?”. Am răspuns că afirmația era corectă. Apoi, el a spus: „Iată întrebarea mea. În fiecare săptămână în adunarea preoției, îi ascult pe episcop și pe alți conducători ai preoției amintind, rugând și implorând ca toți bărbații să-și facă vizitele ca învățători de acasă și să-și îndeplinească îndatoririle preoției. Dacă biserica ta deține, cu adevărat, preoția restaurată a lui Dumnezeu, de ce atât de mulți bărbați din biserica ta nu se deosebesc cu nimic, când este vorba de îndeplinirea îndatoririi lor religioase, de bărbații din biserica

mea?”. Minteaa mea tânără nu a găsit nicio explicație imediată. Nu aveam niciun răspuns pentru tata.

Cred că tata a greșit judecând validitatea dreptului Bisericii noastre la autoritatea divină prin prisma slăbiciunilor unora dintre bărbații din episcopia noastră. Dar în această întrebare era inclusă presupunerea corectă că bărbații care dețin preoția sfântă a lui Dumnezeu trebuie să se deosebească de alți bărbați. Bărbații care dețin preoția nu sunt în mod inerent mai buni decât alți bărbați, dar ei trebuie să acționeze în mod diferit. Bărbații care dețin preoția trebuie nu numai să primească autoritatea preoției, ci și să devină unelte demne și credincioase ale puterii lui Dumnezeu. „Curățați-vă, cei ce purtați vasele Domnului.” (D&L 38:42.)

Nu voi uita niciodată lecția despre autoritatea și puterea preoției pe care am învățat-o de la tatăl meu, un bărbat bun care nu era de credința noastră și care se aștepta la mai mult din partea bărbaților care afirmau că dețineau preoția lui Dumnezeu. Discuția cu tatăl meu din după-amiaza acelei duminici a stârnit în mine dorința de a fi un „băiat bun”. Nu voiam să fiu un exemplu negativ sau prilej de împotmolire în progresul tatălui meu care învăța despre Evanghelia restaurată. Voiam pur și simplu să fiu un băiat bun. Domnul are nevoie ca noi toți, cei care deținem autoritatea Sa, să fim cinstiți, virtuoși și băieți buni în toate timpurile și în toate locurile.

Poate vă interesează să aflați că, după un număr de ani, tatăl meu a fost botezat. Și, la momentele potrivite, am avut ocazia să-i confer Preoția aaronică și Preoția lui Melhisedec. Una dintre cele mai însemnate experiențe ale vieții mele a fost să-l văd pe tata primind autoritatea și, apoi, puterea preoției.

V-am împărtășit această lecție, învățată de la tatăl meu, pentru a evidenția un adevăr simplu. Primirea autorității preoției prin așezarea mâinilor este un început important, dar nu este totul. Rânduirea conferă autoritate, dar este necesară neprihănirea pentru a acționa cu putere când ne străduim să ridicăm suflete, să predăm și să mărturisim, să binecuvântăm, să sfătuim și să avansăm lucrarea salvării.

În această perioadă importantă din istoria pământului, dumneavoastră și cu mine, deținători ai preoției, trebuie să fim

bărbați neprihăniți și unelte eficiente în mâinile lui Dumnezeu. Trebuie să ne ridicăm ca bărbați ai lui Dumnezeu. Ar fi bine să învățăm și să urmăm exemplul lui Nefi, nepotul lui Helaman și primul dintre cei doisprezece ucenici chemați de Salvator la începutul slujirii Sale printre nefiți. „Și a propovăduit multe lucruri către ei;... Nefi a slujit cu putere și cu mare autoritate” (3 Nefi 7:17).

„Vă rog să-l ajutați pe soțul meu să înțeleagă”

La sfârșitul interviurilor pentru recomandarea pentru templu pe care le desfășuram ca episcop și președinte de țarăș, le întrebam deseori pe surorile căsătorite cum puteam să le slujesc mai bine lor și familiilor lor. Consecvența răspunsurilor primite de la acele femei credincioase a fost atât constructivă, cât și alarmantă. Surorile se plâneau sau criticau rareori, dar de cele mai multe ori răspundeau astfel: „Vă rog să-l ajutați pe soțul meu să-și înțeleagă responsabilitatea de conducător al preoției în căminul nostru. Îmi place să conduc studiul scripturilor, rugăciunea în familie și seara în familie și voi continua s-o fac. Dar mi-aș dori ca soțul meu să fie un partener egal și să ofere conducerea puternică a preoției pe care numai el o poate oferi. Vă rog, ajutați-l pe soțul meu să învețe cum să devină un patriarh și un conducător al preoției, care prezidează și protejează, în căminul nostru”.

Mă gândesc deseori la sinceritatea acelor surori și la cererea lor. Conducătorii preoției ascultă cereri similare astăzi. Multe soții se roagă pentru soții lor care au nu numai autoritatea preoției, ci și puterea preoției. Ele tânjesc să poarte jugul împreună și în mod egal cu un soț credincios și partener în preoție în lucrarea de a crea un cămin al cărui nucleu să fie Hristos și Evanghelia.

Stimați frați, vă promit că, dacă vom medita, rugându-ne, la cererile acestor surori, Duhul Sfânt ne va ajuta să ne vedem așa cum suntem cu adevărat (vezi D&L 93:24) și ne va ajuta să recunoaștem lucrurile pe care trebuie să le schimbăm și să le îmbunătățim. Și timpul pentru a acționa este acum!

Fiți exemple de neprihănire

În această seară, reiterez învățăturile președintelui Thomas S. Monson care ne-a invitat, pe noi, deținătorii preoției, să fim

„exemple de neprihănire”. El ne-a reamintit în repetate rânduri că ne aflăm în slujba Domnului și că avem dreptul la ajutorul Său, cu condiția să fim demni (vezi „Exemple de neprihănire”, *Liahona*, mai 2008, p. 65–68). Dumneavoastră și cu mine deținem autoritatea preoției care a fost restaurată pe pământ în această dispensație de către mesageri cerești, chiar de Ioan Botezătorul și Petru, Iacov și Ioan. Ca urmare, fiecare bărbat care primește Preoția lui Melhisedec își poate trasa linia personală a autorității direct până la Domnul Isus Hristos. Sper că suntem recunoscători pentru această minunată binecuvântare. Mă rog să fim curați și demni să-L reprezentăm pe Domnul în timp ce exercităm autoritatea Sa sacră. Fie ca fiecare dintre noi să fie demn de puterea preoției.

Depun mărturie că preoția sfântă a fost într-adevăr restaurată pe pământ în aceste zile din urmă și că se găsește în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Depun, de asemenea, mărturie că președintele Thomas S. Monson este înaltul preot care prezidează înalta preoție a Bisericii (vezi D&L 107:9, 22, 65–66, 91–92) și singura persoană de pe pământ care deține și este autorizată să exercite toate cheile preoției. Mărturisesc solemn despre aceste lucruri în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin.

Reactivarea pentru creștere reală

Episcopul Richard C. Edgley

primul consilier în Episcopatul care prezidează, eliberat recent

Salvarea sufletelor este lucrarea pe care Domnul ne-a chemat pe toți să o facem.

În ultimele luni s-a accentuat tot mai mult nevoia de a realiza o „creștere reală” în Biserică, aducându-i pe toți cei care doresc să primească și să respecte rânduielele și legămintele salvatoare și să trăiască având o măreață schimbare în inimă, așa cum este descrisă în Alma (vezi Alma 5:14). Una dintre cele mai semnificative și importante modalități de a realiza creșterea reală este de a oferi ajutor și sprijin și de a reactiva pe cei care au fost botezați dar, care rătăcesc într-o stare de inactivitate, lipsiți de binecuvântările și rânduielele salvatoare. Indiferent de chemarea noastră – învățător de acasă sau învățătoare vizitatoare, învățător la Școala de Duminică, episcop, tată, mamă sau autoritate generală – cu toții ne putem înrola în efortul de salvare într-un mod care să conteze. La urma urmei, să-i aducem pe toți – familia noastră, nemembrii, cei mai puțin activi, păcătoși – la Hristos să primească rânduielele salvatoare, este o chemare divină pe care o avem cu toții.

Într-o duminică dimineată, în urmă cu vreo 30 de ani când slujeam în președinția unui țarăș, am primit un telefon din partea unuia dintre episcopii noștri credincioși. El ne-a explicat că episcopia lui crescuse așa de rapid încât nu mai putea oferi o chemare plină de însemnătate tuturor membrilor demni. Rugămintea lui către noi era să împărțim episcopia în două. În timp ce așteptam o astfel de aprobare, am decis în calitate de

președinție de țarăș că vom vizita episcopia și vom chema pe toți acești frați și surori minunate, demni, să fie misionari de țarăș.

Cam a treia persoană cu care am vorbit a fost o tânără studentă înscrisă la universitatea locală. După ce am discutat câteva momente, am adus vorba despre chemarea de a sluji ca misionară. S-a făcut liniște pentru câteva clipe. Apoi, ea a zis: „Domnule președinte, nu știți că nu sunt activă în Biserică?”.

După câteva momente de liniște din partea mea, am zis: „Nu, nu știam că nu sunteți activă”.

Ea a răspuns: „Nu mai sunt activă în Biserică de ani de zile”. Apoi, ea a spus: „Nu știți că atunci când ai fost inactiv, nu este deloc ușor să te reîntorci?”.

Eu am răspuns: „Nu. Episcopia dumneavoastră începe adunarea la 9 dimineața. Când veniți la capelă, sunteți alături de noi”.

Ea a răspuns: „Nu, nu este așa de ușor. Îți faci griji în privința multor lucruri. Îți faci griji dacă cineva te va saluta sau dacă vei sta singur și neobservat în timpul adunărilor. Și îți faci griji dacă vei fi acceptat și cine îți vor fi prietenii cei noi”.

Cu lacrimi curgându-i pe obraji, ea a continuat: „Știu că mama și tatăl meu s-au rugat pentru mine de ani de zile să mă readucă la Biserică”. Apoi, după un moment de liniște, ea a spus: „În ultimele trei luni m-am rugat să găsesc curajul, puterea și calea de a redeveni activă”. Apoi, ea a spus: „Domnule președinte, credeți că această chemare poate fi un răspuns la aceste rugăciuni?”.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi când am răspuns: „Cred că Domnul a răspuns rugăciunilor tale”.

Nu numai că ea a acceptat chemarea; a devenit o misionară minunată. Și sunt sigur că ea a adus multă bucurie nu numai ei, dar și părinților săi și, probabil, altor membri ai familiei.

Au fost câteva lucruri pe care le-am învățat sau mi le-am amintit prin acest interviu și altele similare:

- am aflat că mulți membri mai puțin activi au persoane dragi care stau în genunchi zilnic rugându-L pe Domnul pentru ajutor ca să-i salveze pe cei dragi lor;

- am aflat că nu este deloc ușor sau comod pentru un membru mai puțin activ să revină pur și simplu înapoi la Biserică. Ei au nevoie de ajutor. Ei au nevoie de sprijin. Ei au nevoie de înfrățire;
- am aflat că avem membri mai puțin activi care sunt dornici și încearcă să regăsească drumul pentru a fi activi;
- am aflat că mulți membri mai puțin activi vor primi chemări dacă li se va cere;
- am aflat că un membru mai puțin activ merită să fie tratat în mod egal și privit ca fiind un fiu sau o fiică a unui Dumnezeu iubitor.

De-a lungul anilor m-am întrebat cum ar fi decurs acest interviu dacă aș fi abordat-o ca pe o membră mai puțin activă în Biserică. Vă las pe dumneavoastră să decideți.

Reactivarea a fost mereu o parte importantă a lucrării Domnului. În timp ce reactivarea este responsabilitatea fiecărui membru, deținătorii Preoției aaronice și a lui Melhisedec au responsabilitatea de a-i conduce pe alții în această lucrare. La urma urmei, aceasta este slujirea în preoție – a aduce pe toți oamenii la legămintele înălțătoare; a aduce pace, fericire, încrederea de sine.

Vă amintiți din Cartea lui Mormon că atunci când Alma cel Tânăr a descoperit că zoramiții s-au îndepărtat de Biserică, el a organizat o echipă de reactivare pentru a-i salva pe acei oameni. În timp ce încercau să-și îndeplinească misiunea, Alma s-a rugat Domnului cu aceste cuvinte:

„O, Doamne, vrei Tu să ne acorzi nouă să avem succes în efortul nostru de a-i aduce pe ei *iarăși* către Tine, pentru Hristos?

Iată, o, Doamne, sufletele lor sunt prețioase și *mulți dintre ei sunt frații noștri*; de aceea, dă-ne nouă, o, Doamne, putere și înțelepciune ca să putem să-i aducem pe acești frați ai noștri iarăși către Tine” (Alma 5:34–35; subliniere adăugată).

În urmă cu câteva luni după ce m-am întâlnit cu noi convertiți și membri mai puțin activi, un domn reactivat, de vârsta mea, a venit la mine și a zis: „Am fost mai puțin activ

aproape toată viața mea. M-am îndepărtat de Biserică de tânăr. Dar acum m-am întors și lucrez în templu cu soția mea”.

Pentru a-l asigura că totul era în regulă, răspunsul meu a fost ceva de genul: „Totul e bine când se termină cu bine”.

El a răspuns: „Nu, nu e totul bine. Am revenit în Biserică, dar mi-am pierdut toți copiii și nepoții. Și acum asist la pierderea strănepoților mei – toți sunt în afara Bisericii. Nu e totul bine”.

În familia noastră avem un strămoș care s-a alăturat Bisericii în Europa în primii ani ai acesteia. Un fiu a devenit inactiv. Sora Edgley și cu mine am încercat să-i găsim pe urmașii acestui strămoș.

Ne-a fost ușor, soției mele și mie, să hotărâm că de-a lungul acestor șase generații care au urmat și prin estimări raționale, ar putea fi o pierdere a aproape 3.000 de membri ai familiei. Acum anticipați în cazul a încă două generații. Pierderea ar putea atinge, teoretic, 20.000 până la 30.000 dintre copiii Tatălui nostru Ceresc.

Responsabilitatea de a reactiva are la bază una dintre doctrinele cele mai fundamentale ale Bisericii.

„Amintiți-vă că valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu;

Pentru că, iată, Domnul, Mântuitorul vostru, a suferit moartea fizică; de aceea a suferit El durerea *tuturor oamenilor*, pentru ca *toți oamenii să se poată pocăi și să vină la El...*

Și dacă va fi ca voi să lucrați toate zilele propovăduind pocăința către acest popor și veți aduce chiar numai un suflet la Mine, ce mare va fi bucuria voastră cu el în împărăția Tatălui Meu!” (D&L 18:10–11, 15; subliniere adăugată).

Am avut privilegiul de a salva câțiva membri mai puțin activi de-a lungul vieții mele. Când ajut acum pe cineva să redevină activ în Biserică, nu îmi imaginez un singur suflet; văd șase, șapte sau mai multe generații – mii de suflete. Iar apoi mă gândesc la versetul: „[Aduceți] chiar numai un suflet la Mine, ce mare va fi bucuria voastră” (D&L 18:15).

Domnul a spus apostolilor Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!” (Matei 17:9). Lucrătorii nu trebuie să fie puțini. Avem mii de deținători ai preoției demni și capabili și milioane de membri ai Bisericii devotați în întreaga lume. Avem

consilii de episcopie, cvorumuri ale preoției, Societăți de Alinare și alte organizații funcționale, toate având responsabilitatea de a reactiva. Salvarea sufletelor este lucrarea pe care Domnul ne-a chemat pe toți să o facem.

Mai devreme m-am referit la rugăciunea rostită de Alma când el și tovarășii săi au plecat să-i reactiveze pe zoramiți. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, aproximativ 500 de soldați americani și localnici care i-au ajutat au fost luați ostatici într-o închisoare. Din cauza suferinței și grijii pentru siguranța acestora, o echipă de voluntari de aproximativ 100 de soldați americani a fost aleasă să-i salveze pe acești prizonieri. După ce voluntarii s-au adunat, ofițerul conducător i-a instruit oarecum așa: „În această seară voi, bărbați, întâlniți-vă cu conducătorii voștri religioși, îngenuncheați și promiteți lui Dumnezeu că atâta timp cât aveți suflare în voi, nu veți lăsa pe niciunul dintre acești oameni să mai sufere vreo clipă”. (Vezi Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission* [2001], p. 28–29.) Această salvare reușită a fost o salvare de la suferință fizică și temporală. Oare trebuie să fim mai puțin curajoși în eforturile noastre de a-i salva pe cei care pot suferi consecințe spirituale și eterne? Oare trebuie să fim mai puțin devotați Domnului?

În încheiere, ca membri ai Bisericii adevărate și vii a lui Hristos, angajamentul nostru izvorăște din faptul că Domnul a suferit pentru fiecare dintre noi în parte – oameni ce nu aparțin Bisericii, membrii mai puțin activi, păcătoși și fiecare membru al familiei noastre. Cred că putem aduce mii de oameni la bucuria, pacea și bunătatea Evangheliei, și sute de mii, chiar milioane, prin generațiile următoare. Cred că putem reuși, deoarece aceasta este Biserica Domnului și, prin virtutea preoției și a calității noastre de membri, am fost chemați să reușim. Vă depun această mărturie în numele lui Isus Hristos, amin.

Preoția aaronică: ridicați-vă și folosiți puterea lui Dumnezeu

Adrián Ochoa

al doilea consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți

Preoția trebuie să fie exercitată pentru a face bine. Sunteți chemați să „[vă] ridicați și [să] străluciți”, să nu vă ascundeți lumina în întuneric.

Nu demult, mă aflam în Africa de Sud vizitând un cămin împreună cu Thabiso, primul asistent al cvorumului preoților din episcopia Kagiso. Thabiso și episcopul său, care prezidează și deține cheile cvorumului, s-au rugat pentru membrii cvorumului care erau mai puțini activi, căutând inspirație pentru a ști pe cine să viziteze și cum să-i ajute. Au simțit îndemnul de a vizita casa lui Tebello și m-au invitat să merg cu ei.

După ce am trecut de ferocele câine de pază, ne-am oprit în sufragerie alături de Tebello, un tânăr băiat relaxat care a încetat să vină la Biserică pentru că a început să fie ocupat cu alte lucruri duminica. El era emoționat însă bucuos să ne primească și și-a invitat chiar și familia să i se alătore. Episcopul și-a exprimat dragostea față de familie și dorința de a-i ajuta să devină o familie eternă prin intermediul pecetluirii în templu. Inimile lor au fost atinse și noi puteam simți prezența puternică a Duhului Sfânt îndrumând fiecare cuvânt și fiecare sentiment.

Însă cuvintele lui Thabiso au fost cele care au făcut ca vizita să aibă efectul dorit. Mi se părea că acest tânăr preot vorbea limba îngerilor – cuvinte de dragoste pe care noi toți le-am înțeles în totalitate, dar care au avut un efect special asupra prietenului său. El a spus: „Tot timpul mi-a plăcut atât de mult să vorbesc cu tine

la Biserică. Întotdeauna îmi vorbeai cu bunătate. Și știi ceva, echipa noastră de fotbal nu mai este atât de bună de când nu te mai avem în echipă. Ești foarte bun la fotbal.”

„Îmi pare rău”, a spus Tebello. „Mă voi întoarce la voi.”

„Ar fi nemaipomenit”, a spus Thabiso. „Și mai ții minte cum ne pregăteam să slujim în calitate de misionari? Putem începe din nou să ne pregătim?”.

„Da” a repetat Tebello. „Vreau să vin înapoi.”

Probabil cea mai mare bucurie pe care eu o am în calitate de consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți este aceea de a-vedea pe deținătorii Preoției aaronice din întreaga lume punând în practică puterea Preoției aaronice. Dar câteodată, cu inima tristă, văd cum foarte mulți tineri băieți nu înțeleg cât de mult bine pot face cu puterea pe care ei o dețin.

Preoția este puterea și autoritatea lui Dumnezeu Însuși de a acționa în slujba copiilor Săi. O, ce minunat ar fi dacă fiecare tânăr băiat, fiecare deținător al Preoției aaronice, ar înțelege pe deplin că preoția sa deține cheile slujirii îngerilor! Ce minunat ar fi dacă ei ar putea înțelege că au datoria sacră de a-și ajuta prietenii să găsească drumul care duce la Salvator! Ce minunat ar fi dacă ei ar ști că Tatăl Ceresc le va da puterea să explice adevărurile Evangheliei restaurate cu atâta claritate și sinceritate încât alții vor simți adevărul incontestabil al cuvintelor lui Hristos!

Dragi tineri băieți ai Bisericii, permiteți-mi să vă adresez o întrebare pe care, sper, că o veți prețui în inimă voastră pentru tot restul vieții. Ce altă putere puteți obține pe pământ mai mare decât preoția lui Dumnezeu? Ce putere ar putea fi mai mare decât capacitatea de a-L ajuta pe Tatăl nostru Ceresc să schimbe viețile semenilor voștri, ajutându-i pe drumul fericirii veșnice fiind curățați de păcat și greșeli?

Ca orice altă putere, preoția trebuie să fie exercitată pentru a face bine. Sunteți chemați să „[vă] ridicați și [să] străluciți” (D&L 115:5), să nu vă ascundeți lumina în întuneric. Doar cei care sunt curajoși vor fi numărați printre cei aleși. În timp ce vă exercitați puterea preoției sacre pe care o dețineți, curajul și încrederea voastră vor crește. Dragi tineri băieți, știți că sunteți cei mai buni atunci când sunteți în slujba lui Dumnezeu. Știți că sunteți cei mai

fericiți când sunteți angajați cu sârguință într-o cauză bună. Măriți puterea preoției pe care o dețineți fiind curați și demni.

Repet și susțin ceea ce vârstnicul Jeffrey R. Holland a spus de la acest pupitru în urmă cu șase luni. „Caut”, a spus dânsul, „bărbați tineri și în vârstă cărora le pasă îndeajuns de mult de această luptă între bine și rău încât să se implice activ și să vorbească. Suntem în război.” Dânsul a continuat: „[Îți rog]... să aibă un glas mai puternic și mai loial, un glas nu numai împotriva răului... ci un glas pentru bine, un glas pentru Evanghelie, un glas pentru Dumnezeu” („Suntem înrolați”, *Liahona*, nov. 2011, p. 44, 47).

Da, dragi deținători ai Preoției aaronice, suntem în război. Și, în acest război, cel mai bun mijloc de apărare împotriva răului este să promovăm neprihănirea în mod activ. Nu puteți asculta cuvinte obscene și să vă prefaceți că nu le auziți. Nu puteți privi, singuri sau împreună cu alții, imagini indecente și să vă prefaceți că nu le vedeți. Nu puteți să atingeți ceva necurat și să vă prefaceți că nu-i mare lucru. Nu puteți să fiți pasivi când Satana caută să distrugă ceea ce este sănătos și pur. Ci apărați cu mult curaj ceea ce știți că este adevărat! Când ascultați sau vedeți ceva care încalcă standardele Domnului, aduceți-vă aminte cine sunteți – chiar un soldat în oastea lui Dumnezeu, împuternicit cu preoția Sa sfântă. Nu există o armă mai bună împotriva dușmanului, tatăl minciunilor, decât adevărul care va ieși din gura voastră când exercitați puterea preoției. Cei mai mulți dintre colegii voștri vă vor respecta pentru curajul și integritatea voastră. Alții nu o vor face. Însă nu contează. Veți dobândi respectul și încrederea Tatălui Ceresc pentru că ați folosit puterea Sa pentru a îndeplini scopurile Sale.

Fac apel la fiecare președinție a cvorumurilor Preoției aaronice, ridicați din nou drapelul libertății, organizați-vă și conduceți-vă batalioanele. Folosiți-vă puterea preoției invitându-i pe cei care vă înconjoară să vină la Hristos prin pocăință și botez. Tatăl Ceresc v-a mandatat și împuternicit s-o faceți.

Acum doi ani, în timp ce mă aflam în Santiago, Chile, am fost foarte impresionat de Daniel Olate, un tânăr băiat care îi însoțea deseori pe misionari. L-am rugat să-mi scrie și, cu permisiunea lui, voi citi un fragment dintr-un e-mail primit recent de la el:

„Tocmai am împlinit 16 ani și, duminică, am fost rânduit la oficiul de preot. În aceeași zi am botezat o prietenă; numele ei este Carolina. I-am predat Evanghelia, a venit frecvent la Biserică și chiar a obținut premiul Progresului personal, însă părinții ei nu i-au permis să fie botezată până nu au ajuns să mă cunoască și să aibă încredere în mine. Ea a vrut ca eu să o botez, prin urmare a trebuit să așteptăm o lună, până în duminica în care eu am împlinit 16 ani. Mă simt atât de bine că am ajutat o persoană atât de bună să fie botezată și eu sunt fericit că eu am fost cel care a botezat-o”.

Daniel este doar unul dintre mulții tineri băieți din întreaga lume care trăiesc demni de puterea pe care Domnul le-a încredințat-o. Alt tânăr este Luis Fernando, din Honduras, care, atunci când și-a dat seama că un prieten o luase pe o cale greșită, i-a împărtășit mărturia sa, salvându-i astfel viața (vezi „A Change of Heart”, lds.org/youth/video). Olavo, din Brazilia, este un alt exemplu. Un adevărat slujitor permanent în casa sa (vezi D&L 84:111), Olavo a inspirat-o pe mama sa să revină la activitate deplină în Biserică (vezi „Reunited by Faith”, lds.org/youth/video). Puteți găsi câteva dintre aceste povestiri și multe altele asemănătoare pe pe site-ul web pentru tineri al Bisericii, youth.lds.org. Apropos, Internetul, socializarea media și alte tehnologii sunt unelte pe care Domnul vi le-a pus la dispoziție pentru a vă ajuta să vă exercitați îndatoririle preoției și să extindeți influența adevărului și virtuții.

Dragi tineri băieți, când exercitați Preoția aaronică în modul pe care vi l-am descris, vă pregătiți pentru responsabilitățile pe care le veți avea în viitor. Dar de fapt, faceți mai mult decât atât. Asemenea lui Ioan Botezătorul, acel deținător exemplar al Preoției aaronice, și voi pregătiți calea Domnului și îi neteziți cărările. Când declarați fără teamă Evanghelia pocăinței și a botezului, precum a făcut Ioan, voi îi pregătiți pe oameni pentru venirea Domnului (vezi Matei 3:3; D&L 65:1–3; 84:26–28). Vi se spune adesea despre potențialul vostru măreț. Ei bine, acum este timpul să puneți acel potențial la treabă, să folosiți abilitățile pe care Dumnezeu vi le-a dat pentru a-i binecuvânta pe alții, pentru a-i scoate din întuneric la lumină și pentru a pregăti calea Domnului.

Biserica v-a pus la dispoziție broșura Datoria față de Dumnezeu ca resursă pentru a vă ajuta să vă învățați și să vă îndepliniți îndatoririle. Studiați-o des. Îngenuncheați, departe de tehnologie, și căutați îndrumarea Domnului. Și, după aceea, ridicați-vă și folosiți puterea lui Dumnezeu. Vă promit că veți primi răspunsuri de la Tatăl Ceresc privind modul în care să trăiți și modul în care-i veți putea ajuta pe alții.

Citez cuvintele președintelui Thomas S. Monson: „Nu vă subestimați influența pătrunzătoare a mărturiei dumneavoastră... Aveți capacitatea să-i observați pe cei neobservați. Când aveți ochi să vedeți, urechi să auziți și inimi să simțiți, puteți să vă întindeți brațele și să-i salvați pe alții” („Fii un exemplu”, *Liahona*, mai 2005, p. 115).

Vă mărturisesc că puterea preoției este adevărată. Mi-am dobândit mărturia exercitând eu însumi preoția. Am văzut miracol după miracol înfăptuite de cei care au puterea Preoției aaronice. Am văzut puterea slujirii îngerilor atunci când deținători credincioși ai Preoției aaronice rosteau cuvinte de speranță inspirate de Spirit, deschizând inima cuiva care avea nevoie de lumină și dragoste. În numele lui Isus Hristos, Domnul nostru, Conducătorul nostru și Salvatorul nostru, amin.

De ce-ul slujirii în cadrul preoției

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Faptul de a înțelege de ce-ul privind Evanghelia și de ce-ul privind preoția ne va ajuta să înțelegem scopul divin al tuturor lucrurilor.

Prețuiesc această ocazie minunată de a mă întâlni cu frații în preoție și mă bucur alături de dumneavoastră de măreția și frumusețea Evangheliei lui Isus Hristos. Vă felicit pentru credința dumneavoastră, pentru faptele dumneavoastră bune și pentru bunătatea dumneavoastră continuă.

Avem în comun faptul că toți am fost rânduiți la preoția lui Dumnezeu de către cei cărora le-au fost încredințate autoritatea și puterea preoției sfinte. Aceasta este o mare binecuvântare. Este o responsabilitate sacră.

Puterea lui De ce

Recent, m-am gândit la două chemări importante pe care le-am primit în cadrul Bisericii, în calitate de deținător al preoției.

Prima dintre aceste chemări am primit-o când eram diacon. Mergeam împreună cu familia mea la ramura din Frankfurt, Germania, a Bisericii. În mica noastră ramură, am fost binecuvântați să avem mulți oameni minunați. Unul dintre ei a fost președintele nostru de ramură, fratele Landschulz. L-am admirat foarte mult, chiar dacă el întotdeauna părea să fie serios, foarte sobru și se îmbrăca de cele mai multe ori într-un costum închis la culoare. Îmi amintesc că atunci când eram un tânăr băiat glumeam cu prietenii mei despre cât de învechit părea președintele nostru de ramură.

Acum râd când mă gândesc la acest lucru, deoarece este foarte posibil ca tinerii de astăzi din Biserică să mă privească în același fel.

Într-o duminică, președintele Landschulz m-a întrebat dacă ar putea să-mi vorbească. Primul meu gând a fost: „Ce am făcut greșit?”. Mintea mea a trecut repede în revistă numeroasele lucruri făcute de mine și care ar fi putut duce la această discuție între președinte de ramură și diacon.

Președintele Landschulz m-a invitat într-o sală de clasă mică – capela noastră nu avea un birou pentru președintele de ramură – și mi-a oferit chemarea de a sluji în calitate de președinte al cvorumului diaconilor.

„Aceasta este o chemare importantă”, a spus el, după care mi-a explicat în detaliu de ce. Mi-a explicat ceea ce el și Domnul așteptau din partea mea, precum și modul în care puteam primi ajutor.

Nu-mi amintesc prea mult din ceea ce a spus, dar cu siguranță îmi amintesc bine cum m-am simțit. În timp ce el vorbea, inima mi-a fost umplută de un Spirit sacru, divin. Am putut simți că aceasta este Biserica Salvatorului. Și, am simțit că acea chemare pe care el mi-o dăduse era oferită prin inspirație de la Duhul Sfânt. Îmi amintesc că atunci când am ieșit din acea sală de clasă mică mă simțeam mult mai înalt decât fusesem înainte.

Au trecut aproape 60 de ani de atunci și încă prețuiesc acele sentimente de încredere și dragoste.

În timp ce mă gândeam la această experiență, am încercat să-mi amintesc câți diaconi erau în ramura noastră la acea vreme. Din câte-mi pot aminti, cred că erau doi. Totuși, aceasta s-ar putea să fie o exagerare mare.

Dar nu a contat dacă era unul sau o duzină. M-am simțit onorat și mi-am dorit să slujesc cât de bine îmi stătea în putință și să nu-i dezamăgesc nici pe președintele meu de ramură, nici pe Domnul.

Înțeleg acum că atunci când președintele de ramură mi-a dat acea chemare ar fi putut doar să mi-o ofere fără să stea să-mi explice nimic. El ar fi putut pur și simplu să-mi spună pe hol sau în timpul adunării noastre a preoției că eram noul președinte al cvorumului diaconilor.

În schimb, el a petrecut timp cu mine și m-a ajutat să înțeleg nu doar *ce*-ul însărcinării mele și al noii mele responsabilități, ci și mai important, *de ce*-ul.

Acest lucru este ceva ce nu voi uita niciodată.

Scopul acestei povestiri nu este doar de a descrie cum să oferiți chemări în cadrul Bisericii (deși, pentru mine, acesta a fost un exemplu minunat privind modul corespunzător în care se face aceasta). Aceasta este o lecție despre forța motrice a conducerii preoției care trezește spiritul și îndeamnă la acțiune.

Trebuie să ni se amintească în mod constant despre motivele eterne din spatele lucrurilor care ni s-au poruncit să le facem. Principiile de bază ale Evangheliei trebuie să fie integrate în viața noastră, chiar dacă aceasta înseamnă să le învățăm de nenumărate ori. Aceasta nu înseamnă că acest proces ar trebui să devină o rutină sau plictisitor. Atunci când predăm principiile fundamentale în căminele noastre sau la Biserică, să lăsăm văpaia entuziasmului față de Evanghelie și flacăra mărturiei să aducă lumină, căldură și bucurie în inimile celor pe care-i învățăm.

Începând cu cel mai nou diacon rânduit și până la cel mai vechi înalt preot în oficiul respectiv, cu toții avem liste cu *ce* am putea și ar trebui să facem în cadrul responsabilităților noastre din cadrul preoției. *Ce*-ul este important în lucrarea noastră și noi trebuie să-i acordăm atenție. Dar *de ce*-ul slujirii în cadrul preoției este acela care ne ajută să descoperim entuziasmul, pasiunea și puterea preoției.

Ce-ul slujirii în cadrul preoției ne învață ce să facem. *De ce*-ul ne inspiră sufletul.

Ce-ul informează, însă *de ce*-ul transformă.

O mulțime de lucruri „bune” de făcut

O altă chemare în cadrul preoției la care m-am gândit mi-a fost dată mulți ani mai târziu, când aveam propria mea familie. Ne mutasem înapoi în Frankfurt, Germania, iar eu tocmai fusesem promovată la locul de muncă, lucru ce solicita o mare parte din timpul și atenția mea. În această perioadă ocupată din viața mea, vârstnicul Joseph B. Wirthlin mi-a oferit chemarea de a sluji în calitate de președinte de țară.

În timpul interviului pe care el l-a avut cu mine, mi-au trecut multe gânduri prin minte, unul dintre cele mai importante dintre

acestea fiind gândul îngrijorător că era posibil să nu am timpul necesar acestei chemări. Deși m-am simțit umil și onorat datorită chemării respective, am ezitat puțin dacă s-o accept. Dar a fost o ezitare scurtă, deoarece știam că vârstnicul Wirthlin era chemat de Dumnezeu și că el realiza lucrarea Domnului. Ce altceva aș fi putut face decât s-o accept?

Sunt momente când trebuie să pășim cu credință în întuneric, având încredere că Dumnezeu va face ca noi să pășim pe un pământ solid. Astfel, am acceptat-o cu bucurie, știind că Dumnezeu avea să mă ajute.

În perioada de început a acestei responsabilități, noi, ca țărâuș, am avut privilegiul să fim instruiți de unii dintre cei mai măreți învățători și conducători din cadrul Bisericii – cum ar fi vârstnicul Russell M. Nelson și președintele Thomas S. Monson, care au venit în zona noastră. Învățătura lor a fost ca roua din cer pentru noi, inspirându-ne. Încă am notițele pe care le-am luat în timpul acelor sesiuni de instruire. Aceste autorități generale ne-au insuflat *viziunea* a ceea ce înseamnă să întemeiezi împărăția lui Dumnezeu prin clădirea mărturiilor personale și întărirea familiilor. Ei ne-au ajutat să vedem cum să punem în practică adevărul și principiile Evangheliei în situațiile noastre specifice și la vremea noastră. Cu alte cuvinte, conducători inspirați ne-au ajutat să vedem *de ce*-ul Evangheliei și, apoi, noi a trebuit să ne suflecăm mânecele și să ne apucăm de treabă.

Nu a trecut mult timp până când noi am înțeles că existau foarte multe lucruri pe care președinția țărâușului putea să le facă – de fapt, atât de multe încât dacă nu ne-am fi stabilit priorități inspirate, le-am fi putut pierde din vedere pe cele importante. Priorități concurente au început să apară, abătându-ne atenția de la viziunea împărtășită de autoritățile generale. Erau multe lucruri „bune” de făcut, dar nu toate contau la fel de mult.

Noi am învățat o lecție importantă: faptul că ceva care este bun nu este întotdeauna un motiv suficient pentru a ne oferi timpul și resursele. Activitățile, inițiativele și planurile noastre trebuie să fie inspirate de *de ce*-ul slujirii noastre în cadrul preoției și bazate pe acesta și nu pe vreo tendință ostentativă sau pe vreun interes temporar. Altfel, ele ne pot perturba eforturile, ne pot atenua energia și ne pot prinde mult prea concentrați asupra

propriilor noastre interese, spirituale sau temporare, care nu constituie esența uceniciei.

Dragi frați, știm cu toții că este nevoie de autodisciplină pentru a rămâne concentrați asupra lucrurilor care au puterea cea mai mare de a spori dragostea noastră față de Dumnezeu și față de aproapele nostru, de a revigora căsnicii, de a întări familii și de a clădi împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Asemenea unui pom fructifer care are ramuri și frunze din abundență, din viețile noastre trebuie să îndepărtăm în mod frecvent anumite lucruri pentru a ne asigura că ne folosim energia și timpul pentru a ne îndeplini adevăratul scop – să „[facem] roade bune”¹!

Nu sunteți singuri

Deci, cum știm ce să alegem? Noi toți avem responsabilitatea de a determina acest lucru pentru noi înșine. Totuși, ni s-a poruncit să studiem scripturile în mod sârguincios, să dăm ascultare cuvintelor profeților și decizia să fie rezultatul rugăciunii rostită cu credință, rugăciunii serioase și plină de devotament.

Dragi frați, ne putem bizui pe Dumnezeu. Prin intermediul Spiritului Sfânt, El va vorbi minții și inimii noastre cu privire la calea pe care trebuie s-o urmăm în fiecare perioadă a vieții noastre.

Dacă inima noastră este pură – dacă nu căutăm slava noastră, ci slava Dumnezeului cel Atotputernic, dacă noi căutăm să facem voia Lui, dacă noi căutăm să binecuvântăm viața membrilor familiei noastre și a semenilor noștri – nu vom fi lăsați singuri. Președintele Monson ne-a amintit deseori: „Când noi facem lucrarea Domnului, avem dreptul să primim ajutorul Său”².

Tatăl dumneavoastră Ceresc „[va] merge în fața voastră. [El va] fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul [Său] va fi în inima voastră și îngerii [Săi] în jurul vostru pentru a vă susține”³.

Puterea de a face

Dragii mei frați, primim binecuvântări divine pentru slujirea noastră în cadrul preoției datorită eforturilor noastre sârguincioase, bunăvoinței noastre de a face sacrificii și dorinței

noastre de a face ceea ce este drept. Noi trebuie să fim cei care acționează și nu cei asupra cărora se acționează. Predicarea este bună, însă cuvântările care nu duc la fapte sunt ca focurile care nu dau căldură sau ca apa care nu poate potoli setea.

Când punem doctrina în practică, puterea purificatoare a Evangheliei are o influență mai mare asupra noastră și puterea preoției ne face să fim foarte entuziasmați.

Thomas Edison, bărbatul care a scaldat lumea cu becuri cu filamente electrice, a spus că „valoarea unei idei depinde de folosirea ei”⁴. În mod asemănător, doctrina Evangheliei devine mai valoroasă atunci când este pusă în practică.

Nu trebuie să permitem doctrinelor preoției să adoarmă în inima noastră și să nu fie puse în practică în viața noastră. Dacă există vreo căsnicie sau vreo familie care are nevoie de ajutor – poate chiar și a noastră – haideți să nu stăm doar să așteptăm și să vedem. Haideți să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru planul fericii care include credința, pocăința, iertarea și începuturi noi. Punerea în practică a doctrinei preoției ne va ajuta să devenim soți, tați și fii care înțeleg *de ce*-ul preoției și puterea sa de a salva și proteja frumusețea și caracterul sfânt al familiilor eterne.

Conferința generală este întotdeauna un timp bun atât pentru a asculta, cât și pentru a pune în practică. Prin urmare, fie ca noi să fim „împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători”⁵. Dragi frați, vă invit să cugetați la cuvintele rostite de slujitorii lui Dumnezeu pe parcursul acestui sfârșit de săptămână. Apoi, îngenucheați. Rugați-L pe Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, să vă lumineze mintea și să vă atingă inima. Implorați-L pe Dumnezeu să vă îndrume în viața de zi cu zi, în responsabilitățile pe care le aveți în cadrul Bisericii și în provocările personale cu care vă confrunțați în prezent. Urmați îndemnul Spiritului – nu amânați. Dacă faceți toate aceste lucruri, vă promit că Domnul nu vă va lăsa singuri.

Continuați cu răbdare

Noi știm că, în pofida celor mai bune intenții ale noastre, lucrurile nu se desfășoară mereu conform planului. Facem greșeli în viață și în slujirea noastră în cadrul preoției. Uneori, ne împiedicăm și cădem.

Când Domnul ne sfătuiește să „[continuăm] cu răbdare până când [devenim] perfecți”⁶, El recunoaște că pentru aceasta este nevoie de timp și de perseverență. Faptul de a înțelege *de ce*-ul privind Evanghelia și *de ce*-ul privind preoția ne va ajuta să înțelegem scopul divin al tuturor lucrurilor. Ne va motiva și ne va întări să facem ceea ce este drept, chiar și atunci când este greu. Concentrarea asupra principiilor de bază ale vieții trăită conform Evangheliei ne va binecuvânta cu claritate, înțelepciune și îndrumare.

„Să nu perseverăm noi într-o cauză așa măreață?”⁷. Ba da, dragi frați, o vom face!

Fiind îndrumați de Spiritul Sfânt, vom învăța din greșelile noastre. Dacă ne împiedicăm, ne vom ridica. Dacă ne vom clătina, vom merge mai departe. Nu vom șovăi niciodată; nu vom renunța niciodată.

În calitate de confrerie puternică a preoției nepieritoare a lui Dumnezeu, vom sta împreună, umăr lângă umăr, concentrați asupra principiilor Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos și slujindu-le cu recunoștință Dumnezeului nostru și semenilor noștri, dând dovadă de devotament și de dragoste.

Dumnezeu trăiește!

Dragii mei frați, vă mărturisesc astăzi că Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos, trăiesc. Ei sunt reali! Ei există!

Nu sunteți singuri. Tatălui dumneavoastră din Cer Îi pasă de dumneavoastră și dorește să vă binecuvânteze și să vă susțină în neprihănire.

Fiți siguri că Dumnezeu vorbește omenirii în zilele noastre. El vă va vorbi!

Profetul Joseph Smith a văzut ceea ce a spus că a văzut. Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este restaurată pe pământ prin puterea și autoritatea Dumnezeului cel Atotputernic.

Rugăciunea mea este ca noi, în calitate de deținători ai preoției Sale, să fim mereu pe aceeași lungime de undă cu *de ce*-ul slujirii în cadrul preoției și să folosim principiile fundamentale ale Evangheliei restaurate pentru a transforma viața noastră și viața celor cărora le slujim.

Făcând astfel, puterea infinită a ispășirii ne va purifica, ne va curăța și perfecționa spiritele și caracterele până când vom deveni bărbații care trebuie să devenim. Vă mărturisesc despre aceasta în numele sacru al lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Matei 7:18.
2. Thomas S. Monson, „A învăța, a face, a fi”, *Liahona*, nov. 2008, p. 62.
3. Doctrină și legăminte 84:88.
4. Thomas Edison, în Elbert Hubbard, *Little Journeys to the Homes of Good Men and Great*, Book 2 (1910), p. 155.
5. Iacov 1:22.
6. Doctrină și legăminte 67:13.
7. Doctrină și legăminte 128:22.

Familiile aflate sub legământ

Președintele Henry B. Eyring

primul consilier în Prima Președinție

Nu a fost și nici nu va fi în familia dumneavoastră un lucru la fel de important ca binecuvântările pecetluirii.

Mă bucur să fiu alături de dumneavoastră la această adunare la care sunt invitați toți deținătorii preoției lui Dumnezeu de pe pământ. Suntem binecuvântați să fim prezidați de președintele Thomas S. Monson. Ca președinte al Bisericii, el este bărbatul în viață responsabil cu cheile care pecetluiesc familiile și toate acele rânduieli ale preoției necesare obținerii vieții veșnice, cel mai mare dintre toate darurile lui Dumnezeu.

În această seară ne ascultă un tată care nu mai este inactiv, deoarece vrea din toată inima lui să aibă siguranța celui dar. Soția sa și el își iubesc cei doi copilași, un băiat și o fată. Asemenea altor părinți, el își poate imagina fericirea cerească când citește aceste cuvinte: „Și aceeași sociabilitate care există între noi aici va exista printre noi acolo, numai că va fi însoțită de slava veșnică, slavă de care acum nu ne bucurăm”¹.

Acel tată care ascultă împreună cu noi în această seară știe calea către acea destinație glorioasă. Nu este una ușoară. El știe deja acest lucru. A fost nevoie de credință în Isus Hristos, pocăință sinceră și o schimbare în inima lui, precum și de un episcop bun care l-a ajutat să simtă iertarea plină de dragoste a Domnului.

Schimbările minunate au continuat când el a mers la templul sfânt pentru o înzestrare pe care Domnul a descris-o celor pe care l-a împuternicit în primul templu din această dispensație. Era la Kirtland, Ohio. Domnul a spus legat de aceasta:

„De aceea, pentru acest motiv, v-am dat vouă porunca să mergeți la Ohio; și acolo, Eu vă voi da vouă legea Mea; și acolo veți fi înzestrați cu putere de sus;

Și de acolo... pentru că am o mare lucrare în rezervă, pentru că Israelul va fi salvat și Eu îi voi conduce pe ei oriunde voi dori și nicio putere nu va reține mâna Mea”².

Pentru prietenul meu reactivat recent și pentru toți deținătorii preoției, o lucrare măreață este în desfășurare, pentru a conduce spre salvarea părții lui Israel pentru care suntem sau vom fi responsabili, familiile noastre. Prietenul meu și soția lui știau că pentru aceasta trebuie să fie pecetluită prin puterea Preoției lui Melhisedec într-un templu sfânt al lui Dumnezeu.

El m-a rugat să înfăptuiesc pecetluirea. Soția sa și el au dorit să fie făcută cât mai repede cu putință. Fiind ocupat, căci se apropia conferința generală, am lăsat în seama cuplului și a episcopului lor să vorbească cu secretara mea să găsească data cea mai potrivită.

Imaginați-vă surprinderea și bucuria mea când acel tată mi-a spus la Biserică faptul că pecetluirea a fost stabilită pe 3 aprilie. Aceea a fost ziua în care Ilie, profetul înălțat la cer, a fost trimis, în 1836, la templul Kirtland să ofere puterea de pecetluire lui Joseph Smith și Oliver Cowdery. Acele chei sunt în Biserică astăzi și vor continua până la sfârșitul vremii³.

Este aceeași autorizație divină dată de Domnul lui Petru, așa cum El a promis: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri”⁴.

Venirea lui Ilie a binecuvântat pe toți cei care dețin preoția. Vârstnicul Harold B. Lee a clarificat acest lucru când a vorbit la conferința generală, citându-l pe profetul Joseph Fielding Smith. Ascultați cu atenție: „Eu dețin preoția; dumneavoastră, fraților prezenți, dețineți preoția; am primit Preoția lui Melhisedec – care a fost deținută de Ilie, de alți profeți și de Petru, Iacov și Ioan. Deși avem autoritatea de a boteza, deși avem autoritatea de a ne așeza mâinile pentru darul Duhului Sfânt și de a-i rânduie pe alții și de a face toate aceste lucruri, fără puterea de pecetluire nu am putea face nimic, căci nu ar avea nicio validitate cele ce am făcut”.

Președintele Smith a continuat:

„Rânduielile mai înalte, binecuvântările mai mari care sunt esențiale pentru exaltare în împărăția lui Dumnezeu și care pot fi obținute doar în anumite locuri, nu are niciun bărbat dreptul de a le înfăptui decât dacă primește autoritatea de a le realiza de la bărbatul care deține cheile...

Nu este niciun bărbat pe fața pământului care are dreptul de a merge și administra oricare dintre rânduielile Evangheliei, decât președintele Bisericii, care deține cheile și le autorizează. El ne-a dat autoritatea; el a pus puterea de pecetluire în preoția noastră, deoarece el deține aceste chei”⁵.

Aceeași asigurare a venit din partea președintelui Boyd K. Packer când a scris despre puterea de pecetluire. Este o alinare pentru mine să știu că aceste cuvinte sunt adevărate, așa cum va fi pentru familia pe care o voi pecetlui pe 3 aprilie: „Petru a fost cel care a deținut cheile. Petru a fost cel care a deținut puterea de pecetluire de a lega sau de a pecetlui pe pământ ori de a dezlega pe pământ, la fel urmând să fie și în ceruri. Aceste chei aparțin președintelui Bisericii – profetului, văzătorului și revelatorului. Acea putere sacră de pecetluire este deținută acum de Biserică. Nimic altceva nu este privit cu mai multă contemplare sacră de către cei care cunosc importanța acestei autorități. Nimic nu este protejat cu mai multă atenție. Sunt relativ puțini bărbați care dețin această putere de pecetluire pe pământ la un moment dat – în fiecare templu sunt frați cărora li s-a dat puterea de pecetluire. Nimeni nu o poate primi decât de la profetul, văzătorul, revelatorul și președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă”⁶.

La venirea lui Ilie nu numai că puterea a fost dată preoției, ci inimile urmau a se întoarce: „Spiritul, puterea și chemarea lui Ilie sunt ca voi să aveți puterea de a deține cheia revelației, rânduielilor, oracolelor, puterilor și înzestrărilor plinătății Preoției lui Melhisedec și a împărăției lui Dumnezeu pe pământ; și să primiți, să obțineți și să înfăptuiți toate rânduielile ce aparțin împărăției lui Dumnezeu, chiar pentru a întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinți, chiar aceluia care sunt în cer”⁷.

Acel sentiment al inimii lui întoarse, a venit deja la prietenul meu și la familia sa. Poate veni la dumneavoastră în cadrul

acestei adunări. Poate ați văzut în mintea dumneavoastră, ca și mine, chipul tatălui sau mamei dumneavoastră. Poate a fost o soră sau un frate. Poate a fost o fiică sau un fiu.

Ei pot fi în lumea spiritelor sau pe alte continente, departe de dumneavoastră. Dar bucuria vine datorită unui sentiment că legăturile cu aceștia sunt sigure, deoarece sunteți sau puteți fi legați de ei prin rânduielile preoției pe care Dumnezeu le va respecta.

Deținătorii Preoției lui Melhisedec, care sunt tați în familii pecetluite, au fost învățați ce trebuie să facă. Nu a fost și nici nu va fi în familia dumneavoastră un lucru la fel de important ca binecuvântările pecetluirii. Nu este altceva mai important decât respectarea legămintelor căsătoriei și ale familiei pe care le-ați făcut sau le veți face în templele lui Dumnezeu.

Modul prin care trebuie să facem acest lucru este limpede. Datorită supunerii și sacrificiului nostru, Spiritul Sfânt al făgăduinței trebuie să pecetluiască legămintele noastre din templu pentru a putea fi obținute în lumea ce va veni. Președintele Harold B. Lee a explicat ce înseamnă a fi pecetluit de Spiritul Sfânt al făgăduinței, citându-l pe vârstnicul Melvin J. Ballard: „Putem înșela oamenii, însă nu putem înșela pe Duhul Sfânt, iar binecuvântările noastre nu vor fi veșnice decât dacă acestea, de asemenea, sunt pecetluite de Spiritul Sfânt al făgăduinței. Duhul Sfânt este cel care citește gândurile și inimile oamenilor și își dă acordul de pecetluire pentru binecuvântările rostite asupra capetelor lor. Apoi aceasta este obligatorie, în vigoare și este în întregime valabilă”⁸.

Când sora Eyring și cu mine am fost pecetluiți în templul Logan, Utah, eu nu am înțeles atunci deplina însemnătate a acelei promisiuni. Încă încerc să înțeleg toată însemnătatea ei însă, soția mea și cu mine, am decis la începutul căsătoriei noastre, în urmă cu aproape 50 de ani, să invităm Duhul Sfânt cât de mult putem în viața și în familia noastră.

Fiind un tânăr tată, pecetluit în templu și cu inima îndreptată spre soția mea și noua mea familie, m-am întâlnit prima dată cu președintele Joseph Fielding Smith. În camera de consiliu a Primei Președinții, unde fusesem invitat, am primit o mărturie sigură absolută când președintele Harold B. Lee m-a întrebat,

arătând spre președintele Smith care stătea lângă mine: „Credeti că acest om poate fi profetul lui Dumnezeu?”.

Președintele Smith abia intrase în încăpere și nu apucase să spună vreun cuvânt. Sunt veșnic recunoscător că am putut răspunde datorită a ceea ce am simțit în inimă că „știu că el este”, și am știut la fel de sigur că el deținea puterea de pecetluire a preoției pentru întreg pământul, așa cum știam că soarele strălucea.

Acea experiență a conferit multă putere cuvintelor sale pentru soția mea și pentru mine când, într-o sesiune a conferinței din 6 aprilie 1972, președintele Joseph Fielding Smith a dat următorul sfat: „Este voia Domnului de a întări și păstra unitatea familiei. Le cerem insistent taților să-și ocupe locul binemeritat de cap al familiei. Le cerem mamelor să susțină și să sprijine pe soții lor și să fie o lumină pentru copiii lor”⁹.

Dați-mi voie să sugerez patru lucruri pe care le puteți face ca tați deținători ai preoției pentru a vă ridica și a vă conduce familia înapoi acasă pentru a fi alături de Tatăl Ceresc și de Salvator.

Primul lucru, dobândiți și mențineți o mărturie sigură că avem cheile preoției și sunt deținute de președintele Bisericii. Rugați-vă zilnic în privința aceasta. Răspunsul va veni printr-o hotărâre crescândă de a vă conduce familia prin sentimente de speranță și cu o mai mare bucurie când slujiți. Veți fi mai voios și mai optimist, o binecuvântare pentru soția și familia dumneavoastră.

Al doilea lucru necesar este să vă iubiți soția. Va fi nevoie de credință și de a fi umili ca să puneți nevoile ei asupra celor personale în încercările vieții. Aveți responsabilitatea să asigurați și să hrăniți familia alături de ea, în timp ce slujiți altora. Acest lucru poate uneori să vă epuizeze toată energia și puterea pe care le aveți. Vârsta înaintată și boala pot spori nevoile soției dumneavoastră. Dacă și atunci alegeți să puneți fericirea ei deasupra fericirii personale, vă promit că dragostea dumneavoastră față de ea va spori.

Al treilea lucru, cereți tuturor membrilor familiei să se iubească unii pe alții. Președintele Ezra Taft Benson ne-a învățat:

„Din perspectiva eternității, salvarea este o chestiune de familie...

Înainte de toate, copiii trebuie să știe și să simtă că sunt iubiți, doriți și apreciați. Ei trebuie să fie asigurați des de acest lucru. În mod evident, acesta este un rol pe care părinții trebuie să-l îndeplinească și, cel mai adesea, mama se descurcă cel mai bine”¹⁰.

Însă o altă sursă crucială a sentimentului că ești iubit este dragostea din partea altor copii din familie. Grija constantă a fraților și surorilor unul față de celălalt va apărea numai prin efortul repetat al părinților și cu ajutorul lui Dumnezeu. Știți că acest lucru este adevărat prin experiența din propriile dumneavoastră familii. Și este confirmat de fiecare dată când citiți despre conflictele în familie întâmpinate de oameni dreți ca Lehi și soția lui, Saria, în consemnarea din Cartea lui Mormon.

Reușitele pe care le-au avut ne pot oferi un ghid. Ei au predat Evanghelia lui Isus Hristos atât de bine și cu stăruință încât copiii, ba chiar unii urmași de-a lungul generațiilor, au avut inimile umile îndreptate spre Dumnezeu și unii față de ceilalți. De exemplu, Nefi și alții au scris și au oferit ajutor și sprijin membrilor familiei care le fuseseră dușmani. Uneori, Spiritul a înmuiat inimile a mii de oameni și a înlocuit ura cu dragoste.

Un mod de a avea parte de succesele tatălui Lehi este prin felul în care țineți rugăciunea și petreceți timpul în familie, cum ar fi serile în familie. Oferiți copiilor ocazii ca, atunci când se roagă, să se roage pentru ceilalți din cerc care au nevoie de binecuvântări. Discerneți repede începutul certurilor și recunoașteți actele de slujire altruistă, în special între frați. Când se roagă și slujesc unii pentru alții, inimile vor fi înmuiate și îndreptate unul către celălalt și către părinții lor.

A patra oportunitate de a vă conduce familia în felul Domnului apare când este nevoie de disciplină. Ne putem îndeplini obligația de a corecta în felul Domnului și de a ne conduce copiii spre viața veșnică.

Vă veți aminti cuvintele, dar poate că nu ați văzut puterea lor în viața unui deținător al Preoției lui Melhisedec care își pregătește familia să trăiască fiind la fel de sociabilă cum va fi și

în împărăția celestială. Vă amintiți cuvintele? Sunt atât de familiare:

„Nicio putere sau nicio influență nu trebuie să fie menținută în virtutea preoției; decât prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră;

Prin blândețe și pură cunoaștere care vor lărgi considerabil sufletul, fără ipocrizie și fără înșelăciune;

Mustrând cu severitate la timpul necesar, când sunt inspirați de Duhul Sfânt; și, după aceea, arătându-i celuiilalt pe care l-ai muștrat o dragoste sporită pentru ca el să nu te considere ca dușmanul său;

Pentru ca el să știe că este mai tare credința ta decât legăturile morții”¹¹.

Și, mai apoi, apare promisiunea de mare valoare pentru noi ca tați în Sion: „Duhul Sfânt va fi tovarășul tău permanent și sceptrul tău un sceptru neschimbat al dreptății și al adevărului; și stăpânirea ta va fi o stăpânire nepieritoare și, fără mijloace de constrângere, va curge spre tine în vecii vecilor”¹².

Acesta este un standard înalt pentru noi, dar când ne controlăm temperamentul cu credință și ne învingem mândria, Duhul Sfânt ne dă acordul Său, iar promisiunile și legămintele sacre devin o certitudine.

Veți reuși prin credința dumneavoastră că Domnul a retrimis cheile preoției pe care încă le avem – având o legătură strânsă de dragoste cu soția dumneavoastră, având ajutorul Domnului de a întoarce inimile copiilor dumneavoastră unul către celălalt și către părinții lor, și având ca îndrumător dragostea de a îndrepta și sfătui într-un mod care invită Spiritul.

Știu că Isus este Hristosul și că este Salvatorul nostru. Mărturisesc că președintele Thomas S. Monson deține și exercită astăzi toate cheile preoției pe pământ. Îl iubesc și îl susțin. Vă iubesc și mă rog pentru dumneavoastră. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Doctrină și legăminte 130:2. Year (12 ian. 1971),
2. Doctrină și legăminte 38:32–33. speeches.byu.edu.
3. Vezi Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Universitatea Brigham Young, Speeches of the
4. Matei 16:19.

5. Joseph Fielding Smith, citat de Harold B. Lee, în Conference Report, oct. 1944, p. 75.
6. Boyd K. Packer, „Templul sfânt”, *Liahona*, oct. 2010, p. 34.
7. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith (2007)*, p. 328.
8. Melvin J. Ballard, citat de Harold B. Lee, în Conference Report, oct. 1970, p. 111.
9. Joseph Fielding Smith, „Counsel to the Saints and to the World”, *Ensign*, iulie 1972, p. 27.
10. Ezra Taft Benson, „Salvation – a Family Affair”, *Tambuli*, nov. 1992, p. 3, 4.
11. Doctrină și legăminte 121:41–44.
12. Doctrină și legăminte 121:46.

Dornici și demni să slujim

președintele Thomas S. Monson

Miracolele se găsesc pretutindeni, când preoția este înțeleasă, când puterea ei este cinstită și folosită în mod adecvat și când credința este exercitată.

Preaiubiții mei frați, cât de minunat este să mă întâlnesc din nou cu dumneavoastră! De fiecare dată când particip la adunarea generală a preoției, mă gândesc la învățăturile unora dintre conducătorii nobili chemați de Dumnezeu care au vorbit în cadrul adunărilor generale ale preoției organizate de Biserică. Mulți au murit și totuși, din mințile lor strălucite, din adâncul sufletului și din bunătatea inimii lor, ei ne-au dat instrucțiuni inspirate. Vă voi împărtăși în această seară unele dintre învățăturile lor în ceea ce privește preoția.

Profetul Joseph Smith a spus: „Preoția este un principiu nepieritor și a existat cu Dumnezeu din eternitate și va exista în eternitate, fără început al zilelor și fără sfârșit al anilor”¹.

Din cuvintele președintelui Wilford Woodruff, învățăm: „Sfânta preoție este canalul prin care Dumnezeu comunică și lucrează cu oamenii de pe pământ; și mesagerii cerești care au vizitat pământul să comunice cu oamenii au fost bărbați care au deținut și au cinstit preoția în timpul vieții lor pe pământ; și tot ceea ce Dumnezeu a dorit să se facă pentru salvarea omului, de la venirea omului pe pământ până la mântuirea lumii, a fost și va fi făcut prin virtutea preoției nepieritoare”².

Președintele Joseph F. Smith a adus mai multe lămuriri: „Preoția este... puterea lui Dumnezeu delegată omului, prin care acesta poate acționa pe pământ pentru salvarea familiei umane, în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, și acționează

legitim, nu asumându-și acea autoritate, nici împrumutând-o de la generațiile care au murit și s-au dus, ci prin autoritatea care a fost conferită în aceste zile în care trăim, prin slujirea îngerilor și a spiritelor din cer, *direct din prezența Atotputernicului Dumnezeu*"³.

Și, în cele din urmă, președintele John Taylor: „Ce este preoția?... Este autoritatea lui Dumnezeu, fie pe pământ sau în ceruri, căci prin acea putere, prin acel factor sau principiu toate lucrurile sunt guvernate pe pământ și în ceruri și prin acea putere toate lucrurile sunt sprijinite și susținute. Guvernează toate lucrurile – îndrumă toate lucrurile – susține toate lucrurile – și are de-a face cu toate lucrurile care sunt asociate cu Dumnezeu și cu adevărul”⁴.

Cât de binecuvântați suntem să fim aici în aceste zile din urmă, când preoția lui Dumnezeu este pe pământ! Cât de privilegiați suntem să deținem această preoție! Preoția este mai mult o însărcinare de a sluji decât un dar, un privilegiu de a înălța și o ocazie de a binecuvânta viețile altora.

Acestor ocazii le sunt asociate responsabilități și datorii. Îndrăgesc și prețuiesc cuvântul nobil *îndatorire* și tot ceea ce implică acest cuvânt.

Dintr-un oficiu sau altul, într-o împrejurare sau alta, am participat la adunările preoției în ultimii 72 de ani – de când am fost rânduit diacon la vârsta de 12 ani. Timpul trece. Deși timpul trece, noi va trebui întotdeauna să ne facem datoria. Datoria nu-și pierde din importanță, nici nu se diminuează. Conflicte de mari proporții, catastrofice, vin și trec, dar bătălia purtată pentru sufletele oamenilor continuă fără încetare. Precum o chemare clară, vin cuvintele Domnului pentru dumneavoastră, pentru mine și pentru deținătorii preoției de pretutindeni: „De aceea, fiecare om să-și învețe *îndatorirea* sa și să acționeze în oficiul în care este numit, cu toată sârguința”⁵.

Chemarea datoriei le-a fost adresată lui Adam, Noe, Avraam, Moise, Samuel, David. I-a fost adresată profetului Joseph Smith și fiecăruia din succesorii săi. Chemarea datoriei i-a fost adresată tânărului Nefi când el a fost instruit de Domnul, prin intermediul tatălui său, Lehi, să se întoarcă la Ierusalim cu frații săi pentru a obține plăcile de aramă de la Laban. Frații lui Nefi au cârtit spunând că era un lucru greu ceea ce le fusese cerut. Care a fost

răspunsul lui Nefi? El a spus: „Mă voi duce și voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit, căci eu știu că Domnul nu dă porunci copiilor oamenilor fără să pregătească o cale pentru ei, ca ei să îndeplinească lucrurile pe care El le-a poruncit”⁶.

Când aceeași chemare ne va fi adresată dumnezevoastră și mie, care va fi răspunsul nostru? Vom cânta, precum Laman și Lamuel sau vom spune: „Ceea ce [ni s-a] cerut este un lucru greu”⁷? Sau vom declara fiecare, precum Nefi: „Mă voi duce. Voi face”? Vom fi dornici să slujim și să ne supunem?

Uneori, înțelepciunea lui Dumnezeu pare a fi nesăbuită sau pur și simplu prea dificilă, însă una dintre cele mai minunate și mai valoroase lecții pe care noi am putea-o învăța în timpul vieții muritoare este că atunci când Dumnezeu vorbește și omul se supune, acel om va avea dreptate întotdeauna.

Când mă gândesc la cuvântul *îndatorire* și la cum îndeplinirea îndatoririi noastre îmbunătățește atât viața noastră, cât și pe cea a celorlalți, îmi aduc aminte de cuvintele scrise de un poet și autor renumit:

*Am dormit și visat
Că viața era bucurie
M-am trezit și am văzut
Că viața era îndatorire
Am acționat și iată
Îndatorirea era bucurie.*⁸

Robert Louis Stevenson a spus-o altfel. El a spus: „Știi ce este plăcerea, căci am făcut o treabă bună”⁹.

Când ne îndeplinim îndatoririle și ne exercităm preoția, avem parte de bucurie adevărată. Vom trăi bucuria de a ne fi îndeplinit însărcinările.

Am fost învățați îndatoririle concrete ale preoției care o deținem, fie că este Preoția aaronică, fie că este Preoția lui Melhisedec. Vă îndemn să cugetați asupra acelor îndatoriri și, apoi, să faceți tot ce vă stă în putință pentru a le îndeplini. Pentru a putea face aceasta, fiecare trebuie să fie demn. Să avem mâinile pregătite, curate și inimi binevoitoare, ca să putem participa în munca de a asigura altora ceea ce Tatăl nostru Ceresc dorește ca ei să primească de la El. Dacă nu suntem demni, este posibil să

pierdem puterea preoției și, dacă o pierdem, am pierdut esența exaltării. Fie ca noi să fim demni să slujim.

Președintele Harold B. Lee, unul dintre marii învățători ai Bisericii, a spus: „Când un bărbat devine deținător al preoției, el devine un reprezentant al Domnului. El trebuie să-și înțeleagă responsabilitatea de a fi angajat în lucrarea Domnului”¹⁰.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în prima parte a anului 1944, o întâmplare implicând preoția a avut loc în timp ce pușcașii marini ai Statelor Unite luptau pentru cucerirea Atolul Kwajalein, parte a Insulelor Marshall și situat în Oceanul Pacific, la jumătatea distanței dintre Australia și Hawaii. Ceea ce s-a întâmplat a fost relatat de un corespondent – care nu era membru al Bisericii – care lucra pentru un ziar din Hawaii. În articolul ziarului din anul 1944 pe care l-a scris după întâmplarea respectivă, el a explicat că el și alți corespondenți erau în al doilea grup care-i urma pe pușcașii marini pe Atolul Kwajalein. În timp ce avansau, au observat un tânăr soldat plutind cu fața în apă, fiind în mod clar grav rănit. Apa puțin adâncă din jurul lui era roșie de sângele său. Și, apoi, au văzut un alt pușcaș marin care se apropia spre camaradul său rănit. Al doilea pușcaș era și el rănit, mâna lui stângă atârând neajutorată pe lângă corpul său. El a ridicat capul celui care plutea în apă ca să-l ajute să nu se înece. Însăpăimântat, el a strigat după ajutor. Corespondenții s-au uitat din nou la tânărul pe care el încerca să-l ajute și i-au spus: „Tinere, nu mai putem face nimic pentru acest băiat”.

„Atunci”, a scris corespondentul, „am văzut ceva ce nu mai văzusem niciodată până atunci.” Acest tânăr, el însuși rănit grav, și-a croit drum până la mal ducând cu el ceea ce părea a fi trupul neînsuflețit al camaradului său. El „a așezat capul colegului său pe genunchiul lui... Ce imagine a fost aceea – acești doi tineri răniți foarte grav – amândoi... curați, bine clădiți, arătoși, chiar și în situația lor dificilă! Și, tânărul și-a plecat capul peste celălalt tânăr și a spus: «Îți poruncesc, în numele lui Isus Hristos și prin puterea preoției, să rămâi în viață până voi găsi ajutor medical»”. Corespondentul și-a încheiat articolul: „Noi trei, [cei doi pușcași și cu mine] suntem aici, în spital. Doctorii nu știu [cum de au scăpat în viață], însă eu știu”¹¹.

Miracolele se găsesc pretutindeni, când preoția este înțeleasă, când puterea ei este cinstită și folosită în mod adecvat și când credința este exercitată. Când credința înlocuiește îndoiala, când slujirea altruistă elimină strădania egoistă, puterea lui Dumnezeu face să se îndeplinească scopurile Sale.

Chemarea datoriei vine în liniște când noi, care deținem preoția, răspundem îndatoririlor pe care le primim. Președintele George Albert Smith, acel conducător modest dar eficient, a declarat: „În primul rând, este îndatorirea dumneavoastră să știți ce dorește Domnul și, după aceea, prin puterea și forța sfintei Sale preoții [astfel] să vă îndepliniți cu credință și sânguință chemarea în prezența semenilor dumneavoastră... în așa fel [ca] oamenii să fie bucuroși să vă urmeze”¹².

De o astfel de chemare a datoriei – una mai puțin dramatică, dar care fără îndoială a ajutat la salvarea unui suflet – am avut parte în anul 1950, când am fost proaspăt chemat în calitate de episcop. Responsabilitățile mele ca episcop erau multe și variate și încercam cât de bine puteam să fac tot ceea ce mi se cerea. La acea vreme, Statele Unite erau implicate într-un alt război. Pentru că mulți dintre membrii noștri slujeau în forțele armate, de la sediul Bisericii a venit însărcinarea ca toți episcopii să pună la dispoziția celor înrolați un abonament la *Church News* și la *Improvement Era*, publicațiile Bisericii la vremea respectivă. Pe lângă aceasta, fiecare episcop a fost rugat să scrie lunar o scrisoare personală fiecărui soldat din episcopia sa. Episcopia noastră avea 23 de soldați trimiși în luptă. Cvorumurile preoției au depus mari eforturi pentru a strânge fondurile pentru abonamentele la acele publicații. Eu am acceptat sarcina, chiar îndatorirea, de a scrie lunar 23 de scrisori personale. După toți acești ani încă mai am copii a multora dintre scrisorile mele și a răspunsurilor primite. Când recitesc aceste scrisori, îmi dau ușor lacrimile. Este o bucurie să aflu din nou despre promisiunea unui soldat de a trăi conform Evangheliei, despre decizia unui marinăr să rămână fidel Evangheliei alături de familia sa.

Într-o seară, i-am înmânat unei surori din episcopie teancul de 23 de scrisori pentru luna în curs. Sarcina ei era să se ocupe cu trimiterea scrisorilor și să actualizeze mereu lista cu adresele care se schimbau în mod constant. Ea s-a uitat la un plic și a întrebat

zâmbind: „Stimate episcop, nu vă descurajați niciodată? Aici este încă o scrisoare către fratele Bryson. Aceasta este cea de-a șaptesprezecea scrisoare pe care i-o trimiteți fără să fi primit vreun răspuns”.

I-am răspuns: „Păi, probabil o să răspundă luna aceasta”. S-a întâmplat că aceea a fost luna în care el a răspuns. Pentru prima dată, el mi-a răspuns la scrisoare. Răspunsul său este o amintire dragă, o comoară. El slujea departe, pe o plajă îndepărtată, izolat, îi era dor de casă, era singur. El a scris: „Stimate episcop, nu prea mă pricep să scriu scrisori”. (I-aș fi putut spune *asta* cu mai multe luni în urmă.) El a continuat: „Vă mulțumesc pentru *Church News* și reviste, dar cel mai mult vă mulțumesc pentru scrisorile personale. Au avut loc multe schimbări importante în viața mea. Am fost rânduit preot în Preoția aaronică. Inima mea este plină de recunoștință. Sunt un om fericit”.

Fratele Bryson era la fel de fericit ca episcopul său. Am învățat punerea în practică a zicalei: „[Fă-ți] datoria; că-i mai bine; lasă-I Domnului ce rămâne”¹³.

După mulți ani, în timp ce participam la conferința țărâșului Cottonwood din Salt Lake unde James E. Faust slujea în calitate de președinte al acestuia, am relatat acea experiență într-un efort de a încuraja atenția către cei care fac parte din forțele armate. După adunare, un tânăr prezentabil a venit la mine. Mi-a luat mâna în mâna sa și a întrebat: „Episcop Monson, vă aduceți aminte de mine?”.

Mi-am dat seama imediat cine era. „Frate Bryson!” am exclamat. „Ce mai faceți? Ce chemare aveți în Biserică?”

Cu căldură și cu o mândrie vizibilă, a spus: „Sunt bine. Slujesc în președinția cvorumului vârstnicilor. Vă mulțumesc din nou pentru grija pe care mi-ați purtat-o și pentru scrisorile personale pe care mi le-ați trimis și pe care le prețuiesc”.

Dragi frați, lumea are nevoie de ajutorul nostru. Facem tot ceea ce ar trebui să facem? Ne amintim de vorbele președintelui John Taylor: „Dacă nu vă îndepliniți cu credință și sârguință chemările, Dumnezeu vă va face responsabili pentru cei pe care i-ați fi putut salva dacă v-ați fi făcut îndatorirea?”¹⁴ Sunt picioare de consolidat, mâini de ținut, minți de încurajat, inimi de inspirat și suflete de salvat. Binecuvântările eternității vă așteaptă. Al

dumneavoastră este privilegiul de a nu fi spectatori, ci participanți pe scena slujirii în cadrul preoției. Să dăm ascultare sfatului care ne inspiră, găsit în epistola lui Iacov: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri”¹⁵.

Fie ca noi să ne învățăm îndatorirea și să cugetăm asupra ei. Fie ca noi să fim dornici și demni să slujim. Fie ca atunci când ne îndeplinim îndatorirea să pășim pe urmele Învățătorului. Când dumneavoastră și cu mine urmăm exemplul lui Isus, vom ajunge să știm că El este mai mult decât pruncul din Betleem, mai mult decât fiul tâmplarului, mai mult decât cel mai mare învățător care a trăit vreodată. Noi Îl vom cunoaște ca fiind Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul nostru și Mântuitorul nostru. Când I S-a adresat chemarea datoriei, El a spus: „Tată, făcă-se voința Ta și slava să fie a Ta în veci”¹⁶. Mă rog ca fiecare dintre noi să facă la fel, în numele Său sfânt, numele lui Isus Hristos, Domnul, amin.

Note

1. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 109.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), p. 38.
3. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, a cincea ediție (1939), p. 139-140, subliniere adăugată.
4. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), p. 119.
5. Doctrină și legăminte 107:99; subliniere adăugată.
6. 1 Nefi 3:7; vezi și versetele 1–5.
7. Vezi 1 Nefi 3:5.
8. Rabindranath Tagore, din William Jay Jacobs, *Mother Teresa: Helping the Poor* (1991), p. 42.
9. Robert Louis Stevenson, din Elbert Hubbard II, comp., *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments* (1927), p. 55.
10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1976), p. 255.
11. În Ernest Eberhard Jr., „Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective”, typescript, 19 iulie 1971, p. 4–5, Church History Library.
12. George Albert Smith, în Conference Report, apr. 1942, p. 14.
13. Henry Wadsworth Longfellow, „The Legend Beautiful”, din *The Complete Poetical Works of Longfellow* (1893), p. 258.
14. *Teachings: John Taylor*, p. 164.
15. Iacov 1:22.
16. Moise 4:2.

Cei milostivi obțin milă

Președintele Dieter F. Uchtdorf

al doilea consilier în Prima Președinție

Când inima noastră este plină de dragostea lui Dumnezeu, noi devenim „buni unii cu alții, miloși și [iertători unul cu altul]”.

Dragii mei frați și surori, nu cu mult timp în urmă am primit o scrisoare de la o mamă îngrijorată care ne ruga să avem o cuvântare în cadrul conferinței generale despre un subiect care i-ar ajuta în special pe cei doi copii ai ei. Se produsese o ruptură între ei și încetaseră să-și mai vorbească unul altuia. Mama avea inima frântă. În scrisoare, mă asigura că un mesaj în cadrul conferinței generale despre acest subiect ar duce la împăcarea copiilor ei și totul ar fi bine.

Această rugămintă sinceră și profundă a acestei surori bune a fost numai unul dintre îndemnulurile pe care le-am primit în ultimile luni de a spune azi câteva cuvinte despre un subiect care devine tot mai îngrijorător – nu numai pentru o mamă grijulie, ci și pentru multe persoane din Biserică și chiar din lume.

Sunt impresionat de credința acestei mame iubitoare că o cuvântare din cadrul conferinței generale ar putea ajuta la îmbunătățirea relației dintre copiii săi. Sunt sigur că încrederea sa nu se bazează atât de mult pe abilitățile vorbitorilor, ci pe „virtutea cuvântului lui Dumnezeu” care are un „efect cu mult mai puternic asupra minților poporului, decât... orice altceva”¹. Dragă soră, mă rog ca Spiritul să atingă inimile copiilor dumneavoastră.

Când relațiile se înrăutățesc

Relațiile încordate și destrămate sunt la fel de vechi ca și omenirea însăși. Cain din vechime a fost primul care a permis sentimentului amărăciunii și răutății să-i atace inima. A cultivat în solul sufletului său invidie și ură și a permis acestor sentimente să-l sfâșie până când a făcut inimaginabilul – și-a ucis propriul frate și a devenit, astfel, tatăl minciunilor Satanei².

Încă din acele zile, spiritul invidiei și urii a dus la unele dintre cele mai tragice povești din istorie. L-a întors pe Saul împotriva lui David, pe fiii lui Iacov împotriva fratelui lor Iosif, pe Laman și Lemuel împotriva lui Nefi și pe Amalichia împotriva lui Moroni.

Îmi închipui că fiecare persoană de pe pământ a fost afectată în vreun fel de sentimentul destructiv al rivalității, ranchiunii și răzbunării. Probabil că sunt chiar momente când vedem acest sentiment în noi înșine. Când ne simțim răniți, mânioși sau invidioși este foarte ușor să judecăm pe alții, adesea decidem că acțiunile lor au scopuri întunecate pentru a ne justifica propriile sentimente de ranchiună.

Doctrina

Desigur, știm că acest lucru este greșit. Doctrina este clară. Cu toții depindem de Salvator; niciunul dintre noi nu poate fi salvat fără El. Ispășirea lui Hristos este infinită și eternă. Iertarea păcatelor *noastre* este însoțită de condiții. Trebuie să ne pocăim și să avem dorința de a ierta pe alții. Isus ne-a învățat: „Iertați unul altuia; pentru că acela care nu iartă... este condamnat înaintea Domnului; pentru că rămâne în el păcatul mai mare”³ și „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!”⁴.

Desigur, aceste cuvinte par a fi foarte chibzuite – când se referă la altcineva. Putem vedea foarte clar și ușor rezultatele dăunătoare care apar când *alții* judecă și poartă pică. Și, cu siguranță, nu ne place când oamenii ne judecă.

Dar, când vine vorba de prejudecățile și doleanțele noastre, noi, de asemenea, ne justificăm des ura ca fiind îndreptățită, iar judecata noastră o considerăm de încredere și potrivită. Deși nu ne putem uita în inima cuiva, presupunem că recunoaștem un motiv rău sau chiar o persoană rea când le vedem. Facem excepție când vine vorba de cât de aspri suntem fiindcă noi

credem că, în ceea ce ne privește, știm tot ce ne interesează pentru a privi pe cineva cu dispreț.

În epistola sa către romani, apostolul Pavel a spus că cei care judecă pe alții nu se pot „dezvinovăți”. În clipa în care judecăm pe alții, a explicat el, ne condamnăm pe noi înșine, căci nu e nimeni fără păcat⁵. Să refuzi să ierți este un păcat grav – despre care Salvatorul ne-a avertizat. Ucenicii lui Isus „căutau ocazii unii împotriva [celuilalt] și nu se iertau unul pe altul în inima lor; și pentru acest rău ei au fost năpăstuiți și pedepsiți sever”⁶.

Salvatorul nostru a vorbit atât de clar despre acest subiect încât este puțin probabil să lase loc interpretărilor. „Eu, Domnul, voi ierta pe cine vreau Eu să iert”, a spus El, „dar vouă vi se cere să-i iertați pe toți oamenii”⁷.

Pot adăuga o explicație aici? Când Domnul ne cere să iertăm pe toți oamenii, acest lucru include și a ne ierta pe noi înșine. Uneori, dintre toți oamenii din lume, persoana care este cel mai greu de iertat – probabil că și cea care are cea mai mare nevoie să fie iertată de noi – este persoana care privește spre noi din oglindă.

Punctul esențial

Acest subiect de a-i judeca pe alții poate fi realmente predat printr-o lecție din două cuvinte. Când vine vorba de a urî, a bârfi, a ignora, a ridiculiza, a purta pică sau a dori a face rău, vă rog să faceți următorul lucru:

opriți-vă!

Este atât de simplu. Tot ce trebuie să facem este să încetăm să îi judecăm pe alții și să înlocuim gândurile și sentimentele critice având o inimă plină de iubire față de Dumnezeu și copiii Lui. Dumnezeu este Tatăl nostru. Suntem copiii Lui. Suntem toți frați și surori. Nu știu exact cum să exprim suficient de clar acest punct de a *nu judeca pe alții*, cu entuziasm și convingere ca să vă rămână întipărit în minte. Pot cita din scriptură, pot explica doctrina și pot chiar cita ce scria pe un autocolant pe care l-am văzut de curând. Era lipit pe spatele unei mașini al cărui șofer părea puțin arțăgos, însă cuvintele de pe autocolant te învățau o lecție pătrunzătoare. Scria așa: „Nu mă judeca fiindcă păcătuiesc altfel decât tine”.

Trebuie să recunoaștem că suntem cu toții imperfecti – că suntem cerșetori în fața lui Dumnezeu. Oare, nu ne-am apropiat noi toți, la un moment sau altul, cu smerenie de scaunul milei și am cerut îndurare? Oare, nu ne-am dorit milă din toată puterea sufletului – să fim iertați pentru greșelile pe care le-am făcut și pentru păcatele pe care le-am comis?

Deoarece depindem cu toții de mila lui Dumnezeu, cum, oare, putem nega altora o parte din îndurarea pe care ne-o dorim cu disperare pentru noi înșine? Iubiții mei frați și surori, nu trebuie să iertăm tot așa cum dorim să fim iertați?

Dragostea lui Dumnezeu

Este greu de făcut?

Da, desigur.

Să ne iertăm pe noi înșine și pe alții nu este ușor. De fapt, pentru mulți dintre noi este nevoie de o schimbare majoră a atitudinii și modului de a gândi – chiar o schimbare în inimă. Dar sunt vești bune. Această „schimbare mare”⁸ a inimii este exact ceea ce Evanghelia lui Isus Hristos trebuie să realizeze.

Cum are loc? Prin intermediul dragostei lui Dumnezeu.

Când inima noastră este plină de dragostea lui Dumnezeu, ceva bun și pur ni se întâmplă. Noi „[păzim poruncile] Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea”⁹.

Cu cât permitem mai mult ca dragostea lui Dumnezeu să ne influențeze mintea și sentimentele – cu cât permitem mai mult ca dragostea noastră față de Tatăl nostru Ceresc să crească în inima noastră – cu atât mai ușor este să iubim pe alții cu dragostea pură a lui Hristos. Când ne deschidem inima către căldura aurorei dragostei lui Dumnezeu, întunericul și frigul dușmăniei și urii vor păli, în cele din urmă.

Ca întotdeauna, Hristos este exemplul nostru. În învățăturile Sale, ca și în viața Sa, El ne-a arătat calea. El a iertat pe cei răi, pe vulgari și pe cei care doreau să-I facă rău și să-L rănească.

Isus a spus că este ușor să iubești pe cei ce te iubesc; chiar și cei răi pot face *aceasta*. Dar Isus Hristos ne-a învățat o lege mai mare. Cuvintele Sale răsună peste secole iar astăzi sunt valabile nouă. Ele sunt valabile tuturor celor care doresc să fie ucenicii Lui. Ele sunt valabile pentru dumneavoastră și pentru mine:

„Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc”¹⁰.

Când inima noastră este plină de dragostea lui Dumnezeu, noi devenim „buni unii cu alții, miloși și [iertători unul cu altul], cum [ne iartă] și Dumnezeu pe [noi] în Hristos”¹¹.

Dragostea pură a lui Hristos poate înlătura amalgamul de ranchiună și mânie din ochii noștri, premifându-ne să vedem pe ceilalți așa cum ne vede Tatăl nostru Ceresc pe noi: ca oameni muritori cu vicii și imperfecțiuni ce au potențial și însemnătate dincolo de capacitatea noastră de a înțelege. Fiindcă Dumnezeu ne iubește atât mult, și noi trebuie să ne iubim și să ne iertăm unul pe altul.

Calea ucenicului

Dragii mei frați și surori, gândiți-vă la următoarele întrebări ca la un test personal:

Purtați pică pe vreo persoană?

Bârfiți, chiar și când ce spuneți poate fi adevărat?

Îi înlăturați, îndepărtați sau pedepsiți pe alții fiindcă au făcut ceva?

Invidiați pe cineva în secret?

Doriți să faceți rău cuiva?

Dacă răspundeți cu da la vreuna dintre aceste întrebări, veți dori să puneți în practică lecția din două cuvinte de mai devreme: opriți-vă!

Într-o lume de acuze și lipsită de prietenie, este ușor să strângi pietre și să arunci cu ele. Însă, înainte de a proceda astfel, să ne amintim cuvintele Aceluia care este Stăpânul și modelul nostru: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra”¹².

Stimați frați și surori, haideți să punem jos pietrele noastre.

Să fim buni.

Să fim iertători.

Să vorbim calm unii cu ceilalți.

Lăsați dragostea lui Dumnezeu să vă umple inima.

„Să facem bine tuturor.”¹³

Salvatorul a promis: „Dați, și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa

pe deasupra. Căci cu ce măsură veți [folosi], cu aceea vi se va măsura”¹⁴.

Nu ar trebui să fie această afirmație îndeajuns încât să ne axăm mereu eforturile pe fapte de bunătate, iertare și caritate, în loc să avem un comportament negativ?

Haideți, în calitate de ucenici ai lui Isus Hristos, să răsplătim răul cu bine¹⁵. Să nu căutăm răzbunare sau să permitem mâniei să ne biruiască.

„Căci este scris: «Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul.

Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea...

Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine”¹⁶.

Țineți minte: la urma urmei, cel milostiv va avea parte de milă¹⁷!

În calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, oriunde ne-am afla, haideți să fim recunoscuți ca oameni care „[au] dragoste unii pentru alții”¹⁸.

Iubiți-vă unul pe altul

Stimați frați și surori, este destulă durere și tristețe în această viață fără să adăugăm noi la ea prin încăpățânarea, amărăciunea și ranchiuna noastră nechibzuită.

Nu suntem perfecți.

Nimeni din jurul nostru nu este perfect¹⁹. Oamenii fac lucruri care supără, dezamăgesc și înfurie. În această viață pământească va fi mereu așa.

Totuși, trebuie să dăm deoparte doleanțele noastre. O parte a scopului vieții pe pământ este de a învăța cum să ne debarasăm de asemenea lucruri. *Aceasta este calea Domnului.*

Țineți minte, cerul este plin cu cei care au acest lucru în comun: sunt iertați. Și ei iartă.

Așterneți-vă poverile la picioarele Salvatorului. Nu mai judecați. Permiteți ispășirii lui Hristos să vă schimbe și să vă vindece inima. Iubiți-vă unul pe altul. Iertați-vă unul pe altul.

Cei milostivi vor obține milă!

Despre acestea vă mărturisesc în numele Aceluia care a iubit așa de mult și desăvârșit încât Și-a dat viața pentru noi, prietenii Săi – în numele sacru al lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Alma 31:5.
2. Vezi Moise 5:16–32.
3. Doctrină și legăminte 64:9.
4. Matei 5:7.
5. Vezi Romani 2:1.
6. Doctrină și legăminte 64:8.
7. Doctrină și legăminte 64:10; subliniere adăugată.
8. Mosia 5:2.
9. 1 Ioan 5:3–4.
10. Matei 5:44; vezi, de asemenea, versetele 45–47.
11. Efeseni 4:32.
12. Ioan 8:7.
13. Galateni 6:10.
14. Luca 6:38.
15. Vezi Matei 5:39–41.
16. Romani 12:19–21.
17. Vezi Matei 5:7.
18. Ioan 13:35.
19. Vezi Romani 3:23.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu

Vârstnicul Russell M. Nelson

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Ar fi mult mai bine dacă toți oamenii ar fi mai conștienți de dragostea și puterea divină a lui Dumnezeu și ar exprima acea recunoștință față de El.

Dragi frați și surori, vă mulțumim pentru sprijinul și devotamentul dumneavoastră. Ne exprimăm recunoștința și dragostea pentru fiecare dintre dumneavoastră.

De curând, sora Nelson și cu mine ne-am bucurat de frumusețea unui pește tropical aflat într-un mic acvariu privat. Pești viu colorați și într-o varietate de forme și mărimi înotau repede înainte și înapoi. Am întreat-o pe angajata din apropiere: „Cine asigură mâncarea pentru acești pești frumoși?”.

Ea a răspuns: „Eu”.

Apoi, am întreat: „Ți-au mulțumit vreodată?”.

Ea a răspuns: „Încă nu!”.

M-am gândit la unii oameni pe care îi cunosc care, la fel, uită de Creatorul lor și de adevărata lor „pâine a vieții”¹. Ei trăiesc zi de zi fără a fi conștienți de Dumnezeu și de bunătatea Lui față de ei.

Ar fi mult mai bine dacă toți oamenii ar fi mai conștienți de dragostea și puterea divină a lui Dumnezeu și ar exprima acea recunoștință față de El. Amon ne-a învățat: „Să dăm mulțumiri [lui Dumnezeu], căci El face dreptate întotdeauna”². Gradul nostru de recunoștință este o măsură a dragostei noastre față de El.

Dumnezeu este Tatăl spiritelor noastre³. El are un trup glorificat, perfect, din carne și oase⁴. Noi am trăit alături de El în

cer înainte de a ne naște⁵. Iar când El ne-a creat fizic, noi am fost creați după înfățișarea lui Dumnezeu, fiecare având un trup al său⁶.

Gândiți-vă la hrana noastră fizică. Este, cu adevărat, trimisă din cer. Necesarul de aer, mâncare și apă, ne vin toate ca daruri din partea unui Tată Ceresc iubitor. Pământul a fost creat pentru a veni în sprijinul acestei scurte călătorii prin viața muritoare⁷. Ne-am născut având capacitatea de a crește, a iubi, a ne căsători și a forma familii.

Căsătoria și familia sunt rânduite de Dumnezeu. Familia este cea mai importantă unitate socială în viața muritoare și în eternitate. Datorită mărețului plan al fericirii întocmit de Dumnezeu, familiile pot fi pecetluite în temple și se pot pregăti să se întoarcă să trăiască veșnic în prezența Sa sfântă. Aceasta este viața veșnică! Ea împlinește dorințele cele mai profunde ale sufletului uman – dorința firească a cuiva de a fi alături la nesfârșit de membrii dragi ai familiei.

Noi suntem parte a scopului Său divin: „Lucrarea Mea și slava Mea”, a spus El, este „să realizez nemurirea și viața veșnică a omului”⁸. Pentru a putea atinge aceste obiective „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”⁹. Acel act a fost o manifestare divină a dragostei lui Dumnezeu. „[El] n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.”¹⁰

Misiunea Fiului Său, Isus Hristos, este esențială în planul veșnic a lui Dumnezeu¹¹. El a venit să mântuiască pe copiii lui Dumnezeu¹². Datorită ispășirii lui Hristos, învierea (sau nemurirea) au devenit o realitate¹³. Datorită ispășirii, viața veșnică a devenit o posibilitate pentru toți aceia care vor fi demni. Isus a explicat astfel:

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată”¹⁴.

Pentru ispășirea Domnului și pentru darul Lui al învierii – pentru acest mesaj sublim de Paște – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!

Darurile fizice

Tatăl nostru Ceresc Își iubește copiii¹⁵. El a binecuvântat pe fiecare cu daruri fizice și spirituale. Permiteți-mi să vorbesc despre fiecare. Când cântați „Copil al Domnului”, gândiți-vă la darul Lui pentru dumneavoastră, la propriul trup fizic. Multele caracteristici uimitoare ale trupului dumneavoastră vă atestă „firea dumnezeiască”¹⁶.

Fiecare organ al trupului dumneavoastră este un dar minunat de la Dumnezeu. Fiecare ochi are o lentilă cu focalizare automată. Nervii și mușchii controlează doi ochi pentru a crea o singură imagine tridimensională. Ochii sunt conectați la creier, care înregistrează imaginile văzute.

Inima dumneavoastră este o pompă incredibilă¹⁷. Are patru valve fragile care controlează direcția curgerii sângelui. Aceste valve se deschid și se închid de peste 100.000 de ori pe zi – de 36 de milioane de ori pe an. Totuși, dacă nu sunt afectate de boală, ele pot rezista unui astfel de stres la nesfârșit.

Gândiți-vă la sistemul de autoapărare al trupului. Pentru a-l feri de răni, el percepe durerea. Ca răspuns la infecție, el generează anticorpi. Pielea oferă protecție. Ne avertizează împotriva rănilor ce pot fi cauzate de căldura sau frigul excesiv.

Trupul reînnoiește celulele moarte și reglează nivelurile propriilor ingrediente vitale. Trupul vindecă tăieturile, vânătăile și oasele fracturate. Capacitatea lui de reproducere este un alt dar sacru de la Dumnezeu.

Să ne amintim faptul că nu este nevoie de un trup perfect pentru a ne atinge destinul divin. De fapt, unele dintre cele mai plăcute spirite sunt găzduite de trupuri firave sau imperfecte. Puterea spirituală mare este adesea dezvoltată de oameni cu probleme fizice, mai concret, fiindcă ei au o problemă.

Oricine studiază trupul uman cu siguranță a „văzut pe Dumnezeu mișcându-se în măreția și în puterea Sa”¹⁸. Deoarece trupul este supus legii divine, orice vindecare se datorează supunerii față de legea pe care se bazează acea binecuvântare¹⁹.

Totuși, unii oameni cred în mod eronat că aceste caracteristici fizice au apărut din întâmplare sau sunt rezultatul unei explozii de undeva. Adresați-vă întrebarea: „Poate o explozie într-o tipografie să producă un dicționar?”. Cu siguranță că nu *prea*. Dar

dacă ar fi așa, nu ar putea niciodată întregi paginile rupte sau să producă o nouă ediție!

Dacă posibilitatea trupului de a funcționa normal, a se vindeca, regla și regenera ar exista fără a avea limită, viața ar continua aici în mod perpetuu. Da, am fi împotmoliți aici pe pământ! Fiind îndurător cu noi, Creatorul nostru a făcut posibil ca să îmbătrânim și ne-a dat alte procese care, în ultimă instanță, vor duce la moartea noastră fizică. Moartea, ca și nașterea, este o parte a vieții. Scripturile ne învață că „nu a fost potrivit ca omul să fie salvat de la această moarte vremelnică, căci aceasta ar distruge marele plan al fericirii”²⁰. Întoarcerea la Dumnezeu prin poarta pe care o numim moarte, este o bucurie pentru cei care Îl iubesc și sunt pregătiți să-L întâlnească²¹. În cele din urmă, va veni vremea când fiecare „[spirit și corp] vor fi reunite în forma lor perfectă; membrele și încheieturile vor fi refăcute într-o formă potrivită”²², fără a mai fi separate vreodată. Pentru aceste daruri fizice, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!

Darurile spirituale

Fiind important, trupul servește ca tabernacol pentru spiritul veșnic al unei persoane. Spiritele noastre au existat în împărăția premuritoare²³ și vor continua să trăiască după ce trupul moare²⁴. Spiritul dă trupului mișcare și personalitate²⁵. În această viață și în cea de după, spiritul și trupul, când sunt împreună, devin un suflet viu cu o valoare divină.

Deoarece spiritul unei persoane este foarte important, dezvoltarea acestuia are însemnătate veșnică. El este întărit când comunicăm prin rugăciune umilă cu Tatăl nostru Ceresc iubitor²⁶.

Trăsăturile după care vom fi judecați într-o zi sunt toate spirituale²⁷. Acestea includ dragostea, virtutea, integritatea, compasiunea și slujirea celorlalți²⁸. Spiritul dumneavoastră, alături de trup și găzduit de acesta, este apt de a dezvolta și manifesta aceste trăsături în moduri vitale pentru progresul dumneavoastră veșnic²⁹. Progresul spiritual este obținut prin pașii credinței, pocăinței, botezului, darului Duhului Sfânt și îndurării până la sfârșit, inclusiv prin rânduilele înzestrării și pecetlirii din templul sfânt³⁰.

Așa cum trupul necesită zilnic mâncare pentru a supraviețui, spiritul, de asemenea, are nevoie de hrană. Spiritul este hrănit de

adevărul veșnic. Anul trecut am sărbătorit a 400-a aniversare de la traducerea Bibliei de către regele James. Și avem Cartea lui Mormon de aproape 200 de ani. Este acum tradusă în întregime sau selecțiuni în 107 limbi. Datorită acestora și altor scripturi prețioase, știm că Dumnezeu este Tatăl nostru Veșnic și că Fiul Său, Isus Hristos, este Salvatorul și Mântuitorul nostru. Pentru aceste daruri spirituale, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!

Darurile Evangheliei

Știm că profeții din multe dispensații, cum ar fi Adam, Noe, Moise și Avraam, au predat cu toții despre divinitatea Tatălui nostru Ceresc și a lui Isus Hristos. Dispensația din vremea noastră a fost introdusă de Tatăl Ceresc și Isus Hristos când Ei au apărut profetului Joseph Smith în 1820. Biserica a fost organizată în 1830. Acum, după 182 de ani, rămânem sub legământ de a duce Evanghelia la „fiecare națiune, neam, limbă și popor”³¹. Când facem astfel, atât cei care dăruiesc, cât și cei care primesc, vor fi binecuvântați.

Noi avem responsabilitatea de a învăța pe copiii Lui și de a deștepta în ei o conștientizare a lui Dumnezeu. Demult, regele Benjamin a spus:

„Credeți în Dumnezeu; credeți că El este și că El a creat toate lucrurile, atât în cer, cât și pe pământ; credeți că El are toată înțelepciunea și toată puterea, atât în cer, cât și pe pământ...

Credeți că trebuie să vă pocăiți de păcate și să renunțați la ele și să vă umiliți în fața lui Dumnezeu; și cereți cu sinceritatea inimii voastre ca El să vă ierte; și acum, de credeți toate aceste lucruri, aveți grijă să le faceți”³².

Dumnezeu este același ieri, azi și în vecii vecilor, însă noi, nu. În fiecare zi, ni se oferă provocarea de a accesa puterea ispășirii ca astfel să ne putem schimba cu adevărat, să devenim mai asemănători lui Hristos și să fim demni de darul exaltării și să trăim veșnic alături de Dumnezeu, de Isus Hristos și de familiile noastre³³. Pentru aceste puteri, privilegiile și daruri ale Evangheliei, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!

Mărturisesc că El trăiește, că Isus este Hristosul și că aceasta este Biserica Lui, restaurată în aceste zile din urmă pentru a-și împlini destinul divin. Astăzi, suntem conduși de președintele Thomas S. Monson, pe care îl iubim și susținem cu toată inima

noastră, precum îi susținem și pe consilierii săi și pe cei Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori. Eu mărturisesc astfel în numele sacru al lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Ioan 6:35, 48; vezi, de asemenea, versetul 51.
2. Alma 26:8; vezi, de asemenea, Alma 7:23.
3. Vezi Faptele apostolilor 17:27–29.
4. Vezi Doctrină și legăminte 130:22.
5. Vezi Moise 6:51; Romani 8:16; Evrei 12:9; Ieremia 1:4–5.
6. Vezi Genesa 2:7; 1 Corinteni 15:44; Moise 3:7.
7. Vezi 1 Nefi 17:36.
8. Moise 1:39.
9. Ioan 3:16.
10. Ioan 3:17.
11. Scopurile Sale sunt rezumate succint în 3 Nefi 27:13–22.
12. Vezi Alma 11:40.
13. Vezi 2 Nefi 9:6–7, 20–22.
14. Ioan 11:25–26.
15. Vezi 1 Nefi 17:40; 1 Ioan 4:10.
16. 2 Petru 1:4.
17. Inima pompează aproximativ 2.000 de galoane (7.570 l) zilnic.
18. Doctrină și legăminte 88:47.
19. Vezi Doctrină și legăminte 130:21. Într-adevăr, acea lege divină este incontestabilă.
20. Alma 42:8.
21. Psalmistul a exprimat punctul de vedere al Dumnezeirii: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Psalmii 116:15); vezi, de asemenea, Eclesiastul 12:7.
22. Alma 11:43; vezi, de asemenea, Eclesiastul 12:7; Alma 40:23; Doctrină și legăminte 138:17.
23. Vezi Doctrină și legăminte 93:38.
24. Vezi Alma 40:11; Avraam 3:18.
25. Spiritul are înfățișarea persoanei (vezi Doctrină și legăminte 141:77).
26. Vezi 3 Nefi 14:9–11.
27. Spiritul, nu trupul, este componenta activă și responsabilă a sufletului. Fără spirit, trupul este mort (vezi Iacov 145:2). Spiritul este, deci, cel care alege binele sau răul și va fi făcut răspunzător, atât pentru trăsăturile pozitive, cât și cele negative pe care le posedă la judecata finală (vezi Alma 41:3–7).
28. Trăsăturile spirituale includ, de asemenea, „[creința, virtutea, cunoașterea, cumpătarea, răbdarea, bunătatea frățească, evlavie, caritatea, umilința și sârguința]” (Doctrină și legăminte 4:6).
29. Vezi 2 Nefi 2:11–16, 21–26; Moroni 10:33–34.
30. Aceasta este doctrina lui Hristos (vezi 2 Nefi 31:11–21).
31. Mosia 15:28; vezi, de asemenea, 1 Nefi 19:17; 2 Nefi 26:13; Mosia 3:20; 15:28; 16:1; Alma 37:4; Doctrină și legăminte 1:18–23; 77:11; 133:37.
32. Mosia 4:9–10.
33. „Viața veșnică – este cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu” (Doctrină și legăminte 179:14).

Lecții speciale

Vârstnicul Ronald A. Rasband
din Președinția celor Șaptezeci

Dragi frați și surori, este speranța și rugăciunea mea ca noi să continuăm să purtăm cu noblețe povara noastră și să ne întindem brațul către cei care suferă.

În ultimele 20 de luni, familia noastră a fost binecuvântată cu privilegiul de a avea un copil foarte special.

Micul Paxton, nepotul nostru, s-a născut cu o formă foarte rară de suprimare cromozomială, o afecțiune genetică care îl evidențiază, realmente, fiind unul la sute de milioane. Pentru fiica noastră și soțul ei a început o călătorie neplanificată ce le-a schimbat viața de când s-a născut Paxton. Această experiență a devenit un test dificil care a folosit la învățarea lecțiilor speciale legate de viitorul lor în eternitate.

Vârstnicul Russell M. Nelson, care tocmai ne-a vorbit, ne-a învățat:

„Din motive de obicei necunoscute, unele persoane se nasc cu probleme fizice. Anumite părți ale corpului pot fi anormale. Organele nu funcționează în mod corespunzător. Și trupurile noastre, ale tuturor, sunt supuse bolii și morții. Totuși, darul unui trup fizic este foarte prețios...

Nu este necesar un trup perfect pentru a ne atinge destinul divin. De fapt, unele dintre cele mai dulci spirite sunt găzduite în trupuri firave...

În cele din urmă, va veni vremea când fiecare „[spirit și corp] vor fi reunite în forma lor perfectă; membrele și încheieturile vor fi refăcute într-o formă potrivită” (Alma 11:43). Atunci, datorită ispășirii lui Isus Hristos, noi putem deveni perfecți datorită Lui¹.

Toți cei care aveți încercări, griji, dezamăgiri sau inimi frânte din cauza cuiva drag, vreau să știți aceasta: cu dragoste infinită și

compasiune nesfârșită, Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, îi iubește pe cei bolnavi și vă iubește pe dumneavoastră!

Când întâmpină astfel de suferințe, unii se pot întreba: „Cum poate Atotputernicul Dumnezeu să permită așa ceva?”. Și, apoi, acea întrebare aproape inevitabilă: „De ce mi s-a întâmplat mie?”. De ce trebuie să avem parte de boli și întâmplări care duc la dizabilități sau la moartea membrilor familiei înainte de vreme sau care îi fac să sufere ani la rând? De ce aceste suferințe?

În aceste momente noi ne putem gândi la mărețul plan al fericirii întocmit de Tatăl nostru Ceresc. Acest plan, atunci când ne-a fost prezentat în viața premuritoare, ne-a făcut să strigăm de bucurie.² Simplu spus, această viață este pregătirea pentru exaltarea eternă și acest proces înseamnă teste și încercări. Întotdeauna a fost așa și nimeni nu este cruțat.

Să ne încrederem în voia lui Dumnezeu este vital în viața muritoare. Având credință în El, noi primim puterea ispășirii lui Hristos în acele momente în care avem multe întrebări și puține răspunsuri.

După învierea Sa, când a vizitat continentul american, Salvatorul nostru, Isus Hristos, a oferit tuturor această invitație: „Aveți pe vreunii dintre voi care sunt bolnavi? Aduceți-i aici. Aveți voi pe vreunii care sunt infirmi sau orbi sau șchiopi sau mutilați sau leproși sau care sunt zbârciți sau care sunt surzi sau care sunt în suferință de orice fel? Aduceți-i pe ei și Eu îi voi vindeca pe ei, căci Eu mă îndur de voi, adâncurile inimii Mele sunt pline de îndurare...”

Și s-a întâmplat că atunci când a vorbit astfel, toată mulțimea, în acord, s-a dus cu bolnavii săi și cu cei în suferință și cu cei infirmi și cu cei orbi și cu cei muți și cu toți cei care erau în suferință de orice fel; iar El i-a vindecat pe aceștia, pe fiecare dintre ei, cum au fost aduși unul câte unul la El³.

Dragi frați și surori, în cuvintele: „toată mulțimea... s-a dus” – *toată*, se găsește multă tărie. Noi *toți* avem parte de încercări. Și, apoi, expresia: „care sunt în suferință de orice fel”. Fiecare dintre noi se regăsește, nu-i așa?

La scurt timp după ce scumpul Paxton s-a născut, noi am știut că Tatăl Ceresc ne va binecuvânta și învăța lecții speciale. Când eu și tatăl lui ne-am pus degetele pe capul său mic în prima

dintre multele binecuvântări ale preoției, mi-au venit în minte cuvintele din capitolul nouă din Ioan: „Ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu”⁴.

Lucrările lui Dumnezeu ne sunt într-adevăr arătate prin intermediul lui Paxton.

Noi învățăm răbdare, credință și recunoștință prin puterea liniștitoare a slujirii, ore nesfârșite de trăiri intense, lacrimi de empatie, rugăciuni și sentimente de dragoste pentru cei dragi nouă aflați la nevoie, în special pentru Paxton și părinții lui.

Președintele James E. Faust, președintele meu de țarăș din copilărie, a spus: „Am o mare apreciere pentru acei părinți iubitori, care, cu calm și curaj, trec peste chinul și suferința lor pentru un copil care s-a născut sau a contractat o boală mentală sau fizică gravă. Acest chin continuă zi de zi, fără alinare, de-a lungul vieții unui părinte sau a unui copil. Adesea, este nevoie ca părinții să ofere îngrijire specială, zi și noapte. Sunt mame care au trudit atât fizic, cât și emoțional ani la rând, oferind consolare și alinare unui copil cu nevoi speciale aflat în suferință”⁵.

Precum este descris în Mosia, noi am văzut dragostea Salvatorului oferită familiei lui Paxton, dragoste care este valabilă pentru toți: „Și acum, s-a întâmplat că poverile care erau puse asupra lui Alma și a fraților lui s-au făcut ușoare; da, Domnul i-a întărit pe ei pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință, iar ei s-au supus cu bucurie și cu răbdare voinței Domnului”⁶.

Într-o noapte, în primele zile ale lui Paxton, eram în aripa de neonatologie, la terapie intensivă în minunatul centru medical Primary Children din orașul Salt Lake, Utah, uimiți de devotamentul și atenția pe care doctorii, surorile și îngrijitorii le ofereau lui Paxton. Am întrebat-o pe fiica mea cum aveam să plătim pentru acestea și am încercat să ghicesc cât ar costa. Un doctor care stătea lângă mine mi-a spus că făcusem o estimare greșită a costului și că îngrijirea lui Paxton urma să coste mai mult decât presupuneam. Am aflat că majoritatea cheltuielilor pentru îngrijirea oferită în acest spital erau acoperite de persoane care își ofereau voluntar timpul și de contribuțiile financiare ale altora. Cuvintele lui m-au făcut să fiu umil când m-am gândit la cât de mult valora acest mic suflet în fața acelor care îl îngrijeau.

Mi-am amintit de un verset cunoscut, folosit în misiune, care a căpătat un nou înțeles: „Amintiți-vă că valoarea sufletelor este mare în fața lui Dumnezeu”⁷.

Am plâns în timp ce am meditat la dragostea infinită pe care Tatăl nostru Ceresc și Preaiubitul Său Fiu o au pentru fiecare dintre noi și în timp ce am învățat importanța unui suflet, atât fizic cât și spiritual, în fața lui Dumnezeu.

Familia lui Paxton a învățat că este înconjurată de numeroși îngeri din cer și de pe pământ. Unii au venit atunci când a fost nevoie de ei și, apoi, au plecat în liniște. Alții au adus mâncare, au spălat rufe, au ajutat pe frații lui Paxton transportându-i unde era nevoie, au sunat pentru a oferi încurajare și, în mod special, s-au rugat pentru Paxton. Astfel, am învățat o altă lecție specială: dacă dai de o persoană care se îneacă ai întreba-o dacă are nevoie de ajutor – sau ar fi mai bine să sari și să o salvezi din apele adânci? Oferta, chiar dacă este bine intenționată și deseori oferită: „Spune-mi dacă pot fi de folos”, nu este de niciun ajutor.

Noi continuăm să învățăm importanța de a fi conștient și a fi interesat de ce se petrece în viața celor din jur, învățând nu doar despre importanța de a oferi ajutor, dar și despre bucuria imensă care vine atunci când îi ajutăm pe alții.

Președintele Thomas S. Monson, care este un exemplu splendid în a ajuta pe cel asuprit, a spus: „Dumnezeu îi binecuvântează pe toți cei care se îngrijesc de aproapele lor, care fac ceva pentru a alina suferința, care se străduiesc cu tot ceea ce au ei mai bun să facă o lume mai bună. Ați observat că astfel de oameni sunt mai fericiți? Ei sunt mai siguri și mai încrezători. Ei par să fie mulțumiți și împliniți, deoarece o persoană nu poate ajuta pe altcineva fără a avea ea însăși parte de mari binecuvântări”⁸.

Chiar dacă vom avea parte de încercări, handicapuri, tristețe și tot felul de suferințe, Salvatorul nostru drag și iubitor va fi întotdeauna acolo pentru noi. El a promis:

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi...”

Vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”⁹.

Cât de recunoscători suntem Tatălui nostru din Cer pentru minunatul nostru Paxton! Prin intermediul lui, Domnul și-a făcut

cunoscută lucrarea Sa și continuă să ne învețe aceste lecții valoroase, sacre și speciale.

Aș dori să închei cu aceste cuvinte dintr-un imn îndrăgit:

Suntem înrolați până se-ncheie lupta.

Suntem voioși! Suntem voioși!

O coroană glorioasă e răsplata.

Curând învingem și o vom avea¹⁰.

Dragi frați și surori, este speranța și rugăciunea mea ca noi să continuăm să purtăm cu noblețe povara noastră și să ne întindem brațul către cei care suferă și au nevoie să fie ridicați și încurajați. Fie ca fiecare dintre noi să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru binecuvântările Sale și să-și reînnoiască angajamentul față de Tatăl nostru din Cer de a sluji pe copiii Săi. În numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Russell M. Nelson, „We Are Children of God”, *Liahona*, ian. 1999, p. 103.
2. Vezi Iov 38:7.
3. 3 Nefi 17:7, 9.
4. Ioan 9:3.
5. James E. Faust, „The Works of God”, *Ensign*, nov. 1984, p. 54.
6. Mosia 24:15.
7. Doctrină și legăminte 18:10.
8. Thomas S. Monson, „Our Brothers’ Keepers”, *Ensign*, iunie 1998, p. 39.
9. Ioan 14:18, 27.
10. „Suntem înrolați”, *Immuri*, nr. 160.

Viziunea profețiilor cu privire la Societatea de Alinare – credință, familie, alinare

Julie B. Beck

recent eliberată din chemarea de președintă generală a Societății de Alinare

Credință, familie, alinare – aceste trei cuvinte simple au ajuns să exprime viziunea profețiilor pentru surorile din Biserică.

În ultimii ani, Spiritul m-a îndrumat să vorbesc adesea despre Societatea de Alinare – scopurile și responsabilitățile sale¹, însemnătatea istoriei sale², efortul depus alături de episcopi și de cvorumurile Preoției lui Melhisedec și parteneriatul cu aceștia³. Pare important ca acum să acordăm o oarecare atenție asupra viziunii profețiilor cu privire la Societatea de Alinare⁴.

Așa cum profeții Domnului le-au predat mereu vârstnicilor și înalților preoți scopurile și îndatoririle acestora, ei și-au împărtășit viziunea referitoare la surorile Societății de Alinare. Din sfaturile lor, este evident că scopurile Societății de Alinare sunt să ajute la creșterea credinței și îmbunătățirea demnității personale a fiecărei surori, întărirea familiilor și căminelor și să-i caute și să-i ajute pe cei aflați la nevoie. *Credință, familie și alinare* – aceste trei cuvinte simple au ajuns să exprime viziunea profețiilor pentru surorile din Biserică.

Ei și-au împărtășit viziunea despre femei puternice, credincioase, hotărâte care înțeleg valoarea și scopul lor etern. Atunci când profetul Joseph Smith a organizat Societatea de

Alinare, el a îndrumat-o pe prima președintă să „prezideze asupra acestei societăți, având grijă de cei săraci – satisfăcând nevoile lor și având grijă de diferitele programe ale acestei instituții”⁵. El a văzut această organizație ca pe „o societate selectă, separată de relele din lume”⁶.

Brigham Young, al doilea președinte la Bisericii, i-a instruit pe consilierii săi și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli să-i instruiască pe episcopi să le „permită [surorilor] să organizeze Societățile de Alinare ale femeilor din diferitele episcopii”. El a adăugat: „Unii ar putea crede că acesta este un lucru neînsemnat, dar nu este”⁷.

Mai târziu, președintele Joseph F. Smith a spus că, spre deosebire de organizațiile din lume, care „sunt întemeiate de bărbați sau de femei”, Societatea de Alinare „este organizată prin hotărâre divină, autorizată în mod divin, instituită în mod divin, rânduită în mod divin de Dumnezeu”⁸. Președintele Joseph Fielding Smith le-a spus surorilor că li „s-a oferit puterea și autoritatea de a face multe lucruri minunate”⁹. El a spus: „Sunteți membre ale celei mai mărețe organizații de femei din lume, o organizație cu un rol vital în împărăția lui Dumnezeu și care este menită și condusă astfel încât le ajută pe membrele sale credincioase să obțină viața veșnică în împărăția Tatălui nostru”¹⁰.

O arie largă de influență

În fiecare an, sute de mii de femei devin membre noi ale acestui „grup de surori”¹¹ care crește mereu. După aceea, oriunde ar locui și orice chemare ar avea, o soră își păstrează calitatea de membră și asocierea cu Societatea de Alinare¹². Surorile botezate recent și tinerele fete care devin membre ale Societății de Alinare învață cum să-și îndeplinească responsabilitatea. Datorită scopurilor importante ale Societății de Alinare, Prima Președinție și-a exprimat dorința ca fiecare tânără fată să-și înceapă pregătirea de a deveni membră a Societății de Alinare cu mult înainte de a împlini 18 ani¹³.

Societatea de Alinare nu este un program. Este o parte oficială a Bisericii Domnului, care este „rânduită în mod divin de Dumnezeu” pentru a preda, a întări și a inspira surorile în îndeplinirea obiectivelor lor cu privire la credință, familie și

alinare. Societatea de Alinare este un mod de viață pentru femeile sfinte din zilele din urmă, iar influența ei se extinde cu mult dincolo de orele de duminică sau de adunările de socializare. Aceasta urmează modelul femeilor ucenici care au slujit alături de Domnul Isus Hristos și de apostolii Săi în Biserica Sa din vechime¹⁴. Am fost învățate că „este obligația fiecărei femei să facă din virtuțile încurajate de Societatea de Alinare o parte a vieții lor, tot așa cum este obligația bărbaților să-și formeze în viața lor tipare de caracter încurajate de preoție”¹⁵.

Atunci când profetul Joseph Smith a organizat Societatea de Alinare, el le-a învățat pe surori că datoria lor este de a-i „alina pe săraci” și de a „salva suflete”¹⁶. Ca parte a responsabilității lor de a „salva suflete”, surorile sunt autorizate să se organizeze și să participe într-o arie largă de influență. Prima președintă a Societății de Alinare a fost pusă deoparte pentru a explica scripturile, iar Societatea de Alinare are încă o responsabilitate importantă în ceea ce privește predarea în Biserica Domnului. Când Joseph Smith le-a spus surorilor că organizația Societății de Alinare le va pregăti pentru „privilegiile, binecuvântările și darurile preoției”¹⁷, le-a fost explicată lucrarea de salvare pregătită de Domnul. Salvarea sufletelor include împărtășirea Evangheliei și participarea la munca misionară. Include implicarea în munca din templu și cea de istorie a familiei. Include efortul fiecărei surori de a face tot ce este posibil pentru a se bizui pe forțele proprii din punct de vedere temporal și spiritual.

Vârstnicul John A. Widtsoe a declarat că Societatea de Alinare oferă „alinare în momente de sărăcie, alinare în momente de boală, alinare în momente de îndoială, alinare în momente de ignoranță – alinare în momentele care împiedică bucuria și progresul femeii. Ce responsabilitate minunată!”¹⁸.

Președintele Boyd K. Packer a comparat Societatea de Alinare cu „un zid protector”¹⁹. Responsabilitatea de a proteja surorile și familiile lor sporește însemnătatea caracterului protector și de slujire al învățătoarelor vizitatoare și al altor tipuri de ajutor când demonstrăm dorința noastră de a ne aminti legămintele pe care le-am făcut cu Domnul. În calitate de „slujitoare pentru cei

nevoiași și bolnavi”, noi lucrăm în armonie cu episcopii pentru a avea grijă de nevoie temporale și spirituale ale sfinților²⁰.

Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Sunt multe surori care trăiesc fără binecuvântările spirituale ce rezultă din trăirea în acord cu principiile Evangheliei. Ele au dreptul la multe binecuvântări spirituale... Este privilegiul dumneavoastră să intrați în căminele lor și să le ajutați să primească binecuvântări spirituale”²¹. Președintele Harold B. Lee a împărtășit această viziune. El a spus: „Nu puteți vedea de ce Domnul a dat... Societății de Alinare [responsabilitatea] de a vizita aceste cămine? A dat-o pentru că, în afară de Salvator, nimeni altcineva din Biserică nu are o influență mai bună și o înțelegere mai deplină a inimilor și vieților acelor persoane”²².

Președintele Joseph F. Smith le-a atenționat pe surorile și conducătoarele Societății de Alinare, spunând că el nu dorea „să vadă momentul în care surorile Societății de Alinare se vor alătura, se vor amesteca sau își vor pierde identitatea în... organizațiile întemeiate de femei”. El s-a așteptat ca surorile „să conducă lumea și... mai ales femeile din lume, în tot ceea ce este demn de laudă, tot ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, tot ceea ce este înălțător și purificator pentru copiii oamenilor”²³. Sfatul său pune accentul pe obligația de a elimina orice tradiții, subiecte, tendințe, trenduri și de a implementa obiceiuri care sunt în armonie cu scopurile Societății de Alinare.

Ele trebuie să caute revelație și să se asigure că fiecare întâlnire, lecție, clasă, activitate și efort al Societății de Alinare îndeplinește scopurile pentru care a fost organizată. Socializarea, prietenia și unitatea pe care le dorim vor fi rezultatele minunate ale slujirii alături de Domnul în lucrarea Sa.

Îndeplinirea viziunii profețilorRecent

președintele Thomas S. Monson și consilierii săi au depus mărturie „că Domnul a restaurat plenitudinea Evangheliei prin profetul Joseph Smith și că Societatea de Alinare este o parte importantă a acelei restaurări”. Drept dovadă a dorinței lor de a păstra „moștenirea glorioasă” a Societății de Alinare, Prima Președinție a publicat și a distribuit recent, în întreaga lume, cartea *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society [Fiice în Împărăția Mea: istoria și lucrarea Societății de alinare]*.

În paginile acestei cărți, putem descoperi modele și exemple de surori și frați care au lucrat în parteneriat, în familie și în Biserică, și putem învăța principii despre cine suntem, ce credem și ce trebuie să protejăm. Am fost încurajate de Prima Președinție să studiem această carte importantă și să „permitted adevărilor sale eterne și exemplurilor pline de inspirație să ne influențeze viețile [noastre]”²⁴.

Pe măsură ce surorile slujesc în armonie deplină cu scopurile Societății de Alinare, viziunea profeților se va împlini. Președintele Kimball a spus: „Există o putere în această organizație [a Societății de Alinare] care nu a fost încă exercitată la maxim, de a întări căminele din Sion și de a clădi împărăția lui Dumnezeu – și nici nu va fi până când atât surorile, cât și deținătorii preoției nu dobândesc o înțelegere a potențialului Societății de Alinare”²⁵. El a profetizat că „o mare parte din creșterea majoră ce va avea loc în Biserică în ultimele zile se va datora femeilor drepte din lume (în care, adesea, este un sentiment înnăscut de spiritualitate), care for fi atrase de Biserică în număr mare. Acest lucru se va întâmpla în măsura în care femeile din Biserică... sunt privite ca fiind diferite și deosebite – în sensul bun al cuvintelor – de femeile din lume”²⁶.

Sunt recunoscătoare pentru viziunea profeților cu privire la Societatea de Alinare. Eu, asemenea președintelui Gordon B. Hinckley „sunt [convinsă] că nu există nicăieri o altă organizație care să se asemene cu Societatea de Alinare a acestei Biserici”²⁷. Este responsabilitatea noastră ca acum să fim în armonie cu viziunea profeților cu privire la Societatea de Alinare pe măsură ce ajutăm la creșterea credinței, întărirea familiilor și oferim ajutor.

Închei cu cuvintele președintelui Lorenzo Snow: „Viitorul Societății de [Alinare] are un mare potențial. Pe măsură ce Biserica se dezvoltă, Societatea de Alinare se va face și mai utilă la o scală mai largă și va aduce și mai mult bine decât a adus în trecut”²⁸. El le-a spus surorilor care ajută la progresul împărăției lui Dumnezeu: „Deoarece ați fost părtașe la aceste lucrări, veți fi sigur părtașe la triumful lor și la exaltarea și slava pe care Domnul le-o va da copiilor Săi credincioși”²⁹. Despre această viziune depun și eu mărturie, în numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Vezi Julie B. Beck „Îndeplinirea scopului Societății de Alinare”, *Liahona*, noiembrie 2008, p. 108–111.
2. Vezi Julie B. Beck, cuvântare în cadrul Conferinței femeilor de la UBY (29 aprilie 2011), http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS.pdf; Julie B. Beck, „Ce sper că vor înțelege nepoatele mele (și nepoții mei) despre Societatea de Alinare”, *Liahona*, noiembrie 2011, p. 109–113; „Societatea de Alinare: o lucrare sacră”, *Liahona*, noiembrie 2009, 110–114.
3. Vezi Julie B. Beck, „Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies”, (cuvântare în cadrul Adunării de devoțiune desfășurată la Universitatea Brigham Young, 17 ianuarie 2012), speeches.byu.edu.
4. Acest mesaj nu este o recapitulare completă a tuturor declarațiilor profetice cu privire la Societatea de Alinare. Reprezintă doar o parte a viziunii și îndrumărilor lor. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, rapoartele conferințelor și alte publicații ale Bisericii conțin mai multe învățături despre acest subiect.
5. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom The History and Work of Relief Society* (2011), p. 13.
6. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 15.
7. Brigham Young, în *Daughters in My Kingdom*, p. 41.
8. Joseph F. Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 65–66.
9. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 142.
10. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 97.
11. Boyd K. Packer, în *Daughters in My Kingdom*, p. 85.
12. Vezi Boyd K. Packer, „The Circle of Sisters”, *Ensign*, noiembrie 1980, p. 110.
13. Vezi scrisorile din partea Primei Președinții, 19 martie 2003 și 23 februarie 2007.
14. Vezi *Daughters in My Kingdom*, p. 3–6.
15. Boyd K. Packer, în *Daughters in My Kingdom*, p. 16.
16. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 17.
17. Joseph Smith, în *History of the Church*, 4:602.
18. John A. Widtsoe, în *Daughters in My Kingdom*, p. 25.
19. Boyd K. Packer, *Ensign*, noiembrie 1980, p. 110.
20. Joseph Fielding Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 142.
21. Spencer W. Kimball, în *Daughters in My Kingdom*, p. 117.
22. Harold B. Lee, „The Place of Relief Society in the Welfare Plan”, *Relief Society Magazine*, decembrie 1946, p. 842.
23. Joseph F. Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 66.
24. Prima Președinție, în *Daughters in My Kingdom*, p. ix.
25. Spencer W. Kimball, în *Daughters in My Kingdom*, p. 142.
26. Spencer W. Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 95.
27. Gordon B. Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 160.
28. Lorenzo Snow, în *Daughters in My Kingdom*, p. 19.
29. Lorenzo Snow, în *Daughters in My Kingdom*, p. 7.

Doctrina lui Hristos

Vârstnicul D. Todd Christofferson

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Azi, în Biserică, la fel ca și în Biserica din trecut, întemeierea doctrinei lui Hristos sau corectarea abaterilor de la doctrină sunt o chestiune ce ține de revelație divină.

Transmitem dragostea și recunoștința noastră profundă surorii Beck, surorii Allred și surorii Thompson și comitetului Societății de Alinare.

Recent, am asistat la creșterea interesului public față de crezurile Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Urmă. Acest lucru este binevenit pentru că, în cele din urmă, scopul fundamental al Bisericii este de a predica Evanghelia lui Isus Hristos, doctrina Sa, în întreaga lume (vezi Matei 28:19–20; D&L 112:28). Dar trebuie să recunoaștem că a existat și încă există o oarecare confuzie cu privire la doctrina noastră și la felul în care a fost stabilită. Acesta este subiectul despre care vreau să vorbesc azi.

Salvatorul a predat doctrina Sa acum 2000 de ani, iar apostolii Săi s-au luptat din răspuțeri pentru a o apăra de atacul permanent al tradiției și filozofiei false. Epistolele din Noul Testament consemnează numeroase situații, dovedind că apostazia începuse deja și era larg răspândită și evidentă în timpul slujirii apostolilor¹.

Secolele ce au urmat au fost iluminate ocazional de raze ale Evangheliei, până când, în secolul al XIX-lea, zorii măreți ai restaurării s-au ivit pe pământ, iar Evanghelia lui Hristos, deplină și completă, a fost readusă, încă o dată, pe pământ. Această zi glorioasă a început când, într-un stâlp de lumină „mai luminos ca strălucirea soarelui” (Joseph Smith – Istorie 1:16), Dumnezeu

Tatăl și Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos l-au vizitat pe tânărul Joseph Smith și au inaugurat numărul mare de revelații, ce au venit însoțite de putere și autoritate divină.

În aceste revelații din zile din urmă descoperim ceea ce poate fi numită doctrina principală a Bisericii lui Isus Hristos restabilită pe pământ. Chiar Isus Hristos a definit acea doctrină prin aceste cuvinte consemnate în Cartea lui Mormon – un alt testament al lui Isus Hristos:

„Și aceasta este doctrina Mea; și este doctrina pe care Tatăl Mi-a dat-o Mie; și Eu depun mărturie despre Tatăl; și Tatăl depune mărturie despre Mine, iar Duhul Sfânt depune mărturie despre Tatăl și despre Mine; și Eu depun mărturie cum că Tatăl poruncește tuturor oamenilor de oriunde să se pocăiască și să creadă în Mine.

Și acela care crede în Mine și care este botezat, acela va fi salvat; și ei sunt aceia care vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

Iar cel care nu va crede în Mine și care nu este botezat, acela va fi blestemat...

Iar oricine va crede în Mine, crede, de asemenea, în Tatăl; și Tatălui Îi va depune mărturie despre Mine, căci El îl va vizita pe el cu foc și cu Duhul Sfânt...

Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă că aceasta este doctrina Mea și oricine zidește pe aceasta, zidește pe stâncă Mea și porțile iadului nu vor birui împotriva lor” (3 Nefi 11:31–35, 38–39).

Acesta este mesajul nostru, stâncă pe care zidim, temelie tuturor celorlalte lucruri din Biserică. Asemenea tuturor lucrurilor care vin de la Dumnezeu, această doctrină este pură, este clară, este ușor de înțeles – chiar și pentru un copil. Noi îi invităm pe toți, cu bucurie, să o primească.

În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă „noi credem în tot ceea ce a revelat Dumnezeu, tot ceea ce revelează El în zilele noastre și credem că El va revela încă multe lucruri mărețe și importante referitoare la Împărăția lui Dumnezeu” (Articolele de credință 1:9). Acest lucru înseamnă că, deși există multe lucruri pe care încă nu le cunoaștem, adevărurile și doctrina pe care le-am primit au fost date și vor continua să fie date prin revelație divină. În anumite religii, teologii pretind să aibă drepturi egale de predare în ierarhia ecleziastică, iar

aspectele referitoare la doctrine pot duce la diferențe de opinii între ei. Unii își pun încrederea în consilii ecumenice ale Evului Mediu și în învățăturile lor. Alții pun accentul, în general, pe raționamentele teologilor din perioada post-apostolică sau pe arta interpretării textelor biblice și pe explicațiile sau interpretările critice ale Bibliei. Noi prețuim învățătura care ne lărgeste înțelegerea, dar azi, în Biserică, la fel ca și în Biserica din trecut, întemeierea doctrinei lui Hristos sau corectarea abaterilor de la doctrină sunt o chestiune ce ține de revelație divină transmisă celor pe care Domnul îi înzestreaază cu autoritatea apostolică².

În 1954, președintele J. Reuben Clark Jr., pe atunci consilier în Prima Președinție, a explicat felul în care se face cunoscută doctrina în Biserică și despre rolul vital al președintelui Bisericii. Vorbind despre membrii din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, el a declarat: „[Noi] ar trebui să [ținem] minte că unora dintre autoritățile generale li s-a dat o chemare specială; ei au un dar aparte; ei sunt susținuți ca profeți, văzători și revelatori, fapt care le conferă o binecuvântare spirituală specială cu privire la învățăturile pe care le transmit oamenilor. Ei au dreptul, puterea și autoritatea să declare gândul și voința lui Dumnezeu către poporul Său, supunându-se puterii și autorității depline ale președintelui Bisericii. Celorlalte autorități generale nu li se dă această binecuvântare spirituală specială și autoritate cu privire la învățăturile pe care le transmit oamenilor; autoritatea lor este restrânsă, iar limita referitoare la puterea și autoritatea lor de a preda se aplică fiecărui alt ofician și membru al Bisericii, căci niciunul dintre ei nu este înzestrat spiritual ca profet, văzător și revelator. Mai mult, așa cum tocmai s-a menționat, președintele Bisericii are încă o binecuvântare spirituală specială în această privință, căci el este profetul, văzătorul și revelatorul întregii Bisericii”³.

În ce fel revelează Salvatorul voința și doctrina Sa profeților, văzătorilor și revelatorilor? El poate face aceasta prin intermediul unui mesager sau prin propria Sa persoană. El poate vorbi prin propriul Său glas sau prin glasul Spiritului Sfânt – o comunicare de la Spirit la spirit, ce poate fi exprimată prin cuvinte sau sentimente care transmit o înțelegere greu de exprimat în cuvinte

(vezi 1 Nefi 17:45; D&L 9:8). El le poate vorbi slujitorilor Săi în mod individual sau colectiv (vezi 3 Nefi 27:1–8).

Menționez două povestiri din Noul Testament. Prima a fost o revelație transmisă conducătorului Bisericii. La începutul cărții Faptele apostolilor, îi descoperim pe apostolii lui Hristos declarând mesajul Evangheliei doar Iudeilor, urmând modelul slujirii lui Isus (vezi Matei 15:24), dar atunci, la vremea stabilită de Domnul, venise timpul pentru o schimbare. În Iope, Petru a avut un vis în care a văzut tot felul de animale coborându-se din cer într-un „vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri” (Faptele apostolilor 10:11) și i s-a poruncit să „taie și [să mănânce]” (Faptele apostolilor 10:13). Petru ezita pentru că unele dintre animale erau „necurate” după legea lui Moise, iar Petru nu încălcase niciodată porunca de a nu mânca așa ceva. Cu toate acestea, vocea i-a spus lui Petru în visul său: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat” (Faptele apostolilor 10:15).

Înțelesul aceluia vis a devenit evident când, la puțin timp după aceea, mai mulți bărbați trimiși de sutașul Corneliu au sosit la locuința lui Petru cerându-i să vină să-i predea stăpânului lor. Corneliu adunase un grup mare de rude și prieteni și, găsindu-i așteptând nerăbdători să asculte mesajul său, Petru a spus:

„Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat...”

În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănire este primit de El” (Faptele apostolilor 10:28, 34–35; vezi, de asemenea, versetele 17–24).

„Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul.

Toți [care-l însoțeau pe Petru]... au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri...

Atunci Petru a zis:

„Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” (Faptele apostolilor 10:44–47).

Prin această experiență și revelație pe care le-a avut Petru, Domnul a schimbat obiceiul Bisericii și a revelat ucenicilor Săi o cunoaștere mai deplină din punct de vedere al doctrinei. Și, astfel, predicarea Evangheliei s-a extins cuprinzând întreaga omenire.

Spre sfârșitul cărții Faptele apostolilor, descoperim o altă povestire, oarecum asemănătoare, de data aceasta arătând felul în care revelația cu privire la doctrină poate fi dată în cadrul unui consiliu. S-a iscat o neînțelegere cu privire la întrebarea dacă tăierea împrejur necesară în timpul legii lui Moise trebuia să fie tratată ca o poruncă în Evanghelia și Biserica lui Hristos (Faptele apostolilor 15:1, 5). „Apostolii și prezbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut” (Faptele apostolilor 15:6). Consemnarea pe care o avem cu privire la acest consiliu este, cu siguranță, incompletă, dar ni se spune că, după „multă vorbă” (Faptele apostolilor 15:7), Petru, apostolul senior, s-a ridicat și a declarat ceea ce i-a confirmat Spiritul Sfânt. El a amintit consiliului că, atunci când Evanghelia a început să fie predicată Neamurilor netăiate împrejur din casa lui Corneliu, ei au primit Duhul Sfânt la fel cum primiseră convertirii Iudei tăiați împrejur. Dumnezeu, a spus el, „n-a făcut nicio deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință.

Acum dar, de ce ispitiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?

Ci credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus” (Faptele apostolilor 15:9–11; vezi, de asemenea, versetul 8).

Apoi, Pavel, Barnaba și, probabil, alții au vorbit susținând declarația lui Petru, Iacov a propus ca decizia să fie implementată printr-o scrisoare adresată Bisericii, iar consiliul a fost unit „cu un gând” (Faptele apostolilor 15:25; vezi, de asemenea, versetele 12–23). În scrisoarea ce anunța decizia lor, apostolii au spus: „Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă” (Faptele apostolilor 15:28) sau, cu alte cuvinte, această decizie a venit prin revelație divină de la Spiritul Sfânt.

Aceleași tipare sunt urmate astăzi în Biserica restaurată a lui Isus Hristos. Președintele Bisericii poate anunța sau interpreta doctrine care au la bază revelație primită de el (vezi, de exemplu, D&L 138). Interpretarea doctrinală poate fi transmisă, de asemenea, prin consiliul unit al Primei Președinții și Cvorumului celor Doisprezece Apostoli (vezi, de exemplu, Declarația oficială 2). Discuțiile consiliului vor include, deseori, o analiză

amănușită a lucrărilor canonice, învățăturile conducătorilor Bisericii și ceea ce s-a făcut în trecut în situații asemănătoare. Dar, în cele din urmă, la fel ca în Biserica din timpul Noului Testament, obiectivul consiliului nu este doar acordul comun în rândul membrilor săi, ci revelația de la Dumnezeu. Este un proces care implică atât rațiunea, cât și credința pentru a afla gândul și voința Domnului⁴.

În același timp, trebuie să ținem seama de faptul că nu fiecare declarație făcută de un conducător al Bisericii, din trecut sau prezent, reprezintă, neapărat, o doctrină. De obicei, este știut în Biserică, faptul că o declarație făcută de un conducător într-o situație anume reprezintă, adesea, o părere personală, dar bine chibzuită, care nu este menită să fie oficială sau să se aplice întregii Biserici. Profetul Joseph Smith ne-a învățat că „un profet [este] profet numai atunci când acționează ca atare”⁵. Președintele Clark, ale cărui cuvinte au fost citate mai devreme, a declarat:

„O poveste simplă pe care mi-a spus-o tatăl meu când eram copil ilustrează acest lucru, nu știu cu ce autoritate, dar îl ilustrează. Povestea lui era despre cum, în timpul dinaintea sosirii armatei lui [Johnston], în care exista un sentiment de neliniște, fratele Brigham Young predica oamenilor într-o adunare de dimineață o cuvântare plină de sfidare față de armata care se apropia și afirma intenția sa de a se opune și de a-i face să se întoarcă înapoi. În adunarea din acea după-amiază, Brigham Young s-a ridicat și a spus că în acea dimineață vorbise el, dar că acum urma să vorbească Domnul. Apoi, el a adresat o cuvântare, mesajul acesteia fiind diferit de cuvântarea din acea dimineață...

Biserica va cunoaște prin mărturia Duhului Sfânt ce le va fi dată membrilor dacă membrii Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli își exprimă punctele de vedere «inspirați de Duhul Sfânt», iar, în cele din urmă, acea cunoaștere le va fi transmisă.”⁶

Profetul Joseph Smith a confirmat rolul central al Salvatorului în doctrina noastră printr-o afirmație importantă: „Principiile fundamentale ale religiei noastre sunt incluse în mărturia apostolilor și profetilor cu privire la Isus Hristos, că El a murit, a fost înmormântat și s-a ridicat din nou, în a treia zi, și s-a înălțat la cer; și toate celelalte lucruri care țin de religia noastră sunt

numai anexe ale acesteia⁷⁷. Mărturia lui Joseph Smith despre Isus este că El trăiește, căci „[el L-a] văzut, chiar la dreapta lui Dumnezeu; și [I-a] auzit glasul depunând mărturie că El este Singurul Născut al Tatălui” (D&L 76:23; vezi, de asemenea, versetul 22). Recomand tuturor acelor care aud sau citesc acest mesaj să caute prin rugăciune și studiul scripturilor aceeași mărturie a caracterului divin, a ispășirii și învierii lui Isus Hristos. Acceptați doctrina Sa, pocăindu-vă, botezându-vă, primind darul Duhului Sfânt și, după aceea, de-a lungul întregii dumnevoastră vieți, păstrând legile și legămintele Evangheliei lui Isus Hristos.

Acum, în preajma sărbătorilor noastre de Paște, îmi exprim mărturia personală că Isus din Nazaret a fost și este Fiul lui Dumnezeu, chiar Mesia a cărui venire a fost profețită din timpuri străvechi. El este Hristosul care a murit pe cruce și a fost îngropat și care, într-adevăr, a înviat a treia zi. El este Domnul înviat, prin care cu toții vom fi înviați și prin care toți cei care sunt dornici pot fi mântuiți și exaltați în împărăția Sa cerească. Aceasta este doctrina noastră, care confirmă toate testamentele anterioare ale lui Isus Hristos și care este afirmată din nou în timpul nostru. În numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Vezi Neal A. Maxwell, „From the Beginning”, *Ensign*, noiembrie 1993, p. 18–19.

„Iacov a vorbit împotriva luptelor și certurilor din Biserică (vezi Iacov 4:1). Pavel și-a exprimat tristețea cu privire la dezbinările din Biserică și la felul în care «lupi răpitori» nu vor cruța «turma» (vezi (1 Corinteni 11:18; Faptele apostolilor 20:29–31). El a știut că se apropia apostazia și le-a scris tesalonicenilor că cea de-a Doua venire a lui Isus nu va avea loc «înainte ca să fi venit lepădarea de credință»; și, în continuare, el spune că «taina fărădelegii a și început să lucreze» (2 Tesaloniceni 2:3, 7).

Aproape de sfârșit, Pavel a confirmat cât de răspândită era

apostazia: «Cei ce sunt în Asia toți m-au părăsit» (2 Timotei 1:15)...

Curvia și idolatria larg răspândite i-au făcut pe apostoli să se îngrijoreze (vezi 1 Corinteni 5:9; Efeseni 5:3; Iuda 1:7). Atât Ioan, cât și Pavel au scris despre pericolul falșilor apostoli (vezi 2 Corinteni 11:13; Apocalipsa 2:2). Biserica, era evident, atacată. Unii, nu numai că au căzut în apostazie, ci, apoi, s-au și opus acesteia în mod deschis. Într-o situație anume, Pavel a rămas singur, lamentându-se: «Toți m-au părăsit» (2 Timotei 4:16). De asemenea, el a vorbit împotriva acelor care «[buimăceau] familii întregi» (Tit 1:11).

Unii conducători locali s-au răzvrătit, ca atunci când, unul care punea mare preț pe statutul său

social, a refuzat să-i primească pe apostoli (vezi 3 Ioan 1:9–10).

Nu-i de mirare că președintele Brigham Young a remarcat: «Se spune că profeția a fost luată din Biserică, dar nu este așa, Biserica s-a depărtat de preoție» (în *Journal of Discourses*, 12:69).

«În decursul timpului», așa cum a descris vârstnicul Neal A. Maxwell, „rațiunea, tradiția filozofică a grecilor, a dominat, apoi a înlocuit încrederea în revelație, rezultat care, probabil, a fost accelerat de creștinii bine intenționați care doreau să încorporeze crezurile lor în curentul principal al culturii contemporane...

Să fim [și] noi prudenți în a ajusta teologia revelată cu înțelepciunea tradițională» (*Ensign*, noiembrie, 1993, p. 19–20).

2. Apostolii și profeții, cum a fost Joseph Smith, declară cuvântul lui Dumnezeu, dar, pe lângă aceasta, noi credem că bărbații și femeile, în general, și chiar și copiii pot învăța și pot fi îndrumați prin inspirație divină ca răspuns la rugăciune și ca urmare a studiului scripturilor. La fel ca în zilele apostolilor din vechime, membrilor Bisericii lui Isus Hristos li se conferă darul Duhului Sfânt, care înlesnește comunicarea neîntreruptă cu Tatăl lor Ceresc sau, cu alte cuvinte, revelația personală (vezi Faptele apostolilor 2:37–38). În acest fel, Biserica devine un grup de persoane hotărâte, mature din punct de vedere spiritual, a căror credință nu este oarbă, ci una bazată pe experiența personală – înștiințată și confirmată prin Spiritul Sfânt. Acest lucru nu înseamnă că fiecare membru poate vorbi în numele Bisericii sau poate defini doctrinele ei, ci că fiecare poate primi îndrumare divină

pentru a depăși provocările și a profita de ocaziile din viața sa.

3. J. Reuben Clark Jr., „When Are Church Leaders’ Words Entitled to Claim of Scripture?”, *Church News*, 31 iulie 1954, p. 9–10; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 28:1–2, 6–7, 11–13.

4. Pregătirea și aptitudinile necesare membrilor unui consiliu sunt dreptatea... sfințenia și umilința în inimă, blândețea și îndurarea... credința, virtutea, cunoașterea, cumpătarea, răbdarea, reverența, bunătatea frățească și caritatea.

„Deoarece este promis că, dacă există din belșug aceste lucruri în ei, ei nu vor fi neroditori în cunoașterea Domnului” (Doctrină și legăminte 107:31).

5. Joseph Smith, în *History of the Church*, 5:265.
6. J. Reuben Clark Jr., „Church Leaders’ Words”, p. 10. Președintele Clark a scris mai departe despre povestea pe care i-a spus-o tatăl său despre Brigham Young:

„Nu știu dacă acest lucru s-a întâmplat vreodată, dar eu zic că ilustrează un principiu – acela că și președintele Bisericii însuși nu poate fi mereu «inspirat de Duhul Sfânt» atunci când se adresează oamenilor. Acest lucru s-a întâmplat cu privire la aspecte de doctrină (de obicei de un caracter extrem de speculativ), când următorii președinți ai Bisericii și înșiși oamenii au simțit că în momentul în care s-a anunțat doctrina, cel care a făcut-o nu a fost «inspirat de Duhul Sfânt».

Cum vor cunoaște membrii Bisericii că aceste presupuneri riscante ale conducătorilor Bisericii, cu privire la aceste principii și doctrine extrem de speculative, împlinesc cerințele regulilor că cei care au vorbit au fost «inspirați de

Duhul Sfânt»? Membrii Bisericii vor cunoaște acest lucru prin mărturia Duhului Sfânt ce le va fi transmisă, dacă, atunci când conducătorii Bisericii își exprimă punctul de vedere, sunt «inspirați

de Duhul Sfânt»; și, la timpul potrivit, acea cunoaștere va fi dezvăluită” („Church Leaders’ Words”, p. 10).

7. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith (2007), p. 49.*

Cursa vieții

Președintele Thomas S. Monson

De unde am venit? De ce suntem aici? Unde vom merge după această viață? Aceste întrebări universale nu mai trebuie să rămână fără răspunsuri.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, în această dimineață doresc să vă vorbesc despre adevăruri eterne – acele adevăruri care ne vor înnobila viața și ne vor conduce în siguranță acasă.

Peste tot, oamenii se grăbesc. Avioanele cu reacție își transportă cu mare viteză pasagerii peste continente întinse și oceane vaste pentru ca întâlnirile de afaceri să poată avea loc, obligațiile să poată fi îndeplinite, vacanțele savurate și familiile vizitate. Șoselele de pretutindeni – inclusiv autostrăzile de toate genurile – duc milioane de automobile, în care se află și mai multe milioane de oameni, într-un ritm constant și pentru multe motive diferite atunci când ne grăbim să ne facem treburile de zi cu zi.

În această viață cu ritm foarte rapid, ne oprim vreodată pentru a cugeta – în special la adevăruri eterne?

Dacă le comparăm cu adevărurile eterne, cele mai multe dintre întrebările vieții de zi cu zi sunt într-adevăr foarte neînsemnate. Ce să mâncăm la cină? În ce culoare să zugrăvim sufrageria? Să-l înscriem pe Johnny la clubul de fotbal? Aceste întrebări și nenumărate altele asemenea lor își pierd importanța când se ivesc momente de criză, când cei dragi sunt răniți sau accidentați, când cineva se îmbolnăvește pe neașteptate, când lumina vieții pălește și întunericul morții se apropie. Gândurile

noastre devin profunde și putem să determinăm cu ușurință ce este cu adevărat important și ce este pur și simplu neînsemnat.

Recent, am vorbit cu o femeie care se luptă de peste doi ani cu o boală care-i pune viața în pericol. Ea mi-a spus că înainte să se îmbolnăvească, zilele-i erau pline de activități cum ar fi faptul de a-și curăța casa lună și de a o mobila cu mobilier frumos. Se ducea la coafor de două ori pe săptămână, iar în fiecare lună cheltuia bani și petrecea timp cumpărându-și haine. Nepoții ei erau invitați s-o viziteze rar, deoarece își făcea mereu griji că ceea ce ea considera ca fiind lucrurile ei prețioase ar fi putut fi sparte sau distruse în vreun alt fel de mânuțele lor neatente.

Și, atunci, ea a primit vestea șocantă în care i se spunea că viața ei muritoare era în pericol și că era foarte probabil să mai aibă doar foarte puțin timp de trăit. A spus că atunci când a auzit diagnosticul medicului, a știut imediat că-și va petrece restul vieții alături de familia și prietenii ei, având Evanghelia ca nucleu al vieții ei, deoarece acestea reprezentau ceea ce era cel mai prețios pentru ea.

De astfel de momente de claritate avem parte cu toții la un moment dat, chiar dacă nu întotdeauna prin intermediul unei circumstanțe atât de tristă. Vedem clar ce contează cu adevărat în viața noastră și cum ar trebui să trăim.

Salvatorul a spus:

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții;

ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură.

Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”¹.

În momentele de cugetare profundă sau de cumpănă, sufletul omului se îndreaptă către cer căutând un răspuns divin la cele mai importante întrebări ale vieții: *De unde am venit? De ce suntem aici? Unde vom merge după această viață?*

Răspunsurile la aceste întrebări nu pot fi găsite între copertele cursurilor academice sau căutându-le pe Internet. Aceste întrebări depășesc viața muritoare. Ele includ eternitatea.

De unde am venit? Această întrebare, dacă nu este rostită, este în mod sigur ceva la care se gândește fiecare om.

Apostolul Pavel le-a spus atenienilor, în mijlocul Areopagului, că „suntem de neam din Dumnezeu”². Deoarece știm că trupurile noastre fizice sunt vlăstarele părinților noștri muritori, trebuie să cercetăm semnificația afirmației lui Pavel. Domnul a declarat că „spiritul și trupul sunt sufletul omului”³. Prin urmare, spiritul este acela care este vlăstarul lui Dumnezeu. Autorul epistolei către evrei face referire la El ca fiind „[Tatăl] duhurilor”⁴. Spiritele tuturor oamenilor sunt literalmente „[născute] ca fii și fiice”⁵ ale Sale.

Observăm că poeți inspirați au scris, pentru cugetarea noastră asupra acestui subiect, mesaje înduioșătoare și au consemnat gânduri extraordinare. William Wordsworth a scris următorul adevăr:

*Nașterea noastră este doar un somn și o uitare;
Sufletul care se ridică împreună cu noi, Steaua vieții noastre,
A existat înaintea vieții muritoare,
Și vine de departe:
Nu în uitare totală,
Și nu fără să fie total nepregătit,
Căci cu o sămânță de divinitate am venit
De la Dumnezeu, unde este căminul nostru:
Căci cerul ne este aproape în pruncie!*⁶

Părinții cugetă la responsabilitatea lor de a preda, de a inspira, de a oferi îndrumare, călăuzire și de a da exemplu. Și, în timp ce părinții cugetă, copiii – și în mod deosebit tinerii – adresează următoarea întrebare profundă: „De ce suntem aici?”. De obicei, este adresată în liniște sufletului și formulată: „De ce sunt eu aici?”.

Cât de recunoscători ar trebui să fim că un Creator Înțelept a creat pământul și ne-a trimis aici, cu un vâl al uitării cu privire la existența noastră anterioară, pentru a putea avea parte de un timp de încercare, de o ocazie de a fi testați, cu scopul de a deveni demni de tot ceea ce Dumnezeu dorește să ne ofere!

Desigur, cel mai important scop al existenței noastre pe pământ este de a dobândi un trup din carne și oase. Ni s-a dat, de asemenea, darul libertății de a alege. În foarte multe aspecte, avem privilegiul de a alege singuri. Aici învățăm pe propria

noastră piele. Discernem între bine și rău. Facem diferența între dulce și amar. Descoperim că există consecințe asociate faptelor noastre.

Prin supunerea față de poruncile lui Dumnezeu, putem să devenim demni de acea „casă” despre care a vorbit Isus când a declarat: „În casa Tatălui meu sunt multe locașuri... Mă duc să vă pregătesc un loc... ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”⁷.

Deși venim în viața muritoare „cu o sămânță de divinitate”, viața merge neabătută mai departe. Tinerețea urmează copilăriei, iar maturitatea vine aproape mereu în mod imperceptibil. Prin intermediul experiențelor de care avem parte, învățăm nevoia de a cere ajutor divin pe măsură ce ne croim drum pe calea vieții.

Dumnezeu Tatăl nostru și Isus Hristos, Domnul nostru, au marcat calea către perfecțiune. Ei ne invită să urmăm adevărurile eterne și să devenim perfecți, așa cum Ei sunt perfecți.⁸

Apostolul Pavel a asemănat viața cu o cursă. El i-a îndemnat pe evrei: „Să dăm la o parte... păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea”⁹.

În ardoarea noastră, să nu ignorăm sfatul înțelept din Eclesiastul: „Nu cei iuți aleargă... nu cei viteji câștigă războiul”¹⁰. De fapt, premiul este al celui care îndură până la sfârșit.

Când mă gândesc la cursa vieții, îmi aduc aminte de un alt tip de cursă, chiar din timpul copilăriei. Prietenii mei și cu mine aveam bricege cu care făceam bărcuțe din lemnul moale al sălciilor. După ce le puneam câte o velă triunghiulară din bumbac, fiecare își lansa barca simplă în cursă, pe apele rapide ale râului Provo din Utah. Noi alergam pe malul râului și priveam cum bărcuțele erau smulse, uneori, de curentul puternic și cum, alteori, pluteau lin pe măsură ce apa se adâncea.

În timpul unei asemenea curse, noi am remarcat că o barcă era în fața celorlalte îndreptându-se către linia de sosire stabilită. Dintr-o dată, curentul a dus-o prea aproape de un vârtej mare, iar barca a ajuns la marginea lui și s-a răsturnat. A continuat să fie învărtită, neputând să-și croiască drum înapoi către cursul principal al apei. În cele din urmă, s-a oprit printre alte lucruri care pluteau la suprafața apei, imobilizată de tulpinile vegetației care creștea acolo.

Bărcile de jucărie din copilărie nu aveau chilă pentru stabilitate, nici cârmă pentru direcție și nici vâsle sau motor. Inevitabil, destinația lor era în aval – calea cea mai ușoară.

Spre deosebire de bărcile de jucărie, nouă ni s-au oferit însușiri divine care să ne îndrume în călătoria noastră. Ne naștem în viața muritoare nu pentru a fi purtați de curenții vieții, ci cu puterea de a gândi, de a raționaliza și de a realiza.

Tatăl nostru Ceresc nu ne-a lansat în călătoria noastră eternă fără să ne ofere mijloacele prin care să putem primi de la El îndrumarea care să ne asigure o întoarcere sigură. Vorbesc despre rugăciune. Vorbesc și despre șoaptele aceluia glas blând și încet; și nu uit de scripturile sfinte, care conțin cuvântul Domnului și cuvintele profeților – ce ne sunt puse la dispoziție pentru a ne ajuta să trecem cu bine linia de sosire.

La un moment dat în timpul vieții noastre muritoare vor apărea mersul nesigur, zâmbetul șters, durerea provocată de boală – când vara tinereții va pleca, toamna va veni, vom simți frigul iernii bătrâneții și vom avea parte de experiența pe care o numim moarte.

Fiecare om prevăzător și-a adresat întrebarea care a fost formulată cel mai bine de Iov din vechime: „Omul odată mort, ar putea să mai învieze?”¹¹. Oricât am încerca să ne scoatem această întrebare din minte, ea revine întotdeauna. Moartea vine la toți oamenii. Vine la cei în vârstă în timp ce ei merg pe picioare nesigure. Chemarea ei este auzită de cei care abia au ajuns la jumătatea călătoriei în această viață. Uneori, reduce la tăcere râsul copilașilor.

Există oare o viață după moarte? Este moartea sfârșitul tuturor? Robert Blatchford, în cartea sa *God and My Neighbor*, a combătut cu tărie crezuri creștine acceptate, cum ar fi Dumnezeu, Hristos, rugăciunea și, în mod deosebit, nemurirea. El a afirmat cu îndrăzneală că moartea este sfârșitul existenței noastre și că nimeni nu poate dovedi contrariul. Apoi, s-a întâmpnat ceva surprinzător. Zidul lui de scepticism s-a prăbușit subit la pământ. El a devenit vulnerabil și lipsit de apărare. Încet, a început să revină la credința pe care o ridiculizase și abandonase. Ce a provocat această schimbare profundă în modul lui de a vedea lucrurile? Îi murise soția. Cu inima frântă, el a intrat în încăperea

unde se afla trupul ei mort. A privit din nou chipul pe care-l iubea atât de mult. Când a ieșit, i-a spus unui prieten: „Ea este și, totuși, nu este ea. Totul este schimbat. Ceva ce a fost acolo înainte a fost luat. Ea nu este aceeași. Ce ar fi putut pleca dacă nu sufletul?”.

Ulterior, el a scris: „Moartea nu este ceea ce-și imaginează unii oameni. Este ca și cum te-ai duce într-o altă cameră. În acea altă cameră îi vom găsi... pe femeile și bărbații dragi și pe copiii scumpi pe care i-am iubit și i-am pierdut”¹².

Dragii mei frați și dragile mele surori, noi știm că moartea nu este sfârșitul. Acest adevăr a fost propovăduit de profeții în viață de-a lungul epocilor. Se găsește, de asemenea, în scripturile noastre sfinte. În Cartea lui Mormon, putem citi următoarele cuvinte concrete și mângâietoare:

„Acum, în legătură cu starea sufletului dintre moarte și înviere – Iată, mi-a fost făcut mie cunoscut de către un înger cum că spiritele tuturor oamenilor, imediat ce părăsesc acest corp muritor, da, spiritele tuturor oamenilor, fie că ei sunt buni sau răi, sunt luate acasă la acel Dumnezeu care le-a dat lor viață.

Și apoi se va întâmpla că spiritele celor care sunt drepti sunt primite într-o stare de fericire, care este numită paradis, o stare de odihnă, o stare de pace în care se vor odihni de toate necazurile lor și de toate grijile și întristările”¹³.

După ce Salvatorul a fost răstignit și trupul Său a stat în mormânt timp de trei zile, spiritul a intrat din nou. Piatra a fost rostogolită și Mântuitorul înviat a ieșit având un trup nemuritor din carne și oase.

Răspunsul la întrebarea lui Iov, „Omul odată mort, ar putea să mai învieze?”, a venit când Maria și celelalte femei s-au dus la mormânt și au văzut doi bărbați îmbrăcați în haine strălucitoare care le-au spus: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat”¹⁴.

Ca urmare a victoriei lui Hristos asupra morții, noi toți vom fi înviați. Aceasta este mântuirea sufletului. Pavel a scris: „Sunt trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este strălucirea trupurilor cerești, și alta a trupurilor pământești”¹⁵.

Gloria celestială este ceea ce noi căutăm. În prezența lui Dumnezeu este locul unde dorim să trăim. Familia eternă este

unitatea din care vrem să facem parte. Astfel de binecuvântări sunt dobândite după o viață în care trebuie să ne străduim, să căutăm, să ne pocăim și, în cele din urmă, să reușim.

De unde am venit? De ce suntem aici? Unde vom merge după această viață? Aceste întrebări universale nu mai trebuie să rămână fără răspunsuri. Din adâncurile sufletului meu și cu toată umilința, vă mărturisesc că lucrurile despre care v-am vorbit sunt adevărate.

Tatăl nostru Ceresc se bucură pentru cei care țin poruncile Sale. Lui îi pasă și de copilul pierdut, de adolescentul tardiv, de tânărul capricios, de părintele neglijent. Învățătorul le spune cu tandrețe acestora, precum și tuturor: „Veniți înapoi! Veniți! Intrați! Veniți acasă! Veniți la Mine!”.

Peste o săptămână vom sărbători Paștele. Gândurile noastre se vor îndrepta către viața Salvatorului, către moartea și învierea Sa. În calitate de martor special al Său, vă mărturisesc că El trăiește și că așteaptă întoarcerea noastră triumfală. Eu mă rog cu umilință să avem parte de o asemenea întoarcere, în numele Său sfânt – chiar al lui Isus Hristos, Salvatorul și Mântuitorul nostru, amin.

Note

1. Matei 6:19–21.
2. Faptele apostolilor 17:29.
3. Doctrină și legăminte 88:15.
4. Evrei 12:9.
5. Doctrină și legăminte 76:24.
6. William Wordsworth, *Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood* (1884), p. 23–24.
7. Ioan 14:2–3.
8. Vezi Matei 5:48; 3 Nefi 12:48.
9. Evrei 12:1.
10. Eclesiastul 9:11.
11. Iov 14:14.
12. Vezi Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925), p. 11.
13. Alma 40:11–12.
14. Luca 24:5–6.
15. 1 Corinteni 15:40.

Puterea izbăvirii

Vârstnicul L. Tom Perry

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Putem fi izbăviți de rău și ticăloșie îndreptându-ne către învoățăturile din scripturile sfinte.

Am un prieten foarte bun care, înainte de fiecare conferință generală, îmi trimite o cravată nouă pe care s-o port în cadrul sesiunii în care vorbesc. Are un simț estetic foarte bun, nu-i așa?

Tânărul meu prieten are parte de anumite provocări dificile. Ele îl limitează în anumite aspecte, însă în altele el este extraordinar. De exemplu, îndrăzneala sa ca misionar poate fi comparată cu cea a fiilor lui Mosia. Simplitatea credinței lui îi fac convingerile incredibil de puternice și de neclintit. Eu cred că Scott nu-și poate imagina ca cineva să nu fie membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, ca cineva care să fi citit Cartea lui Mormon să nu fi dobândit o mărturie despre veridicitatea ei.

Permiteți-mi să vă împărtășesc un eveniment din viața lui Scott când a zburat pentru prima dată cu avionul, neînsoțit, pentru a-și vizita fratele. Un vecin care ședea în apropiere a auzit conversația lui Scott cu persoana de lângă el:

„Bună ziua, mă numesc Scott. Pe dumneavoastră cum vă cheamă?”

Cel care stătea lângă el s-a prezentat.

„Cu ce vă ocupați?”

„Sunt inginer.”

„Ce frumos! Unde locuiți?”

„În Las Vegas.”

„Avem un templu acolo. Știți unde se află templul mormon?”

„Da. Este o clădire frumoasă.”

„Dumneavoastră sunteți mormon?”

„Nu.”

„Păi, ar trebui să fiți. Este o religie extraordinară. Ați citit Cartea lui Mormon?”

„Nu.”

„Păi, ar trebui să o citiți. Este o carte minunată.”

Sunt total de acord cu Scott – Cartea lui Mormon este o carte minunată. Cuvintele profetului Joseph Smith de pe pagina de introducere a Cărții lui Mormon au fost întotdeauna speciale pentru mine: „Le-am spus fraților despre Cartea lui Mormon că este cea mai corectă carte de pe pământ și cheia de boltă a religiei noastre și că omul va ajunge mai aproape de Dumnezeu supunându-se învățaturii ei, decât a oricărei alte cărți”.

În acest an, în cadrul claselor Școlii de duminică, studiem Cartea lui Mormon. Atunci când ne pregătim și participăm, fie ca noi să avem dorința de a urma exemplul curajos al lui Scott de a ne împărtăși dragostea față de această scriptură specială cu cei de altă credință.

O temă des întâlnită în Cartea lui Mormon este exprimată în ultimul verset al primului capitol din 1 Nefi. Nefi a scris: „Dar iată, eu, Nefi, vă voi arăta că îndurarea blândă a Domnului este asupra tuturor celor pe care El i-a ales, datorită credinței lor pentru a-i întări, astfel încât să aibă puterea izbăvirii” (1 Nefi 1:20).

Doresc să vorbesc despre modul în care Cartea lui Mormon, care este o îndurare blândă a Domnului păstrată pentru aceste zile din urmă, ne salvează învățându-ne doctrina lui Hristos în modul cel mai pur și „[cel mai corect]”.

Multe din povestirile din Cartea lui Mormon sunt povestiri despre izbăvire. Plecarea lui Lehi în pustiu cu familia sa a fost despre izbăvirea lor de la distrugerea Ierusalimului. Povestea iarediților este o povestire despre izbăvire, la fel ca și povestea poporului lui Mulec. Alma cel Tânăr a fost izbăvit de păcat. Războinicii viteji ai lui Helaman au fost izbăviți în timpul bătăliei. Nefi și Lehi au fost izbăviți din închisoare. Tematica izbăvirii iese în evidență în toată Cartea lui Mormon.

Sunt două povestiri în Cartea lui Mormon care sunt foarte asemănătoare și care ne învață o lecție importantă. Prima este din

cartea lui Mosia și începe în capitolul 19. Aici aflăm că regele Limhi trăia în țara lui Nefi. Lamaniții purtaseră război împotriva poporului lui Limhi. Rezultatul războiului a fost că lamaniții i-au permis regelui Limhi să-și conducă poporul, însă aveau să trăiască sub sclavia lor. A fost o pace foarte șubredă. (Vezi Mosia 19–20.)

Când poporul lui Limhi s-a săturat de abuzurile lamaniților, l-a convins pe rege să se ducă la luptă împotriva lamaniților. Oamenii lui Limhi au fost învinși de trei ori. Au trebuit să suporte poveri grele. În final, s-au umilit și L-au implorat cu putere pe Domnul ca El să-i izbăvească. (Vezi Mosia 21:1–14.) Versetul 15 din capitolul 21 ne relatează despre răspunsul Domnului: „Și acum, Domnul a fost încet în a le auzi strigătul, din cauza nedreptăților lor; cu toate acestea, Domnul a auzit strigătele lor și a început să înmoaie inimile lamaniților, așa încât ei au început să ușureze povara lor; totuși, Domnul nu a găsit potrivit să-i elibereze din sclavie”.

La scurt timp, au sosit Amon și o ceată mică de bărbați din Zarahemla și, alături de Ghedeon – unul din conducătorii poporului lui Limhi – s-au gândit la un plan care a avut succes, și au scăpat de abuzurile lamaniților. Domnul a fost încet în a le auzi strigătul. De ce? Din cauza nedreptăților lor.

A doua povestire este asemănătoare din multe puncte de vedere, dar și diferită. Relatarea este consemnată în Mosia 24.

Alma și poporul său se stabiliseră în țara Helamului, când o oștire a lamaniților a venit la granițele țării. S-au întâlnit și au găsit o rezolvare pașnică. (Vezi Mosia 23:25–29.) La scurt timp, conducătorii lamaniților au început să-și impună forța asupra oamenilor lui Alma și i-au împovărat foarte mult (vezi Mosia 24:8). În versetul 13, citim: „Și s-a întâmplat că glasul Domnului a venit către ei în suferințele lor, zicând: Ridicați-vă capul și fiți mângâiați, căci Eu cunosc legământul pe care voi l-ați făcut cu Mine; și Eu voi face un legământ cu poporul Meu și îl voi elibera pe el din sclavie”.

Poporul lui Alma a fost izbăvit din mâinile lamaniților și a călătorit în siguranță înapoi pentru a se uni cu poporul lui Zarahemla.

Care a fost diferența dintre poporul lui Alma și poporul regelui Limhi? Desigur, au fost câteva diferențe: poporul lui Alma era pașnic și mai neprihănit; acei oameni fuseseră deja botezați și făcuseră un legământ cu Domnul; s-au umilit înaintea Domnului chiar înainte ca ei să treacă prin greutăți. Toate aceste diferențe au făcut să fie potrivit și corect ca Domnul să-i izbăvească repede, în mod miraculos, din mâinile care îi țineau în sclavie. Aceste scripturi ne învață despre puterea Domnului de a izbăvi.

Profețiile care au prevestit viața și misiunea lui Isus Hristos ne-au promis izbăvirea pe care El ne-o va oferi. Ispășirea și învierea Sa ne oferă tuturor izbăvirea de la moartea fizică și, dacă ne pocăim, izbăvirea de la moartea spirituală, aducând cu sine binecuvântările vieții veșnice. Promisiunile ispășirii și învierii, promisiunile izbăvirii de la moartea fizică și cea spirituală, au fost declarate de către Dumnezeu lui Moise atunci când El a spus: „Pentru că, iată, aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizez nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39).

Spre deosebire de crezurile din sfintele scripturi descrise pentru noi în cuvinte alese, forțele potrivnice lumești sunt preocupate să pună la îndoială crezurile străvechi din scrierile sfinte – scrieri care ne-au îndrumat de-a lungul acestor secole, definind valorile și standardele eterne pentru conduita noastră de-a lungul vieții. Aceste forțe declară că învățăturile din Biblie sunt false și că învățăturile Învățătorului sunt demodate. Glasurile lor pretind că fiecare persoană trebuie să aibă libertatea de a-și stabili propriile standarde; ele încearcă să schimbe drepturile credincioșilor, în opoziție cu ceea ce suntem învățați în scripturi și prin intermediul cuvintelor profeților.

Cât de binecuvântați suntem să avem relatarea despre misiunea Domnului și Salvatorului nostru consemnată în Cartea lui Mormon ca o a doua mărturie despre doctrina declarată în Biblie! De ce este important ca lumea să aibă atât Biblia, cât și Cartea lui Mormon? Cred că răspunsul se află în al treisprezecelea capitol din 1 Nefi. Nefi consemnează: „Iar îngerul mi-a vorbit, zicând: Aceste cronici de pe urmă, pe care tu le-ai văzut printre neamuri [Cartea lui Mormon], vor confirma adevărul celor dintâi [Biblia], care sunt de la cei Doisprezece Apostoli ai Mielului și care vor face cunoscute lucrurile cele clare

și prețioase care au fost luate de la ei; și vor face cunoscut tuturor neamurilor, limbilor și popoarelor că Mielul lui Dumnezeu este Fiul Tatălui cel Veșnic și Salvatorul lumii; și că toți oamenii trebuie să vină la El, altfel ei nu vor putea fi salvați” (versetul 40).

Nici Biblia, nici Cartea lui Mormon, luate separat nu sunt suficiente. Ambele sunt necesare pentru a preda și învăța despre doctrina întreagă și completă a lui Hristos. Nevoia pentru una dintre ele nu o face pe cealaltă mai puțin importantă. Atât Biblia, cât și Cartea lui Mormon sunt necesare pentru salvarea și exaltarea noastră. Președintele Ezra Taft Benson a predat cu atâta putere: „Folosite împreună, Biblia și Cartea lui Mormon zădărnicesc doctrine false” („A New Witness for Christ”, *Ensign*, nov. 1984, p. 8).

Doresc să închei menționând două povestiri – una din Vechiul Testament, iar cealaltă din Cartea lui Mormon – pentru a vă arăta cum conlucrează în armonie aceste două cărți.

Povestea lui Avraam începe cu izbăvirea sa din mâinile haldeilor care preaslăveau idoli (vezi Genesa 11:27–31; Avraam 2:1–4). El și soția sa, Sara, au fost izbăviți ulterior din suferința lor și li s-a promis că prin urmașii lor toate neamurile pământului vor fi binecuvântate (vezi Genesa 18:18).

Vechiul Testament conține relatarea despre Avraam care l-a luat cu el din Egipt pe Lot, nepotul său. Dându-i-se ocazia de a-și alege pământul, Lot a ales Câmpia Iordanului și și-a pus cortul cu ușa spre Sodoma, oraș în care locuiau oameni foarte ticăloși. (Vezi Genesa 13:1–12.) Cele mai multe dintre problemele cu care Lot s-a confruntat ulterior în viața sa, și au fost multe, au fost din cauza deciziei lui anterioare de a-și poziționa ușa cortului către Sodoma.

Avraam, tatăl credincioșilor, a avut o altă viață, complet diferită. Desigur, a avut multe încercări, însă a avut o viață binecuvântată. Nu știm încotro era îndreptată ușa cortului lui Avraam, însă găsim un indiciu puternic în ultimul verset din al treisprezecelea capitol al Genesei. Este scris: „Avraam și-a ridicat corturile, și a venit de a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului” (Genesa 13:18).

Deși nu știu, eu personal cred că ușa cortului lui Avraam era îndreptată către altarul pe care el l-a zidit Domnului. Cum am

tras această concluzie? Pentru că știu povestirea din Cartea lui Mormon despre instrucțiunile pe care regele Beniamin le-a dat poporului său când acesta s-a adunat pentru a-i asculta ultima predică. Regele Beniamin i-a instruit pe oamenii săi să-și poziționeze corturile cu ușa îndreptată către templu (vezi Mosia 2:1–6).

Putem fi izbăviți de rău și ticăloșie îndreptându-ne către învățăturile din scripturile sfinte. Salvatorul este Marele Izbăvitor, căci El ne izbăvește de moarte și de păcat (vezi Romani 11:26; 2 Nefi 9:12).

Declar că Isus este Hristosul și că noi ne putem apropia de El citind Cartea lui Mormon. Cartea lui Mormon este un alt testament al lui Isus Hristos. Primele testamente ale Salvatorului sunt Vechiul și Noul Testament – sau Biblia.

Din nou, să ne aducem aminte de descrierea pe care prietenul meu, Scott, a făcut-o despre Cartea lui Mormon: „Este o carte minunată”. Vă mărturisesc că o mare parte a minunăției Cărții lui Mormon provine din armonia ei cu Biblia, în numele lui Isus Hristos, amin.

Pentru ca cei rătăciți să poată fi găsiți

Vârstnicul M. Russell Ballard

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

*Când căutați să trăiți conform Evangheliei și doctrinei
lui Hristos, Duhul Sfânt vă va binecuvânta pe
dumneavoastră și pe membrii familiei dumneavoastră.*

Dragi frați și surori, conform scripturilor, Liahona era „un glob rotund, făcut cu o măiestrie deosebită” înăuntrul căruia erau două săgeți, una dintre ele arătând drumul pe care familia tatălui Lehi trebuia să meargă în pustiu (1 Nefi 16:10).

Cred că știu de ce Lehi a fost foarte uimit când a văzut-o pentru prima dată, deoarece îmi amintesc reacția mea când am văzut pentru prima dată un dispozitiv GPS. În mintea mea, acesta era un dispozitiv al zilelor noastre „făcut cu o măiestrie deosebită”. Cumva, într-un anumit fel în care nici nu-mi pot imagina, acest dispozitiv mic existent în telefonul meu, îmi poate indica cu exactitate unde mă aflu și-mi poate spune exact pe unde s-o iau pentru a ajunge acolo unde doresc.

Atât pentru soția mea, Barbara, cât și pentru mine, GPS-ul este o binecuvântare. Pentru Barbara înseamnă că ea nu mai trebuie să-mi spună să opresc și să cer îndrumări; iar pentru mine înseamnă că am dreptate când spun: „Nu mai trebuie să întreb. Știu exact pe unde s-o iau”.

Dragi frați și surori, avem la dispoziție un instrument mult mai remarcabil decât cel mai bun GPS. Toată lumea se rătăcește la un moment dat, într-o oarecare măsură. Îndemnurile Duhului Sfânt sunt cele prin care putem fi readuși în siguranță pe calea cea dreaptă și sacrificiul ispășitor al Salvatorului este acela care ne poate readuce acasă.

Faptul de a fi rătăcit poate fi valabil atât pentru societăți întregi, cât și pentru indivizi. Astăzi, trăim într-o perioadă în care cea mai mare parte a acestei lumi s-a rătăcit, în mod special de la valorile și prioritățile din cadrul căminelor noastre.

În urmă cu o sută de ani, președintele Joseph F. Smith a pus fericirea în legătură directă cu familia și ne-a îndemnat să ne concentrăm eforturile asupra ei. El a spus: „Nu poate exista fericire pură, independentă și separată de cămin... Nu există fericire fără slujire și nu există slujire mai măreață decât aceea care convertește căminul într-o instituție divină și care încurajează și protejează viața de familie... Căminul este cel care trebuie să fie reformat” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], p. 382, 384).

Căminele și familiile noastre sunt cele care trebuie reformate în această lume din ce în ce mai materialistă și laică. Un exemplu uluitor este indiferența crescândă față de căsătorie, aici în Statele Unite. La începutul acestui an, *New York Times* a raportat că „procentul copiilor născuți de femei necăsătorite a depășit un nou prag: peste jumătate dintre americancele sub 30 de ani nasc fără să fie căsătorite” (Jason DeParle și Sabrina Tavernise, „Unwed Mothers Now a Majority Before Age of 30”, *New York Times*, 18 febr. 2012, p. A1).

Știm, de asemenea, că dintre cuplurile din Statele Unite care se căsătoresc, aproape jumătate divorțează. Chiar și cele care rămân căsătorite se rătăcesc adesea permițând altor lucruri să se amestece în relațiile lor de familie.

La fel de îngrijorătoare este și separarea tot mai mare dintre cei bogați și cei săraci, precum și dintre cei care se străduiesc să protejeze angajamentele și valorile familiale și cei care au renunțat să mai facă acest lucru. Statistic, este foarte puțin probabil ca cei care au mai puțină educație și, prin urmare, venituri mai mici să se căsătorească și să se ducă la biserică și mult mai probabil ca ei să fie implicați în infracțiuni și să aibă copii fără a fi căsătoriți. Și aceste tendințe sunt, de asemenea, îngrijorătoare în cea mai mare parte a restului lumii. (Vezi W. Bradford Wilcox și alții, „No Money, No Honey, No Church: The Deinstitutionalization of Religious Life among the White

Working Class”, disponibil la www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion_WorkingPaper.pdf.)

Contrar mentalității multora, prosperitatea și educația par să aibă legătură cu o probabilitate mai mare de a avea familii și valori tradiționale.

Desigur, adevărata întrebare se referă la *cauză și efect*. Au anumite pături sociale valori și familii mai puternice *pentru că* membrii lor sunt mai educați și mai prosperi sau sunt ei mai educați și mai prosperi *pentru că* au valori și familii puternice? În această Biserică mondială, noi știm că a doua variantă este cea corectă. Când oamenii acceptă angajamentele față de principiile Evangheliei privind familia și religia, ei încep să fie mai bine din punct de vedere spiritual și, deseori, chiar și material.

De asemenea, societățile la scară largă sunt întărite atunci când familiile devin mai puternice. Angajamentele față de familie și valorile constituie *cauza* fundamentală. Aproape orice altceva constituie *efectul*. Când cuplurile se căsătoresc și-și iau angajamente unul față de celălalt, își măresc considerabil șansele bunăstării economice. Când copiii se nasc în cadrul unei familii și au atât o mamă, cât și un tată, oportunitățile și șansele lor de a reuși în carieră cresc foarte mult. Și, când familiile lucrează și se joacă împreună, cartierele și comunitățile prosperă, economiile se dezvoltă și sunt necesare mai puține ajutoare sociale și „plase de siguranță”.

Așadar, vestea rea este că destrămarea familiei provoacă numeroase probleme sociale și economice. Dar vestea bună este că, asemenea oricărei situații de genul cauză-efect, aceste probleme pot fi rezolvate dacă se schimbă ceea ce le provoacă. Diferențele dispar dacă trăim conform principiilor și valorilor corecte. Dragi frați și surori, cea mai importantă *cauză* a vieții noastre este familia noastră. Dacă ne vom dedica acestei cauze, vom îmbunătăți fiecare celălalt aspect al vieții noastre și vom deveni, ca popor și ca Biserică, un exemplu și un far de lumină pentru toate popoarele pământului.

Dar acest lucru nu este ușor într-o lume unde inimile sunt îndreptate în multe direcții și unde întreaga planetă pare să se miște constant și să se schimbe într-un ritm neimaginat vreodată. Nimic nu rămâne la fel mult timp. Stilurile, tendințele, curente,

corectitudinea politică și chiar percepțiile asupra binelui și răului se schimbă. Așa cum a prezis profetul Isaia, răul este prezentat ca fiind bine și binele ca fiind rău (vezi Isaia 5:20).

Separarea spirituală devine și mai mare pe măsură ce răul devine și mai înșelător și mai subtil și îi atrage pe oameni către el asemenea unui magnet ascuns – la fel cum Evanghelia adevărului și luminii îi atrage pe cei cu inima sinceră și pe oamenii onorabili ai pământului care caută ceea ce este moral și bun.

Poate că noi suntem relativ puțini, însă în calitate de membri ai acestei Biserici putem să ajungem dincolo de aceste separări tot mai mari. Cunoaștem puterea slujirii după exemplul lui Hristos care îi unește pe copiii lui Dumnezeu indiferent de starea lor spirituală sau economică. În urmă cu un an, Prima Președinție ne-a invitat să participăm la o zi de slujire pentru a sărbători 75 de ani de la înființarea programului de bunăstare, care-i ajută pe oameni să ajungă să se bizuie mai mult pe forțele proprii. Milioane de ore au fost oferite de către membrii noștri din întreaga lume.

Biserica este o parăcă de siguranță în această mare agitată, o ancoră în aceste ape înspumate ale schimbării și divizării și un far de lumină pentru cei care prețuiesc și caută neprihănirea. Domnul folosește Biserica aceasta ca pe o unealtă cu care îi trage pe copiii Săi din întreaga lume către protecția oferită de Evanghelia Sa.

Duhul lui Ilie, care nu are limite, este, de asemenea, o mare putere în ceea ce privește scopurile Domnului cu privire la destinul etern al copiilor Săi. Folosind cuvintele lui Maleahi, Spiritul Duhului Sfânt „întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor” (Maleahi 4:6).

Biserica este un exemplu în ceea ce privește întoarcerea inimii și un catalizator al binelui în lume. Printre membrii Bisericii care sunt căsătoriți în templu și care participă cu regularitate la adunările de duminică, rata divorțului este cu mult mai mică decât cea din lume, iar familiile rămân mai apropiate și comunică mult mai des. Starea sănătății în rândul familiilor noastre este mai bună și noi trăim cu câțiva ani mai mult decât media populației. În ansamblu, noi contribuim cu mai multe resurse financiare și

slujim mai mult în folosul celor nevoiași, iar șansele noastre de a dobândi o educație superioară sunt mult mai mari. Spun aceste lucruri nu pentru a ne lăuda, ci pentru a mărturisi că viața este mai bună (și mult mai fericită) când inimile se întorc către familie și când familia trăiește în lumina Evangheliei lui Hristos.

Deci ce putem să facem pentru a nu ne rătăci? În primul rând, permiteți-mi să sugerez să *dăm atenție lucrurilor importante*. Faceți ca tot ce realizați în afara căminului să depindă și să sprijine ceea ce se întâmplă în interiorul căminului dumneavoastră. Amintiți-vă sfatul președintelui Harold B. Lee, anume că „cea mai importantă lucrare... pe care o veți face vreodată va fi cea între pereții propriilor dumneavoastră cămine” (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], p. 134) și de cel nepieritor al președintelui David O. McKay: „Nici un alt succes nu poate compensa eșecul în cadrul căminului” (citată din J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [1924], p. 42; în Conference Report, apr. 1935, p. 116).

Organizați-vă viața personală astfel încât să aveți timp pentru rugăciune, studiul scripturilor și activități cu familia. Dați-le copiilor dumneavoastră responsabilități în cadrul căminului care-i vor învăța cum să muncească. Învățați-i că viața trăită conform Evangheliei îi va proteja împotriva obscenității, promiscuității și violenței oferite de către Internet, media și jocurile video. Ei nu se vor rătăci și vor fi pregătiți să fie responsabili atunci când vor fi nevoiți.

În al doilea rând, trebuie să facem lucrurile în *ordinea corectă!* Mai întâi ne căsătorim și apoi avem copii. Prea mulți oameni din lume au uitat această ordine firească a lucrurilor și cred că ei o pot schimba sau chiar inversa. Îndepărtați-vă cu credință orice teamă ați avea. Permiteți-i puterii lui Dumnezeu să vă îndrume.

Pe cei care încă nu sunteți căsătoriți, vă rog să acordați suficientă atenție găsirii partenerei eterne sau partenerului etern. Dragi tineri băieți, amintiți-vă un alt lucru spus de președintele Joseph F. Smith: „Burlăcia... îi transmite minții superficiale ideea că este de dorit, deoarece aduce cu sine minimum de responsabilitate... Greșeala principală le aparține bărbaților tineri. Libertățile vârstei îi îndepărtează de căile datoriei și responsabilității... Victimele sunt surorile lor în Domnul... [iar]

ele s-ar căsători dacă ar putea și ar accepta cu bucurie responsabilitățile vieții de familie” (*Gospel Doctrine*, a cincea ediție, [1939], p. 281).

Iar tinerelor fete vreau să le mai spun să nu piardă nici ele din vedere această responsabilitate. Nicio carieră nu vă poate aduce atâta împlinire ca întemeierea unei familii. Și, când veți ajunge la vârsta mea, veți înțelege și mai bine acest lucru.

În al treilea rând, dragi soți și soții, trebuie să fiți *parteneri egali* în căsnicia dumneavoastră. Citiți des și înțelegeți declarația despre familie și trăiți conform ei. Evitați sub orice formă exercitarea nedreaptă a autorității. Soțul, soția sau copiii nu sunt bunul nimănui; Dumnezeu este Tatăl nostru, al tuturor și ne-a acordat privilegiul de a avea propria familie, privilegiu care fusese anterior doar al Său, pentru a ne ajuta să devenim mai asemănători Lui. În calitate de copii ai Săi, trebuie să învățăm acasă să-L iubim pe Dumnezeu și că putem să-I cerem ajutorul atunci când avem nevoie. Toți, indiferent dacă sunteți sau nu căsătoriți, puteți fi fericiți și utili în cadrul familiei pe care o aveți.

Și, în cele din urmă, folosiți *resursele pentru familie* ale Bisericii. Pentru creșterea copiilor, familiile pot apela la ajutorul episcopiei. Sprijiniți-i pe conducătorii preoției și ai organizațiilor auxiliare și conlucrați cu ei și profitați din plin de programele pentru tineri și pentru familie ale Bisericii. Amintiți-vă o altă frază plină de învățăminte a președintelui Lee – anume că Biserica este schelăria cu care noi clădim familii eterne (vezi *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], p. 148).

Acum, dacă, indiferent de motiv, dumneavoastră ca individ sau ca familie v-ați rătăcit, nu trebuie decât să puneți în practică învățăturile Salvatorului din capitoul 15 al Evangheliei după Luca pentru a reveni pe calea cea dreaptă. Aici, Salvatorul ne vorbește despre efortul făcut de către un păstor pentru a-și căuta oaia rătăcită, despre o femeia care-și căuta argintul pierdut și de buna primire de care a avut parte fiul risipitor când s-a întors acasă. De ce a predat Isus aceste pilde? El a dorit ca noi să știm că niciunul dintre noi nu va fi atât de rătăcit încât să nu-și poată regăsi calea prin intermediul ispășirii și învățăturilor Sale.

Când căutați să trăiți conform Evangheliei și doctrinei lui Hristos, Duhul Sfânt vă va binecuvânta pe dumneavoastră și pe

membrii familiei dumneavoastră. Veți avea un GPS spiritual care vă va spune mereu unde vă aflați și încotro vă îndreptați. Eu depun mărturie că Mântuitorul înviat al omenirii ne iubește pe toți și că El a promis că dacă Îl vom urma, El ne va conduce în siguranță înapoi în prezența Tatălui nostru Ceresc, despre care eu depun mărturie în numele lui Isus Hristos, amin.

Să dobândim înțelegerea de a acționa

Vârstnicul O. Vincent Haleck
din Cei Șaptezeci

Dacă vrem să prosperăm și nu să pierim, trebuie să ne vedem pe noi așa cum ne vede Salvatorul.

La fel ca toți părinții buni, părinții mei și-au dorit un viitor strălucit pentru copiii lor. Tatăl meu nu era membru și datorită împrejurărilor neobișnuite din acea vreme, părinții mei s-au hotărât ca eu, împreună cu frații și surorile mele, să părăsim insula noastră din Samoa Americană, din Pacificul de Sud, și să ne mutăm în Statele Unite pentru a merge la școală.

Decizia de a fi departe de noi a fost una dificilă, în special pentru mama mea. Ei știau că vom avea încercări noi, deoarece urma să intrăm într-un mediu nou. Totuși, cu credință și hotărâre, au mers înainte cu planul lor.

Deoarece mama mea fusese crescută în Biserică, ea cunoștea principiile postului și rugăciunii și ambii mei părinți au simțit că aveau nevoie de binecuvântările cerului pentru a-i ajuta pe copiii lor. Având această dorință, ei au stabilit o zi pe săptămână în care să postească și să se roage pentru noi. Planul lor era să îi pregătească pe copiii lor pentru un viitor strălucit. Ei au acționat conform acestui plan și și-au exercitat credința căutând binecuvântările Domnului. Prin post și rugăciune, ei au primit asigurarea, alinarea și pacea că totul va fi bine.

Cum putem, în timpul încercărilor din viețile noastre, să dobândim înțelegerea necesară pentru a face lucrurile care ne vor aduce mai aproape de Salvator? Vorbind despre înțelegere, cartea Proverbele ne învață acest adevăr: „Când nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu” (Proverbele

29:18). Dacă vrem să prosperăm și nu să pierim, trebuie să ne vedem pe noi așa cum ne vede Salvatorul.

Salvatorul a văzut mai mult la acei pescari pe care El i-a chemat să Îl urmeze decât au văzut ei la început; El a văzut ce fel de oameni puteau să devină. El cunoștea bunătatea și potențialul lor și a acționat prin a-i chema. La început nu au avut experiență, dar pe măsură ce L-au urmat pe Isus, au văzut exemplul Său, au simțit învățăturile Lui și au devenit ucenicii Săi. A existat un moment în care câțiva dintre ucenicii Săi L-au părăsit pentru că lucrurile pe care le auziseră erau grele pentru ei. Știind că și alții ar putea pleca, Isus i-a întrebat pe cei doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” (Ioan 6:67). Răspunsul lui Petru ne arată că el se schimbă și înțelesa cine era Salvatorul. „La cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68), a răspuns el.

Dobândind această înțelegere, acei ucenici credincioși și devotați au fost capabili să facă lucruri dificile când au călătorit să predice Evanghelia și să întemeieze Biserica, după ce Salvatorul a plecat. În cele din urmă, unii dintre ei au făcut sacrificiul suprem pentru mărturiile lor.

Sunt și alte exemple în scripturi de persoane care au dobândit o înțelegere a Evangheliei și apoi au acționat conform acesteia. Profetul Alma a dobândit această înțelegere când l-a auzit pe Abinadi predicând cu îndrăzneală și depunându-și mărturia în fața regelui Noe. Alma a acționat conform învățăturilor lui Abinadi și a mers să predice lucrurile pe care le învățase, botezând pe mulți care au crezut în cuvintele sale (vezi Mosia 17:1–4; 18:1–16). Pe când îi persecuta pe sfinții din vechime, apostolul Pavel a fost convertit pe drumul spre Damasc și apoi a acționat predicând și depunând mărturie despre Hristos (vezi Faptele Apostolilor 9:1–6, 20–22, 29).

În zilele noastre, mulți tineri băieți, tinere fete și cupluri în vârstă au răspuns chemării profetului lui Dumnezeu de a sluji în misiuni. Datorită credinței lor în faptul că pot face mult bine ca misionari, ei își părăsesc cu credință și curaj căminele și tot ceea ce le este familiar. În timp ce pun în practică planul lor de a sluji, ei binecuvântează viețile multora și, în același timp, fac o schimbare în viața lor. În timpul ultimei conferințe generale, președintele Monson ne-a mulțumit pentru slujirea pe care o

acordăm unii altora și ne-a reamintit de responsabilitatea de a-L ajuta pe Dumnezeu să îi binecuvânteze pe copiii Săi aici, pe pământ (vezi „Până când ne vom revedea”, *Liahona*, nov. 2011, p. 108). Urmarea acestui îndemn a fost emoționantă, căci membrii Bisericii au acționat conform viziunii sale

Înainte ca Salvatorul să plece, știind că noi vom avea nevoie de ajutor, a spus: „Nu vă voi lăsa orfani” (Ioan 14:18). El i-a învățat pe ucenicii Săi că: „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26). Acesta este același Duh Sfânt care ne poate da putere și ne poate motiva să facem lucrurile pe care Salvatorul, profeții și apostolii din zilele noastre ni le spun.

Pe măsură ce punem în practică învățăturile conducătorilor, dobândim o mai mare înțelegere a planului Salvatorului pentru noi. În timpul acestei conferințe, noi am primit sfaturi inspirate de la profeți și apostoli. Studiați învățăturile lor și meditați asupra lor în inimile dumneavoastră în timp ce căutați Spiritul Duhului Sfânt să vă ajute să înțelegeți cum să puneți în practică aceste învățături în viața dumneavoastră. Având acea înțelegere în minte, exercitați-vă credința și acționați conform sfatului lor.

Căutați și studiați scripturile cu mintea deschisă pentru a primi mai multă lumină și cunoaștere de pe urma mesajului lor. Meditați asupra lor și permiteți-le să vă inspire. Apoi, acționați în acord cu inspirația primită.

Așa cum am învățat în cadrul familiei, noi acționăm atunci când postim și ne rugăm. Alma a vorbit despre post și rugăciune ca fiind o modalitate de a obține o mărturie când a spus: „Am postit și m-am rugat multe zile ca să cunosc aceste lucruri eu însumi” (Alma 5:46). Și noi ajungem să cunoaștem cum să trecem prin încercările din viețile noastre prin post și rugăciune.

Avem parte de lucruri grele în viețile noastre care, uneori, ne pot diminua înțelegerea și credința de a face lucrurile care trebuie. Devenim atât de preocupați încât, uneori, ne simțim copleșiți și incapabili de a mai face altceva. Chiar dacă fiecare dintre noi este diferit, eu cred cu umilință că noi toți trebuie să ne îndreptăm atenția către Salvator și învățăturile Sale. Ce a văzut El la Petru, Iacov și Ioan și la ceilalți apostoli care să Îl facă să Îi

invite să Îl urmeze? La fel ca și în cazul lor, Salvatorul cunoaște potențialul nostru. Va fi nevoie de același fel de credință și curaj pe care le-au avut primii apostoli pentru a ne redirecționa atenția către lucrurile care contează cel mai mult în procesul de a dobâni fericire și mare bucurie.

Când studiem viața Salvatorului și învățăturile Sale, Îl vedem în mijlocul oamenilor predând, rugându-Se, înălțând spiritual și vindecând. Atunci când încercăm să fim ca El și să facem lucrurile pe care le vedem că le face, începem să vedem potențialul nostru. Cu ajutorului Duhul Sfânt veți fi binecuvântați cu înțelegere pentru a face mai mult bine. Vor începe să aibă loc schimbări și veți pune ordine în viața dumneavoastră, ordine care vă va binecuvânta pe dumneavoastră și familia dumneavoastră. În timpul slujirii Sale printre nefiți, Salvatorul a întrebat: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi?”. El a răspuns: „Tot așa cum sunt Eu” (3 Nefi 27:27). Avem nevoie de ajutorul Său pentru a deveni asemenea Lui, iar El ne-a arătat calea: „De aceea, cereți și veți primi; bateți și vi se va deschide; căci acela care cere primește, iar acela care bate i se va deschide” (3 Nefi 27:29).

Știu că, pe măsură ce ajungem să ne vedem așa cum Salvatorul ne vede și să acționăm în acord cu această înțelegere, viețile noastre vor fi binecuvântate în feluri neașteptate. Datorită viziunii pe care au avut-o părinții mei, viața mea nu a fost binecuvântată doar cu experiențe educaționale, dar am fost pus în împrejurări în care am găsit și acceptat Evnaghelia. Și, mai mult, am învățat importanța de a avea părinți buni și credincioși. Simplu spus, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna.

Așa cum înțelegerea părinților mei i-a făcut să postească și să se roage pentru bunăstarea copiilor lor și așa cum apostolii din vechime L-au urmat pe Salvator ghidați de înțelegerea lor, aceeași înțelegere ne poate inspira și ajuta și pe noi să acționăm. Dragi frați și surori, suntem un popor care, în trecut, a dobândit înțelegere și a avut credința și curajul de a acționa conform acesteia. Uitați-vă cât de departe am ajuns și la binecuvântările pe care le-am primit! Credeți că El vă va binecuvânta cu o mai bună înțelegere în viața dumneavoastră și curajul de a acționa.

Vă depun mărturia mea despre Salvator și dorința Sa ca noi să ne întoarcem la El. Pentru a face aceasta, trebuie să avem

credință – să Îl urmăm și să devenim ca El. În diferitele momente din viețile noastre, El Își întinde brațul și ne invită:

„Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:29–30).

Așa cum Salvatorul a văzut un mare potențial în ucenicii Săi din vechime, El vede același lucru în noi. Să ne vedem așa cum Salvatorul ne vede. Mă rog ca noi să avem acea înțelegere și credința și curajul de a acționa, în numele lui Isus Hristos, amin.

Doar în acord cu principiile dreptății

Vârstnicul Larry Y. Wilson

din Cei Șaptezeci

Părinții înțelepți își pregătesc copiii să se descurce fără ei. Le oferă ocazii de a crește când copiii dobândesc maturitatea spirituală de a-și exercita corect libertatea lor de a alege.

La o lună și ceva după ce ne-am căsătorit, soția mea și cu mine am plecat la un drum lung cu mașina. Ea conducea, iar eu încercam să mă relaxez. Am zis *încercam*, deoarece autostrada pe care mergeam era cunoscută pentru radare de poliție, iar soția mea avea o mică tendință să apese pe accelerație în acele zile. Am spus: „Mergi mult prea repede. Încetinește!”.

Proaspăta mea soție și-a zis: „Ei bine, conduc de aproape 10 ani, iar în afară de instructorul meu de la școala de șoferi, niciodată nu mi-a zis cineva cum să conduc”. Așa că ea a răspuns: „Ce anume îți dă dreptul să-mi spui cum să conduc?”.

Să fiu sincer, întrebarea ei m-a prins cu garda jos. Astfel, făcând tot posibilul să fiu la nivelul noilor mele responsabilități în calitate de bărbat căsătorit, am zis: „Știu și eu – fiindcă sunt soțul tău și dețin preoția”.

Dragi frați, vă dau doar un sfat fulger: dacă vă aflați vreodată în vreo situație asemănătoare, acesta *nu* este răspunsul corect. Și sunt fericit să raportez că a fost singura și ultima dată când am făcut acea greșală.

În Doctrină și legăminte se explică cum dreptul de a folosi preoția în cadrul căminului sau altundeva este strâns legat de demnitatea din viețile noastre: „Puterile cerului nu pot fi controlate, nici mânuite, decât în acord cu principiile dreptății”¹.

Continuă, spunând că pierdem acea putere dacă „exercităm nedrept controlul, sau stăpânirea sau constrângerea asupra sufletelor [altora], *în mod nedrept*”².

Această scriptură spune că trebuie să conducem prin intermediul „principiilor dreptății”. Aceste principii sunt valabile tuturor conducătorilor din Biserică, precum și taților și mamelor în cadrul căminelor lor³. Ne pierdem dreptul la Spiritul Domnului și la orice autoritate avem de la Dumnezeu când exercităm control asupra altei persoane în vreun mod nedrept⁴. Putem crede că astfel de metode sunt spre binele aceluia care este „controlat”. Însă, oricând încercăm să silim pe cineva să facă ce este drept, care *poate și trebuie* să-și exercite propria libertate de a alege, noi acționăm nedrept. Când stabilim limite concrete pentru o altă persoană *este* în regulă, acele limite trebuie să fie aplicate mereu cu răbdare plină de iubire și într-un mod care însuflă principiile veșnice.

Nu putem forța pur și simplu pe alții să facă ce este drept. Scripturile arată clar că aceasta nu este calea lui Dumnezeu. Constrângerea duce la ranchiună. Duce la neîncredere și îi face pe oameni să se simtă incompetenți. Oportunitățile de a învăța se pierd când persoanele care controlează presupun, cu mândrie, că au toate răspunsurile corecte pentru alții. Scripturile spun „că este în natura și în predispoziția aproape tuturor oamenilor” să se angreneze în această „stăpânire nedreaptă”⁵, așadar, trebuie să fim atenți căci putem cădea ușor în capcană. Și femeile pot exercita stăpânire nedreaptă, deși scripturile găsesc că problema este specifică bărbaților.

Stăpânirea nedreaptă este adesea însoțită de criticare constantă și refuzul aprobării sau dragostei. Cei care ar trebui să beneficieze de ele simt că nu pot mulțumi niciodată astfel de conducători sau părinți și că întotdeauna dau greș. Părinții înțelepți trebuie să chibzuiască când copii sunt gata să înceapă să-și exercite propria libertate de a alege privind o anume latură din viața lor. Dar dacă părinții continuă să dețină puterea luării *tuturor* deciziilor și o văd ca pe un „drept” al lor, ei limitează grav creșterea și dezvoltarea copiilor lor.

Copiii noștri sunt în căminele noastre pentru o perioadă limitată. Dacă așteptăm până când ies pe ușă ca să le înmănăm

frâiele libertății lor de a alege, am așteptam prea mult. Nu-și vor dezvolta subit abilitatea de a lua decizii înțelepte dacă nu au avut niciodată libertatea de a lua vreo decizie importantă cât au fost în căminul nostru. Adesea, asemenea copii se răzvrătesc împotriva acestei constrângeri sau sunt paralizați de incapacitatea de a lua vreo decizie de unii singuri.

Părinții înțelepți își pregătesc copiii să se descurce fără ei. Le oferă ocazii de a crește când copiii dobândesc maturitatea spirituală de a-și exercita corect libertatea lor de a alege. Și, da, acest lucru înseamnă că, uneori, copiii fac greșeli și învață din ele.

Familia noastră a trăit o experiență care ne-a învățat despre oferirea de ajutor copiilor pentru a-și dezvolta abilitatea de a lua decizii. Fiica noastră, Mary, era o fotbalistă remarcabilă în copilărie. Într-un an, echipa ei a ajuns în campionat și, nu-i așa că știți, meciul urma să se joace într-o duminică. Mică fiind, Mary fusese învățată ani de-a rândul că sabatul era o zi de odihnă și de regenerare spirituală, nu de recreere. Însă, ea tot simțea presiuni din partea antrenorilor ei, a coechipierelor, cât și o dorință de a nu-și dezamăgi echipa.

Ne-a întrebat ce ar trebui să facă ea. Soția mea și cu mine am fi putut lua ușor această decizie în locul ei. Totuși, am decis, după rugăciuni îndelungate, că în situația dată, fiica noastră era pregătită să-și asume responsabilitatea spirituală privind propria ei decizie. Am citit câteva scripturi cu ea și am încurajat-o pe Mary să se roage și să se gândească la acest lucru.

După câteva zile ne-a anunțat decizia ei. Urma să joace meciul duminică. Acum, ce puteam face noi? După o altă discuție și primirea reasigurării din partea Spiritului, am făcut așa cum am promis și i-am permis să respecte alegerea făcută de ea să joace. După sfârșitul meciului, Mary a venit încet spre mama ei care era nerăbdătoare. „O, mamă”, a spus ea, „m-am simțit *groaznic*. Nu mai vreau niciodată să mă mai simt așa. Nu o să mai joc vreodată un meci în ziua de sâmbătă”. Și nu a mai jucat niciodată.

Mary își însușise de-acum principiul respectării sâmbatului. Dacă am fi forțat-o să nu participe la meci, am fi privat-o de o experiență prețioasă și puternică de a învăța prin Spirit.

După cum vedeți, a-i ajuta pe copii să-și exercite corect libertatea de a alege presupune a-i învăța cum să se roage și să primească răspunsuri la rugăciunile lor. Trebuie să-i învățăm și despre valoarea și scopul supunerii, precum și despre toate celelalte principii esențiale ale Evangheliei⁶.

Privitor la creșterea familiei, am decis că cel mai important țel al nostru va fi să ne ajutăm copiii să-și stabilească legătura lor proprie cu cerul. Știam că, în ultimă instanță, vor trebui să depindă de Domnul, nu de noi. Brigham Young a spus: „Dacă ar fi trebuit ca eu să fac o distincție între toate îndatoririle care sunt impuse copiilor oamenilor... aș clasa prima și cea dintâi, îndatorirea de a căuta pe Domnul, Dumnezeuul nostru, până când deschidem calea de comunicare de la cer la pământ – de la Dumnezeu la propriile noastre suflete”⁷.

Mary primise răspunsuri la rugăciunile ei în alte situații anterioare iar, astfel, noi am avut încredere că fiica noastră își dezvoltă în viața ei această cale de comunicare cu cerul. Astfel, ea a învățat un lucru pozitiv din experiența ei și a fost pregătită să facă alegeri drepte în viitor. Fără o legătură cu Spiritul, copiii, și părinții deopotrivă, vor putea pune pe seama exercitării libertății lor de a alege tot felul de decizii greșite. Promisiunea din scripturi este că „aceia care sunt înțelepți... și au primit Duhul Sfânt pentru îndrumarea lor... [nu sunt] înșelați”⁸.

Un alt efect secundar și tragic al stăpânirii nedrepte poate fi pierderea încrederii în dragostea lui Dumnezeu. Am cunoscut câteva persoane care au făcut obiectul conducătorilor și părinților exigenți și posesivi cărora le-a fost greu să simtă dragostea pură din partea Tatălui lor Ceresc, care să îi încurajeze și să-i motiveze de-a lungul căii drepte.

Dacă dorim să ajutăm pe cei de care avem grijă să stabilească legătura extrem de importantă cu cerul, trebuie să fim genul de părinte și conducător descris în Doctrină și legăminte, secțiunea 121. Nu trebuie să acționăm „decât prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră”⁹. Președintele Henry B. Eyring a spus: „Din tot ajutorul pe care îl putem da... [tinerilor], cel mai mare va fi să-i lăsăm să simtă încrederea pe care o avem că ei se află pe calea care duce acasă, la Dumnezeu, și că ei pot face acest lucru”¹⁰.

Luând în considerare principiile care trebuie să ne îndrume în Biserică și în cămine, permiteți-mi să închei cu o imagine desprinsă din biografia președintelui Thomas S. Monson. Ann Dibb, fiica familiei Monson, a spus că, până în ziua de azi, când calcă pragul ușii casei în care a crescut, tatăl ei îi spune: „O, uite cine a venit! Nu-i așa că ne bucurăm și nu-i așa că e frumoasă?”. Ea continuă spunând: „Părinții mei mi-au făcut întotdeauna un compliment; nu contează cum arăt sau ce am făcut... Când mă duc să-mi vizitez părinții, știu că sunt iubită, complimentată, sunt binevenită, sunt acasă”¹¹.

Dragi frați și surori, aceasta este calea Domnului. Chiar dacă ați fost tratați greșit în trecut, știu că Domnul vrea ca dumneavoastră să veniți la El¹². *Toți* sunt iubiți. *Toți* sunt bineveniți. În numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Doctrină și legăminte 121:36.
2. Doctrină și legăminte 121:37; subliniere adăugată.
3. Vezi Neal A. Maxwell, „Put Off the Natural Man, and Come Off Conqueror”, *Tambuli*, ian. 1991, p. 13–14.
4. Vezi Doctrină și legăminte 121:37.
5. Doctrină și legăminte 121:39.
6. Vezi Doctrină și legăminte 68:25–29.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), p. 44.
8. Doctrină și legăminte 45:57.
9. Doctrină și legăminte 121:41.
10. Henry B. Eyring, „Ajutați-i să străbată drumul către casă”, *Liahona*, mai 2010, p. 25.
11. Vezi Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), p. 372.
12. Vezi Matei 11:28.

A meritat?

Vârstnicul David F. Evans
din Cei Șaptezeci

Lucrarea firească și normală de a împărtăși Evanghelia cu cei la care ținem și pe care îi iubim va fi lucrarea și bucuria vieții noastre.

În decursul acestei conferințe și în alte adunări recente¹ mulți dintre noi s-au întrebat: „Ce pot face eu pentru a ajuta la clădirea Bisericii Domnului și pentru a vedea o creștere reală acolo unde trăiesc?”.

În această acțiune și în oricare alta, cea mai importantă lucrare are loc întotdeauna în căminele și familiile noastre.² Biserica este întemeiată și creșterea reală are loc în familii.³ Noi trebuie să predăm copiilor noștri principiile și doctrinele Evangheliei. Trebuie să îi ajutăm să aibă credință în Isus Hristos și să îi pregătim pentru botez la vârsta de opt ani.⁴ Noi înșine trebuie să fim credincioși ca ei să poată vedea exemplul nostru de dragoste pentru Domnul și Biserica Sa. Aceasta îi ajută pe copiii noștri să găsească bucurie în a ține poruncile, fericire în familie și recunoștință în slujirea altora. Noi trebuie să urmăm în căminele noastre tiparul oferit de Nefi când a spus:

„Noi lucrăm cu sârguință... ca să-i convingem pe copiii noștri... să creadă în Hristos și să se împace cu Dumnezeu...”

noi vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predicăm despre Hristos, profețim despre Hristos și scriem după profețiile noastre pentru ca să știe copiii noștri la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor”⁵.

Noi lucrăm cu sârguință pentru a oferi aceste binecuvântări copiilor noștri, mergând la biserică cu ei, ținând seara în familie și citind scripturile împreună. Noi ne rugăm zilnic în familiile noastre, acceptăm chemări, îi vizităm pe cei bolnavi și singuri și

facem alte lucruri pentru a arăta copiilor noștri că îi iubim și că Îl iubim pe Tatăl nostru Ceresc, pe Fiul Său și Biserica Lor.

Noi vorbim și profetim despre Hristos când predăm o lecție în cadrul serii în familie sau când stăm cu un copil și îi spunem despre dragostea ce o simțim pentru el sau ea și mărturia noastră despre Evanghelia restaurată.

Noi putem scrie despre Hristos scriind scrisori celor care sunt departe. Misionarii care slujesc, fiii sau fiicele în armată și cei pe care îi iubim, sunt binecuvântați cu toții datorită scrisorilor noastre. Scrisorile de acasă nu sunt doar scurte email-uri. Scrisorile adevărate oferă ceva tangibil, care poate fi ținut în mâini, la care ne putem gândi și pe care le putem prețui.

Noi îi ajutăm pe copiii noștri să se bazeze pe ispășirea Salvatorului și să cunoască iertarea unui Tată Ceresc iubitor dând dovadă de dragoste și iertare atunci când îi creștem și educăm. Dragostea și iertarea noastră nu numai că îi aduc pe copiii noștri mai aproape de noi, ci le și întăresc credința, știind că Tatăl lor Ceresc îi iubește și că El îi va ierta când încearcă să se pocăiescă și să facă mai bine și să fie mai buni. Ei au încredere în acest adevăr deoarece au simțit acest lucru din partea părinților lor de pe pământ.

Pe lângă lucrarea pe care o vom face în căminele noastre, Nefi ne-a învățat că: „noi lucrăm cu sânguință... ca să-i convingem... pe frații noștri să creadă în Hristos și să se împace cu Dumnezeu”⁶. În calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă fiecare dintre noi are binecuvântarea și responsabilitatea de a împărtăși Evanghelia. Unii dintre cei care au nevoie de Evanghelie în viața lor nu sunt încă membri ai Bisericii. Unii au fost printre noi la un moment dat și au nevoie să simtă din nou acea bucurie pe care au simțit-o când au acceptat Evanghelia mai demult în viața lor. Domnul îi iubește atât pe cel care nu a avut niciodată Evanghelia, cât și pe cel care se întoarce la El.⁷ Pentru El și pentru noi nu există o diferență între cele două. Este o singură lucrare. Valoarea sufletelor, oricare ar fi starea lor, este mare înaintea Tatălui nostru Ceresc, Fiului Său și a noastră.⁸ Lucrarea Tatălui nostru Ceresc și a Fiului Său este „să [realizeze] nemurirea și viața veșnică”⁹ pentru toți copiii Săi, indiferent de

situația lor actuală. Binecuvântarea noastră este să ajutăm în această măreață lucrare.

Președintele Thomas S. Monson a explicat cum putem ajuta, când a spus: „Experiențele noastre misionare trebuie să fie actuale. Nu este suficient să stați și să meditați la experiențe trecute. Pentru a vă simți împliniți trebuie să continuați să împărtășiți Evanghelia în mod firesc și normal”¹⁰.

Lucrarea firească și normală de a împărtăși Evanghelia cu cei la care ținem și pe care îi iubim va fi lucrarea și bucuria vieții noastre. Permiteți-mi să vă spun două experiențe de acest gen.

Dave Orchard a crescut în orașul Salt Lake unde majoritatea prietenilor lui erau membri ai Bisericii. Ei au avut o influență bună asupra lui. Pe lângă aceasta, conducătorii Bisericii din cartierul său îl invitau constant la activități. Prietenii lui, de asemenea, îl invitau. Chiar dacă nu s-a alăturat Bisericii atunci, adolescența sa a fost binecuvântată de influența prietenilor SZU buni și a activităților sponsorizate de Biserică. După ce a început facultatea, s-a mutat de acasă și majoritatea prietenilor lui au plecat în misiune. Îi lipsea influența lor în viața sa.

Unul dintre prietenii lui Dave era încă acasă. Acest prieten se întâlnea în fiecare săptămână cu episcopul său, încercând să-și pună ordine în viață pentru a putea sluji ca misionar. El și Dave au devenit colegi de cameră și, cum era firesc și normal, au vorbit despre motivul pentru care el nu slujea ca misionar și de ce se întâlnea des cu episcopul. Prietenul și-a exprimat recunoștința și respectul pentru episcopul său și pentru ocazia de a se pocăi și a sluji. El l-a întrebat apoi pe Dave dacă ar vrea să vină la următorul interviu. Ce invitație! Dar în contextul prieteniei și împrejurărilor lor, a fost ceva firesc și normal.

Dave a acceptat și, la scurt timp, se întâlnea chiar el cu episcopul. Aceasta a dus la decizia lui Dave de a se întâlni cu misionarii. El a primit o mărturie că Evanghelia este adevărată și a fost fixată o dată pentru botezul său. Dave a fost botezat de episcopul său și la un an după aceea Dave Orchard și Katherine Evans s-au căsătorit în templu. Ei au cinci copii frumoși. Katherine este sora mea mai mică. Voi fi veșnic recunoscător acestui prieten bun care, împreună cu un bun episcop, l-a adus pe Dave în Biserică.

Când Dave a vorbit despre convertirea sa și și-a depus mărturia despre aceste evenimente, el a adresat întrebarea: „Deci, a meritat? A meritat tot efortul pe care prietenii și conducătorii tineretului și episcopul meu l-au depus de-a lungul anilor pentru ca un băiat să fie botezat?”. Arătând spre Katherine și cei cinci copii ai săi a spus: „Cel puțin pentru soția mea și cei cinci copii ai noștri, răspunsul este da”.

Oricând Evanghelia este împărtășită, niciodată nu este „doar un băiat”. Oricând are loc o convertire sau cineva se întoarce la Domnul, o familie este salvată. Pe măsură ce copiii lui Dave și Katherine au crescut, cu toții au acceptat Evanghelia. O fiică și doi fii au slujit în misiuni și unul tocmai și-a primit chemarea de a slui în misiunea Alpină unde se vorbește limba germană. Cei doi copii mai mari s-au căsătorit în templu și cel mai mic este acum la liceu, credincios în toate lucrurile. A meritat? O, da, a meritat!

Sora Eileen Waite a participat la conferința de țară unde Dave Orchard a împărtășit experiența convertirii sale. În timpul conferinței, nu se putea gândi decât la familia ei și în mod special la sora ei, Michelle, care se îndepărtase de Biserică demult. Michelle era divorțată și încerca să crească patru copii. Eileen a simțit că trebuie să îi trimită o copie a cărții vârstnicului M. Russell Ballard *Our Search for Happiness* împreună cu mărturia ei și așa a făcut. În săptămâna ce a urmat, o prietenă i-a spus lui Eileen că și ea simțise că trebuie să o contacteze pe Michelle. Această prietenă i-a scris și ea o scrisoare lui Michelle în care și-a împărtășit mărturia și și-a exprimat dragostea sa. Nu este interesant felul în care Spiritul lucrează adesea asupra mai multor persoane pentru a ajuta pe o alta care are nevoie?

Timpul a trecut. Michelle a sunat-o pe Eileen și i-a mulțumit pentru carte. Ea a spus că începuse să observe golul spiritual din viața sa. Eileen i-a spus că știa că pacea pe care o căuta putea fi găsită în Evanghelia. Ea i-a spus că o iubea și că voia ca ea să fie fericită. Michelle a început să facă schimbări în viața ei. La puțin timp după aceea, a cunoscut un bărbat minunat care era activ în Biserică. Ei s-au căsătorit și, un an mai târziu, au fost pecetluiți în templul Ogden din Utah. Recent, fiul ei de 24 de ani a fost botezat.

Pe ceilalți membri din familia lui Michelle și pe toți ceilalți care nu știți încă dacă această Biserică este adevărată, vă invit să vă rugați să aflați dacă Biserica este adevărată. Permiteți-le membrilor familiei, prietenilor și misionarilor să vă ajute. Când știți că este adevărată, și este, alăturați-vă nouă făcând același pas în viața dumneavoastră.

Finalul acestei povestiri încă nu a fost scris, dar această femeie minunată și familia ei au primit binecuvântări când cei care o iubesc au răspuns la îndemnul Spiritului și, în mod firesc și normal, au împărtășit mărturia lor și au invitat-o să se întoarcă.

M-am gândit mult la aceste două experiențe. Un tânăr băiat care încerca să-și pună viața în ordine l-a ajutat pe un alt tânăr băiat care căuta adevărul. O femeie a împărtășit mărturia și credința ei cu sora sa care se îndepărtase de Biserică de 20 de ani. Dacă noi ne vom ruga și Îl vom întreba pe Tatăl Ceresc pe cine putem ajuta și Îi vom promite să răspundem îndemnelor pe care El ni le dă spunându-ne cum să ajutăm, El va răspunde rugăciunilor noastre și noi vom deveni instrumente în mâinile Sale pentru a face lucrarea Sa. Să răspundem cu dragoste îndemnelor Spiritului devine elementul catalizator.¹¹

Ascultând aceste experiențe legate de împărtășirea Evangheliei în mod firesc și normal cu cei la care țineți, mulți dintre dumneavoastră ați avut aceeași experiență pe care a avut-o Eileen Waite. V-ați gândit la cineva pe care trebuie să ajutați și pe care să invitați să vină înapoi sau căruia să-i împărtășiți sentimentele dumneavoastră despre Evanghelia lui Isus Hristos. Invitația mea este să acționați, fără întârziere, asupra acestor îndemnuri. Vorbiți cu prietenul sau membrul familiei. Faceți aceasta în mod firesc și normal. Lăsați-i să știe dragostea dumneavoastră pentru ei și pentru Domnul. Misionarii pot ajuta. Sfatul meu este același pe care președintele Monson l-a dat de atât de multe ori de la acest pupitru: „Niciodată nu întârziați să acționați asupra unui îndemn”¹². Pe măsură ce acționați asupra îndemnului și faceți aceasta cu dragoste, observați cum Tatăl Ceresc folosește dorința dumneavoastră de a acționa pentru a înfăptui miracole în viața dumneavoastră și a persoanei la care țineți.¹³

Dragii mei frați și surori, noi putem clădi Biserica Sa și putem vedea o creștere reală când lucrăm pentru a aduce binecuvântările Evangheliei în familiile noastre și în viețile celor pe care îi iubim. Aceasta este lucrarea Tatălui nostru Ceresc și a Fiului Său. Eu știu că Ei trăiesc și răspund la rugăciuni. Când acționăm asupra acestor îndemnuri și credem în puterea Lor de a împlini miracole, miracole vor avea loc și vieți vor fi schimbate. În numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Vezi Adunarea de instruire a conducătorilor din întreaga lume, 11 febr. 2012, LDS.org.
2. *Vezi Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 134.
3. Vezi Boyd K. Packer, „Puterea preoției în cadrul căminului”, Adunarea de instruire a conducătorilor din întreaga lume, 11 febr. 2012, LDS.org.
4. Vezi Doctrină și legăminte 68:25–28.
5. 2 Nefi 25:23, 26.
6. 2 Nefi 25:23.
7. Vezi Luca 15:4–7.
8. Vezi Doctrină și legăminte 18:10.
9. Moise 1:39.
10. „Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve”, *Ensign*, oct. 1977, p. 14.
11. Vezi Thomas S. Monson, „Angajați cu sânguință”, *Liahona*, nov. 2004, p. 54–57; „To the Rescue”, *Liahona*, iulie 2001, p. 57–60; „The Doorway of Love”, *Liahona*, oct. 1996, p. 2–7.
12. Vezi Ann M. Dibb, „My Father Is a Prophet” (Brigham Young University – Idaho devotional, 19 febr. 2008), byui.edu/devotionalsandspeeches; Thomas S. Monson, „Rămâneți fermi în oficiile în care ați fost numiți”, *Liahona*, mai 2003, p. 54–57; „Liniște, nu te mișca”, *Liahona*, nov. 2002, p. 53–56; „Priesthood Power”, *Liahona*, ian. 2000, p. 58–61; „The Spirit Giveth Life”, *Ensign*, mai 1985, p. 68–70.
13. Pe lângă președintele Thomas S. Monson, alți profeți au mai predat acest principiu. De exemplu, președintele Spencer W. Kimball a predat despre importanța de a acționa conform îndemnurilor date de Spirit când a spus: „Dumnezeu ne observă și veghează asupra noastră. Dar, de obicei, răspunde nevoilor noastre prin intermediul unei alte persoane. De aceea, este vital ca noi să slujim unul altuia în împărție” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 82).

Să păstrăm lucrurile sacre

Vârstnicul Paul B. Pieper
din Cei Șaptezeci

Lucrurile sacre trebuie tratate cu mai multă grijă, să li se acorde mai mult respect și să fie privite cu mai multă pioșenie.

Cu aproximativ 1.500 de ani înainte de Hristos, un păstor s-a apropiat de un rug aprins în Muntele Horeb. Acea experiență divină a fost începutul transformării lui Moise dintr-un păstor în profet și a lucrării sale din a mâna oi în a aduna Israelul. O mie trei sute de ani mai târziu, un tânăr preot privilegiat de la curtea unui rege a fost fascinat de mărturia spirituală a unui profet captiv. Acea experiență a fost începutul transformării lui Alma dintr-un slujitor laic într-un slujitor al lui Dumnezeu. Aproximativ 2.000 de ani mai târziu, un tânăr băiat de 14 ani a intrat într-o dumbravă pentru a găsi un răspuns la o întrebare sinceră. Experiența lui Joseph Smith din dumbravă l-a îndrumat pe cărarea care l-a condus spre calitatea de profet și spre restaurare.

Viețile lui Moise, Alma și Joseph Smith au fost schimbate de întâmplări divine. Acele experiențe i-au întărit pentru a rămâne credincioși Domnului și lucrării Sale de-a lungul întregii lor vieți, în pofida opoziției copleșitoare și a încercărilor dificile ulterioare.

Poate că experiențele noastre divine nu vor fi la fel de directe și impresionante și nici provocările noastre la fel de descurajatoare. Totuși, asemenea profeților, tăria noastră de a îndura în credință depinde de capacitatea noastră de a recunoaște, a ne aduce aminte și a păstra sacre lucrurile pe care le primim de sus.

Astăzi, autoritatea, cheile și rânduielile au fost restaurate pe pământ. Avem, de asemenea, scripturi și martori speciali. Aceia

care-L caută pe Dumnezeu, primesc botezul pentru iertarea păcatelor și confirmarea „prin așezarea mâinilor pentru botezul focului și al Duhului Sfânt” (D&L 20:41). Având aceste daruri prețioase restaurate, experiențele noastre divine Îl vor include, de cele mai multe ori, pe cel de-al treilea membru al Dumnezeirii, pe Duhul Sfânt.

*Prin-un glas blând și liniștit îmi vorbește
Spiritul și mă ferește.*

(„The Still Small Voice”, *Children’s Songbook*, p. 106).

*Spiritul să ne-ndrume;
Să ne-nvețe dreptatea.
De Hristos ne va spune,
Ne va lumina mintea.*

(„Spiritul să ne-ndrume”, *Imnuri*, nr. 91).

În timp ce căutăm răspunsuri de la Dumnezeu, auzim glasul blând și liniștit șoptind spiritelor noastre. Aceste sentimente – aceste îndemnuri – sunt atât de firești și de subtile încât există posibilitatea să nu le recunoaștem ori să le atribuim rațiunii sau intuiției. Aceste mesaje personalizate sunt o dovadă a dragostei și grijii lui Dumnezeu pentru fiecare dintre copiii Săi și pentru misiunile lor aparte din viața muritoare. Meditând la îndemnurile care vin de la Spirit și consemnându-le zilnic îndeplinește ambele scopuri de a ne ajuta (1) să recunoaștem experiențele noastre personale divine și (2) să le păstrăm pentru noi și pentru urmașii noștri. Consemnarea acestora este și o formă de recunoaștere oficială a recunoștinței noastre față de Dumnezeu, căci „cu nimic nu Îl supără omul pe Dumnezeu sau împotriva nimănui nu este aprinsă mânia Sa, decât împotriva acelora care nu mărturisesc mâna Lui în toate lucrurile” (D&L 59:21).

Cu privire la ceea ce primim prin intermediul Spiritului, Domnul a spus: „Amintiți-vă că ceea ce vine de sus este sfânt și trebuie spus cu grijă” (D&L 63:64). Declarația Sa este mai mult decât o reamintire; este, de asemenea, o definiție și o explicație. Lumina și cunoașterea ce vin din cer sunt sacre. Sunt sacre pentru că cerul este sursa lor.

Sacru înseamnă demn de cinste și respect. Considerând ceva ca fiind sacru, Domnul indică faptul că acel lucru are o valoare și prioritate mai mari decât alte lucruri. Lucrurile sacre trebuie tratate cu mai multă grijă, să li se acorde mai mult respect și să fie privite cu mai multă pioșenie. Sacrul este un lucru important în ierarhia valorilor cerești.

Ceea ce este sacru pentru Dumnezeu poate deveni sacru pentru om numai prin exercitarea libertății de a alege; fiecare trebuie să aleagă să accepte și să păstreze sacre lucrurile pe care Dumnezeu le-a definit ca fiind sacre. El trimite lumină și cunoaștere din cer. El ne invită să le primim și să le tratăm ca pe niște lucruri sacre.

Dar „trebuie să fie o opoziție în toate lucrurile” (2 Nefi 2:11). Opusul sacrului este profanul sau laicul – ceea ce este temporal și lumesc. Lucrurile lumești concurează cu cele sacre pentru a ne atrage atenția și a ne schimba prioritățile. Cunoașterea laică este necesară pentru existența noastră zilnică temporală. Domnul ne instruește să căutăm să învățăm și să dobândim înțelepciune, să studiem și să învățăm din cele mai bune cărți și să ne familiarizăm cu toate limbajele, limbile și cu toți oamenii (vezi D&L 88:118; 90:15). De aceea, alegerea de a plasa sacrul deasupra profanului este una ce ține de prioritate relativă, nu de exclusivitate; „Este bine să [fim] învățați, *dacă* [ascultăm] de sfaturile lui Dumnezeu” (2 Nefi 9:29, subliniere adăugată).

Lupta neîntreruptă pentru prioritatea dintre sacru și laic dusă în inima omului poate fi ilustrată de experiența lui Moise de la rugul aprins. Acolo, Moise și-a primit chemarea sacră de la Iehova de a-i elibera pe copiii lui Israel din sclavie. Cu toate acestea, cunoașterea sa lumească despre puterea Egiptului și a faraonului au făcut, inițial, ca el să se îndoiască. În cele din urmă, Moise a dat dovadă de credință în cuvântul Domnului, înăbușindu-și cunoașterea seculară și încrezându-se în cea sacră. Acea încredere i-a oferit puterea să depășească încercările vieții și să conducă Israelul afară din Egipt.

După ce a scăpat de armatele lui Noe doar ca să fie dus în robie de Amulon, Alma ar fi putut să pună la îndoială mărturia spirituală pe care o dobândise în timp ce l-a ascultat pe Abinadi. Totuși, el și-a pus încrederea în sacru și a primit tărie pentru

rezista încercărilor sale de moment și, în cele din urmă, pentru a le depăși.

În primele zile ale traducerii Cărții lui Mormon, Joseph Smith s-a confruntat cu o alegere dificilă similară. El cunoștea natura sacră a plăcilor și a lucrării de traducere. Totuși, el a fost convins de Martin Harris să acorde prioritate grijilor lumești ale prieteniei și banilor în detrimentul instrucțiunilor sacre primite. Drept rezultat, manuscrisul traducerii a fost pierdut. Domnul l-a mustrat pe Joseph pentru că predase „ceea ce [este] sacru... răutății” (D&L 10:9) și l-a privat pentru un timp de plăci și de darul de a traduce. După ce Joseph și-a restabilit prioritățile în mod corespunzător, lucrurile sacre i-au fost încredințate din nou, iar lucrarea a continuat.

Cartea lui Mormon oferă alte exemple ale luptei de a acorda prioritate lucrurilor sacre. Citim despre credincioși a căror credință i-a condus la pomul vieții pentru a gusta din fructul său sacru, dragostea lui Dumnezeu. Apoi, batjocura celor din clădirea mare și spațioasă i-a făcut pe credincioși să se întoarcă de la sacru spre profan. (Vezi 1 Nefi 8:11, 24–28.) Mai târziu, nefiții au ales mândria și au negat spiritul profeției și al revelației, „bătându-și joc de ceea ce era sfânt” (Helaman 4:12). Chiar și unii martori oculari ai semnelor și minunilor asociate nașterii Domnului au ales să respingă manifestările sacre din cer în favoarea interpretărilor lumești (vezi 3 Nefi 2:1–3).

Lupta continuă și astăzi. Vocile lumești cresc în volum și amploare. Ele îi îndeamnă tot mai mult pe credincioși să abandoneze lucrurile în care cred și pe care lumea le consideră iraționale și lipsite de logică. Deoarece „vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Corinteni 13:12) și „nu [cunoaștem] înțelesul tuturor lucrurilor” (1 Nefi 11:17), ne putem simți, uneori, vulnerabili și că avem nevoie de asigurări spirituale mai puternice. Domnul i-a spus lui Oliver Cowdery:

„Dacă dorești o altă mărturie, îndreaptă-ți gândurile spre noaptea în care M-ai invocat în inima ta, pentru a cunoaște adevărul privind aceste lucruri.

Nu ți-am transmis Eu pace în sufletul tău cu privire la acest subiect? Ce mărturie mai mare decât aceea de la Dumnezeu poți avea?” (D&L 6:22–23).

Domnul i-a amintit lui Oliver și ne-a amintit nouă ca, atunci când credința noastră este pusă la încercare, să ne bizuim pe lucrurile sacre pe care deja le-am primit. Asemenea lui Moise, Alma și Joseph, aceste experiențe divine sunt ca niște ancore spirituale care ne păstrează, la nevoie, în siguranță și pe drumul cel bun.

Lucrurile sacre nu pot fi abandonate în mod selectiv. Aceia care aleg să abandoneze chiar și un singur lucru sacru vor avea mintea întunecată (vezi D&L 84:54) și, dacă nu se pocăiesc, lumina pe care o au va fi luată de la ei (D&L 1:33). Neancorați la lucrurile sacre, ei se vor rătăci din punct de vedere moral în marea de lucruri lumești. La polul opus, aceluia care aleg să păstreze sacre lucrurile sacre li se promite: „Ceea ce este de la Dumnezeu este lumină; și acela care primește lumina și rămâne credincios lui Dumnezeu, primește mai multă lumină; și aceea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei” (D&L 50:24).

Dragi frați și surori, fie ca Domnul să ne binecuvânteze să recunoaștem, să ne amintim și să păstrăm sacre lucrurile pe care le-am primit de sus. Depun mărturie că, dacă procedăm astfel, vom avea puterea de a rezista încercărilor și de a depăși provocările din zilele noastre. În numele lui Isus Hristos, amin.

Ce crede Hristos despre mine?

Vârstnicul Neil L. Andersen

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Dacă Îl iubiți, dacă aveți încredere în El și dacă Îl urmați, veți simți dragostea și aprobarea Lui.

Un reporter al unei publicații importante din Brazilia a studiat mult despre Biserică cu scopul de a scrie un articol important.¹ El a studiat doctrina noastră și a vizitat centre de pregătire a misionarilor și centre umanitare. El a vorbit cu prieteni ai Bisericii și cu alți oameni care nu aveau cele mai bune sentimente față de Biserică. În timpul interviului pe care l-a avut cu mine, reporterul chiar nu știa ce să creadă atunci când m-a întrebat: „Cum este posibil ca cineva să nu vă considere creștin?”. Știam că se referea la Biserică, însă, cumva, mintea mea a primit întrebarea ca fiind una adresată mie personal și m-am găsit în situația de a mă întreba în sinea mea: „Reflectă viața mea dragostea și devotamentul pe care le am față de Salvator?”.

Isus i-a întrebat pe farisei: „Ce credeți voi despre Hristos?”². La evaluarea noastră finală, calitatea noastră de ucenic nu va fi analizată de către prieteni sau de către dușmani. De fapt, conform spuselor lui Pavel, „ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos”³. În acea zi, întrebarea importantă pentru fiecare dintre noi va fi: „Ce crede Hristos despre mine?”.

Deși El iubește toată omenirea, Isus s-a referit cu un ton dojenitor la unii din jurul Său ca fiind fățarnici⁴, nebuni⁵ și cei care lucrează fărădelege⁶. În mod aprobator, el i-a numit pe alții fiii împărăției⁷ și lumina lumii⁸. El a făcut referire în mod dezaprobator la unii ca fiind orbi⁹ și neroditori¹⁰. El i-a lăudat pe alții ca fiind cu inima curată¹¹ și flămânzi după neprihănire¹². El a

fost trist că unii erau necredincioși¹³ și din lume¹⁴, iar pe alții El i-a considerat ca fiind aleși¹⁵, ucenici¹⁶, prieteni¹⁷. Prin urmare, fiecare trebuie să ne întrebăm: „Ce crede Hristos despre mine?”.

Președintele Thomas S. Monson a descris lumea din zilele noastre ca una care se îndepărtează de „tot ce este spiritual... [în care] vântul schimbării se învolbură în jurul nostru și principiile morale ale societății continuă să se dezintegreze chiar în fața ochilor noștri”¹⁸. Este o perioadă de neîncredere și indiferență crescânde față de Hristos și învățăturile Sale.

În toată această agitație, noi ne bucurăm să fim ucenici ai lui Isus Hristos. Noi vedem mâna Domnului peste tot în jurul nostru. Destinația noastră este pregătită în mod minunat înaintea noastră. „Viața veșnică este aceasta”, S-a rugat Isus, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”¹⁹. Faptul de a fi un ucenic în aceste zile ale vieții va fi un simbol al cinstei de-a lungul eternității.

Mesajele pe care le-am auzit în timpul acestei conferințe sunt indicatoare din partea Domnului care să ne îndrume în călătoria uceniciei noastre. Ascultând mesajele din ultimele două zile, rugându-ne pentru îndrumare spirituală și pe măsură ce vom studia și ne vom ruga despre aceste mesaje în zilele care vor urma, Domnul ne va binecuvânta cu îndrumare personală prin intermediul darului Duhului Sfânt. Aceste sentimente ne îndreaptă și mai mult către Dumnezeu, prin pocăință, supunere, credință și încredere. Salvatorul răspunde faptelor noastre de credință. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.”²⁰

Invitația lui Isus „vino și urmează-Mă”²¹ nu este adresată doar celor care sunt pregătiți să participe la Jocurile olimpice spirituale. De fapt, ucenicia nu este deloc o competiție, ci o invitație adresată tuturor. Călătoria uceniciei noastre nu este doar un tur de stadion, nici măcar un maraton. În realitate, este o călătorie pe durata întregii vieți către o lume mai celestială.

Această invitație este un apel la efort zilnic. Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”²². „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze.”²³ Este posibil să nu fim zilnic în cea mai

bună formă, dar dacă încercăm, invitația lui Isus este plină de încurajare și speranță: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”²⁴.

Indiferent de locul unde vă aflați acum pe drumul uceniciei, sunteți pe drumul cel bun, pe drumul către viața eternă. Împreună ne putem înălța și întări reciproc în zilele mărețe și importante care vor veni. Indiferent de greutatea de care avem parte, de slăbiciunile care ne limitează sau de imposibilitățile care ne înconjoară, noi trebuie să avem credință în Fiul lui Dumnezeu, care a afirmat: „Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede”²⁵.

Permiteți-mi să împărtășesc două exemple privind ucenicia în acțiune. Primul este din viața președintelui Thomas S. Monson, demonstrând puterea bunătății simple și a învățaturii lui Isus: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru”²⁶.

Cu aproape 20 de ani în urmă, președintele Monson a vorbit în cadrul unei conferințe generale despre o tânără fată în vârstă de 12 ani care suferea de cancer. Dânsul a vorbit despre curajul ei și despre bunătatea prietenilor ei de a o duce pe Muntele Timpanogos din centrul statului Utah.

În urmă cu câțiva ani, am întâlnit-o pe Jami Palmer Brinton și am auzit povestirea dintr-o altă perspectivă – perspectiva a ceea ce președintele Monson făcuse pentru ea.

Jami l-a întâlnit pe președintele Monson în luna martie a anului 1993, la o zi după ce i se spusese că o excrescență aflată deasupra genunchiului ei drept era un cancer de oase care avansa rapid. Alături de tatăl ei, președintele Monson i-a dat o binecuvântare a preoției, făcându-i următoarea promisiune: „Isus va fi la dreapta ta și la stânga ta pentru a te susține”.

„Înainte să plec din biroul dânsului în acea zi”, a spus Jami, „am dezlegat un balon care era legat de scaunul meu cu roțile și i l-am dat. «Ești cel mai bun!», scria pe el cu litere strălucitoare”.

În timpul tratamentelor ei de chimioterapie și a operației pentru salvarea piciorului, președintele Monson nu a uitat-o. Jami a spus: „Președintele Monson a exemplificat ceea ce înseamnă să fii un adevărat ucenic al lui Hristos. [Dânsul] m-a scos din starea de tristețe și mi-a oferit o speranță mare și trainică”. După trei ani de la prima lor întâlnire, Jami se afla din nou în biroul președintelui Monson. La sfârșitul întâlnirii, dânsul

a făcut ceva ce Jami nu va uita niciodată. Tipic atenției de care dă dovadă președintele Monson, dânsul i-a făcut o surpriză oferindu-i exact același balon pe care ea i-l oferise în urmă cu trei ani. „Ești cel mai bun!”, scria pe balon. Dânsul îl păstrase, știind că ea avea să revină în biroul său după ce se va fi vindecat de cancer. După 14 ani de când a întâlnit-o pe Jami pentru prima dată, președintele Monson a înfăptuit căsătoria ei cu Jason Brinton în Templul Salt Lake.²⁷

Noi putem învăța atât de multe din ucenicia președintelui Monson. Dânsul sfătuiește deseori autoritățile generale să-și amintească următoarea întrebare simplă: „Ce ar face Isus?”.

Isus i-a spus frunțașului sinagogii: „Nu te teme, crede numai!”²⁸. Ucenicia înseamnă să-L credem atât în momentele de pace, cât și în momentele grele, când durerea și teama noastră sunt liniștite numai prin credința că El ne iubește și că Își ține promisiunile.

Recent, am cunoscut o familie care este un exemplu minunat privind modul în care Îl credem. Olgan și Soline Saintelus din Port-au-Prince, Haiti, mi-au relatat povestea lor.

În data de 12 ianuarie 2010, Olgan era la muncă iar Soline era la Biserică în momentul în care un cutremur devastator a zguduit Haiti. Cei trei copii ai lor – Gancci, în vârstă de cinci ani, Angie, în vârstă de trei ani și Gansly, în vârstă de un an – erau acasă, în apartamentul lor alături de un prieten al familiei.

Peste tot se produsese răzărugi uriase. După cum vă amintiți, zeci de mii de oameni și-au pierdut viața în acea lună ianuarie, în Haiti. Olgan și Soline au fugit cât au putut de repede la apartamentul lor pentru a-și găsi copiii. Clădirea de trei etaje în care locuia familia Saintelus se prăbușise.

Copiii nu reușiseră să iasă. Niciun efort de salvare nu avea să fie făcut pentru o clădire care era complet distrusă.

Olgan și Soline Saintelus slujiseră amândoi în misiuni cu timp deplin și fuseseră căsătoriți în templu. Ei credeau în Salvator și în promisiunile Lui către ei. Cu toate acestea, inimile lor erau frânte. Au plâns într-un mod incontrolabil.

Olgan mi-a spus că atunci când a ajuns în culmea disperării, a început să se roage. „Tată Ceresc, dacă este în acord cu voia Ta, dacă măcar unul dintre copiii mei ar putea fi în viață, Te rog, Te

rog să ne ajuți”. El a mers de nenumărate ori în jurul clădirii, rugându-se pentru inspirație. Vecinii au încercat să-l aline și să-l ajute să accepte pierderea copiilor săi. Olgan a continuat să meargă în jurul molozului clădirii prăbușite sperând și rugându-se. Apoi, s-a întâmplat ceva miraculos. Olgan a auzit plânsul unui bebeluș care era aproape imposibil de auzit. Era plânsul bebelușului său.

Ore întregi vecinii au săpat cu disperare în moloz, riscându-și propriile vieți. În întunericul nopții, printre zgomotele puternice ale ciocanelor și dălților, salvatorii au auzit încă un sunet. Ei au încetat să mai bată și au ascultat. Nu le venea să creadă ce auzeau. Era sunetul unui copilăș – și copilul cânta. Gancci, în vârstă de cinci ani, a spus ulterior că el știa că tatăl lui avea să-l audă dacă el cânta. Sub greutatea betonului prăbușit care a dus mai târziu la amputarea unui braț, Gancci cânta cântecul lui preferat: „Copil al Domnului”²⁹.

Odată cu trecerea timpului, în mijlocul întunericului, morții și disperării multor alți copii prețioși din Haiti ai lui Dumnezeu, familia Saintelus a avut parte de un miracol. Gancci, Angie și Gansly au fost găsiți în viață sub clădirea distrusă.³⁰

Miracolele nu au loc întotdeauna imediat. Uneori, ne întrebăm circumspecți de ce miracolul pentru care ne-am rugat cu atâta ardoare nu se întâmplă aici și acum. Însă atunci când avem încredere în Salvator, miracolele promise vor avea loc. Indiferent dacă în această viață sau în următoarea, totul va fi făcut așa cum se cuvine. Salvatorul declară: „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”³¹. „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”³²

Vă mărturisesc că dacă Îl iubiți, dacă aveți încredere în El și dacă Îl urmați, veți simți dragostea și aprobarea Lui. Când veți întreba „Ce crede Hristos despre mine?”, veți ști că sunteți ucenicii Lui; sunteți prietenii Lui. Prin harul Său, El va face pentru dumneavoastră ceea ce nu puteți face singuri.

Așteptăm cu nerăbdare cuvintele de încheiere ale preaiubitului nostru profet. Președintele Thomas S. Monson a fost rânduit apostol al Domnului Isus Hristos când eu aveam 12 ani. Timp de peste 48 de ani am fost binecuvântați să-l auzim depunând mărturie despre Isus Hristos. Eu mărturisesc că dânsul

este acum apostolul Salvatorului cu cea mai mare vechime în această chemare pe pământ.

Cu mare dragoste și admirație față de numeroșii ucenici ai lui Isus Hristos care nu sunt membri ai acestei Biserici, noi declarăm cu umilință că îngeri s-au întors pe pământ în zilele noastre. Biserica lui Isus Hristos, așa cum El a stabilit-o în vechime, a fost restaurată, alături de puterea, rânduielile și binecuvântările cerului. Cartea lui Mormon este un alt testament al lui Isus Hristos.

Eu mărturisesc că Isus Hristos este Salvatorul lumii. El a suferit și a murit pentru păcatele noastre și a înviat în a treia zi. El a înviat! La un moment dat, în viitor, orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că El este Hristosul.³³ În acea zi, preocuparea noastră nu va fi: „Mă consideră ceilalți creștin?”. În acel timp, ochii noștri vor fi ațintiți asupra Lui, iar sufletele noastre vor fi concentrate asupra întrebării: „Ce crede Hristos despre mine?”. El trăiește! Vă mărturisesc astfel în numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Vezi André Petry, „Entre a Fé e a Urna”, *Veja*, 2 nov. 2011, p. 96.
2. Matei 22:42.
3. Romani 14:10.
4. Vezi Matei 6:2.
5. Vezi Matei 23:17.
6. Vezi Matei 7:23.
7. Vezi Matei 13:38.
8. Vezi Matei 5:14.
9. Vezi Matei 15:14.
10. Vezi Matei 13:22.
11. Vezi Matei 5:8.
12. Vezi Matei 5:6.
13. Vezi Matei 17:17.
14. Vezi Ioan 8:23.
15. Vezi Ioan 6:70.
16. Vezi Ioan 13:35.
17. Vezi Ioan 15:13.
18. Thomas S. Monson, „Stați în locuri sfinte”, *Liahona*, nov. 2011, p. 83, 86.
19. Ioan 17:3.
20. Ioan 14:23.
21. Luca 18:22.
22. Ioan 14:15.
23. Luca 9:23.
24. Matei 11:28.
25. Marcu 9:23.
26. Matei 23:11.
27. Jami Brinton, scrisoare adresată autorului, 27 ian. 2012.
28. Marcu 5:36.
29. „Copil al Domnului”, *Immuri*, nr. 191.
30. Dintr-o discuție avută cu Olgan și Soline Saintelus la data de 10 febr. 2012; vezi, de asemenea, Jennifer Samuels, „Family Reunited in Miami after Trauma in Haiti”, *Church News*, 30 ian. 2010, p. 6.
31. Ioan 14:27.
32. Ioan 16:33.
33. Vezi Romani 14:11.

La încheierea acestei conferințe

Președintele Thomas S. Monson

Fie ca dumneavoastră să meditați la adevărurile pe care le-ați auzit și fie ca acestea să vă ajute să deveniți mai buni decât erați atunci când a început conferința

Inima mea este înduioșată acum, la încheierea acestei conferințe. Am fost binecuvântați din plin în timp ce am ascultat sfatul și mărturiile celor care ne-au vorbit. Cred că dumneavoastră sunteți de acord cu mine că am simțit Spiritul Domnului pe măsură ce inimile noastre au fost atinse și mărturiile întărite.

Încă o dată, ne-am bucurat de muzică frumoasă, care a intensificat și îmbogățit fiecare sesiune a conferinței. Îmi exprim recunoștința pentru toți cei care au împărtășit cu noi talentele lor în această privință.

Ofer sincere mulțumiri fiecărei persoane care ne-a vorbit, precum și celor care au spus rugăciuni la fiecare dintre sesiuni.

Sunt multe persoane care lucrează la fiecare conferință în spatele scenei sau în funcții mai puțin vizibile publicului. Nu ar fi posibil ca noi să ținem aceste sesiuni fără ajutorul lor. Ofer mulțumiri fiecăruia dintre ei, de asemenea.

Știu că sunteți alături de mine în a exprima profundă recunoștință față de acei frați și surori care au fost eliberați din chemările lor în timpul acestei conferințe. Ne va fi dor de ei. Contribuția lor la lucrarea Domnului a fost enorm de mare și se va face simțită de-a lungul generațiilor viitoare.

De asemenea, am susținut, prin ridicarea mâinii, frați și surori care au fost chemați în poziții noi în timpul acestei conferințe. Le urăm bun venit și vrem ca ei să știe că suntem nerăbdători să slujim împreună cu ei în munca Domnului. Ei au fost chemați prin inspirație divină.

Transmisiunea acestei conferințe a avut o acoperire fără precedent, fiind transmisă pe multe continente, oamenilor de pretutindeni, în zone unde nu mai fusese înainte. Deși suntem departe de mulți dintre dumneavoastră, ne simțim aproape de dumneavoastră și simțim devotamentul dumneavoastră și vă transmitem dragostea și aprecierea noastră oriunde v-ați afla.

Cât de binecuvântați suntem, dragi frați și surori, să avem Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos în viețile și inimile noastre. Ea oferă răspunsuri la cele mai importante întrebări ale vieții. Ea ne oferă speranță și face ca viețile noastre să aibă scop.

Trăim în vremuri tulburi. Vă asigur că Tatăl nostru Ceresc cunoaște încercările cu care ne confruntăm. El ne iubește pe fiecare dintre noi și dorește să ne binecuvânteze și să ne ajute. Fie ca noi să Îl căutăm prin rugăciune, așa cum El ne-a amintit când a spus: „Roagă-te întotdeauna și Eu voi revărsa Spiritul Meu asupra ta și mare va fi binecuvântarea ta – da, chiar mai mare decât dacă ai obține comorile pământului”¹.

Dragii mei frați și surori, fie ca dumneavoastră să aveți căminele pline de dragoste și respect și cu Spiritul Domnului. Iubiți-vă familiile. Dacă sunt neînțelegeri sau certuri între dumneavoastră, vă îndemn să le rezolvați acum. Salvatorul a spus:

„Nu vor fi niciun fel de certuri între voi...”

Căci adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, cel care are spiritul de ceartă nu este de-al Meu, ci este de-al diavolului, care este tatăl certurilor; și el agită inimile oamenilor ca să se certe cu mâine unul cu altul.

[Dar] iată, aceasta nu este doctrina Mea... ci *doctrina Mea* este ca asemenea lucruri să se termine”².

În calitate de slujitor umil al dumneavoastră, repet cuvintele regelui Beniamin adresate poporului său:

„Eu nu v-am poruncit să... credeți că eu, prin mine însumi, sunt mai presus decât un muritor.

Eu sunt la fel ca și voi, supus la tot felul de slăbiciuni la trup și la minte; și totuși, am fost ales... de către mâna Domnului... și am fost păstrat și apărat de către puterea Lui fără asemănare, ca să vă slujesc cu toată puterea, mintea și tăria pe care Domnul mi le-a dat”³.

Dragii mei frați și surori, doresc din toată inima mea să fac voia Domnului și să slujesc pe El și pe dumneavoastră.

Acum, când plecăm de la această conferință, mă rog ca binecuvântările cerului să se reverse peste fiecare dintre dumneavoastră. Fie ca dumneavoastră, cei care sunteți departe de casă, să vă întoarceți în siguranță. Fie ca dumneavoastră să meditați la adevărurile pe care le-ați auzit și fie ca acestea să vă ajute să deveniți mai buni decât erați acum două zile când a început conferința.

Până ne vom revedea peste șase luni, mă rog ca binecuvântările Domnului să fie asupra dumneavoastră și asupra fiecăruia dintre noi, și spun acestea în numele Său sfânt – chiar Isus Hristos, Domnul și Salvatorul nostru – amin.

Note

1. Doctrină și legăminte 19:38.
2. 3 Nefi 11:28–30; subliniere adăugată.
3. Mosia 2:10–11.

Ridicați-vă și străluciți

Ann M. Dibb

a doua consilieră în Președinția Generală a Tinerelor Fete

Unul dintre cele mai minunate moduri prin care ne putem ridica și putem străluci este de a ne supune cu încredere poruncilor lui Dumnezeu.

Este un privilegiu să fiu alături de voi în această seară. La fiecare început de an aștept cu nerăbdare să se anunțe noua temă comună pentru tinerii băieți și tinerele fete. Totuși, îmi fac mereu puțin timp pentru a evalua felul în care mi-am însușit lecțiile din tema anului *precedent*.

Să recapitulăm pentru o clipă temele din anii precedenți: „Virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale”¹, „Să fiți neclintii și nestrămutați, făcând întotdeauna lucruri bune din abundență”², „Fii o pildă pentru credincioși”³, „Întărește-te și îmbărbătează-te”⁴ și al treisprezecelea articol de credință: „Noi credem că trebuie să fim cinstiți, fideli, puri, binevoitori, virtuoși și că trebuie să facem bine tuturor oamenilor”⁵.

Studiind aceste scripturi și concentrându-ne asupra lor pe parcursul unui an întreg, ele devin o parte din inima noastră, din sufletul nostru și din mărturia noastră. Sperăm că veți continua să urmați îndrumarea lor în timp ce ne îndreptăm atenția spre tema comună pentru tinerii băieți și tinerele fete din 2012, care se găsește în Doctrină și legăminte.

Introducerea secțiunii 115 explică: era anul 1838 în Far West, Missouri. Joseph Smith făcea „cunoscută voința lui Dumnezeu cu privire la construirea aceluia loc și a casei Domnului”. Profetul era optimist și îmbărbătat. În versetul 5, acolo unde găsim tema din acest an, Domnul îi spune: „Adevărat vă spun vouă tuturor:

Ridicați-vă și străluciți pentru ca lumina voastră să fie un steag pentru națiuni”.

La ce vă gândiți atunci când auziți expresia *ridicați-vă*? Eu, una, mă gândesc la voi – tineretul nobil al Bisericii. Îmi închipui cum vă ridicați din pat, cu sârguință, în fiecare dimineață pentru a participa la seminar. Vă văd cum, cu credință, vă ridicați din genunchi după ce v-ați spus rugăciunile zilnice. Mă gândesc la felul în care, cu dârzenie, vă ridicați pentru a vă împărtăși mărturia și a vă apăra standardele. Angajamentul vostru față de Evanghelie și exemplele voastre bune mă inspiră. Mulți dintre voi au acceptat deja această invitație de a se ridica și a străluci, iar lumina voastră îi încurajează pe alții să facă la fel.

Unul dintre cele mai minunate moduri prin care ne putem ridica și putem străluci este de a ne supune cu încredere poruncilor lui Dumnezeu. Învățăm despre aceste porunci din scripturi, de la profeții din aceste zile și din paginile broșurii *Pentru întărirea tineretului*. Fiecare dintre voi ar trebui să aibă un exemplar. În exemplarul meu, am încercuit cuvintele *pentru* și *tine*, așa cum m-a învățat o foarte bună prietenă. Acest gest simplu îmi amintește că aceste standarde nu sunt doar îndrumări generale – ele sunt anume *pentru mine*. Eu sper că vă veți face timp să încercuiți acele cuvinte în propriul vostru exemplar al broșurii, să o citiți în întregime și să simțiți Spiritul mărturisind că acele standarde sunt, de asemenea, *pentru voi*.

Unele din voi ar putea fi tentate să nu țină seama de standardele din *Pentru întărirea tineretului* sau le să respingă. Ar putea să se uite la broșură și să zică: „Vezi, mamă, nu se spune nimic în broșură despre [*și se gândesc la un subiect anume*].” Sau vor căuta să se justifice zicându-și: „Nu-i atât de rău ceea fac eu. Cu siguranță, nu sunt la fel de rea ca [*și se gândesc la numele unei prietene sau al unei cunoștințe*]”.

Președintele Harold B. Lee ne-a învățat: „Cea mai importantă dintre poruncile lui Dumnezeu este aceea pe care astăzi vă este cel mai greu să o respectați”⁶. Regele Benjamin a explicat: „Nu pot să vă spun toate lucrurile prin care puteți păcătui; căci sunt diferite căi și mijloace, chiar atât de multe încât nu le pot număra”⁷. Dacă aveți dificultăți în a respecta aceste standarde și porunci, vă încurajez să căutați sprijin în cadrul Evangheliei.

Citiți din scripturi. Petreceți timp pe site-ul oficial al Bisericii, LDS.org, pentru a găsi răspunsuri la întrebările voastre. Discutați cu părinții voștri, cu conducătorii voștri din Biserică și cu cei care sunt un exemplu bun pentru că trăiesc în acord cu Evanghelia. Rugați-vă. Revărsați-vă inima în fața Tatălui vostru Ceresc, care vă iubește. Folosiți zilnic darul pocăinței. Oferiți slujire altora. Și, cel mai important, ascultați îndemnurile Duhului Sfânt și supuneți-vă acestora.

Președintele Thomas S. Monson ne încurajează pe toți în felul următor: „Tinerii mei prieteni, fiți puternici... Știți să faceți diferența între ce este bine și ce este rău și nicio deghizare, sub orice formă ar apărea, nu poate schimba aceasta... Dacă așa numiții dumneavoastră prieteni vă îndeamnă să faceți orice din ceea ce știți că este greșit, *dumneavoastră* să fiți cel care susține dreptatea, chiar dacă trebuie să faceți singur aceasta”⁸.

Tatăl Ceresc nu vrea să privim către lume și să-i *urmăm* tendințele mereu schimbătoare. El vrea să privim către El și să-I urmăm sfaturile neschimbătoare. El vrea să trăim în acord cu Evanghelia și să-i *conducem* pe alții către ea, stabilind standarde înalte.

Scripturile oferă multe exemple minunate care ilustrează această idee. În cartea Judecătorilor din Vechiul Testament, învățăm despre Samson. Samson s-a născut cu un mare potențial. Mamei sale i s-a promis: „El va începe să izbăvească pe Israel din mâna Filistenilor”⁹. Dar, pe măsură ce a crescut, Samson a privit mai mult către ispitele lumii decât către îndrumarea lui Dumnezeu. El a făcut alegeri care „[i-au plăcut]”¹⁰, nu care au fost corecte. În scripturi se folosește în mod repetat expresia: „Și s-a coborât”¹¹, pentru a se descrie călătoriile, faptele și alegerile lui Samson. În loc să se ridice și să strălucească pentru a-și folosi potențialul măreț, Samson a fost înfrânt de către lume, și-a pierdut puterea dăruită de Dumnezeu și murit de tânăr, într-un mod tragic.

Pe de altă parte, scripturile ne oferă exemplul lui Daniel. Și Daniel s-a născut cu un mare potențial. În Daniel, capitolul 6, citim: „Daniel însă întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt”¹². Când Daniel a avut de întâmpinat ispite lumești, el nu a privit în jos, către lume – el s-

a ridicat și a privit spre cer. În loc să dea ascultare decretului secular al regelui prin care nimeni să nu se roage nimănui, decât regelui timp de 30 de zile, Daniel „a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise înspre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeuul lui, cum făcea și mai înainte”¹³.

Daniel nu s-a temut să se ridice și să strălucească urmând poruncile lui Dumnezeu. Deși a petrecut o noapte neplăcută în groapa cu lei pentru că a apărât ce era drept, el a fost protejat și binecuvântat pentru supunerea sa. Când împăratul Darius l-a scos pe Daniel din groapa cu lei în dimineața următoare, a dat un decret ca toți să se teamă de Dumnezeuul lui Daniel și să urmeze exemplul de credință al lui Daniel. Daniel ne arată, cu adevărat, ce înseamnă să fim un exemplu pentru națiuni și să nu ne coborâm niciodată standardele când ne confruntăm cu ispitele lumefști.

Am avut binecuvântarea de a auzi despre multe exemple de tineri din zilele noastre, asemenea vouă, care nu se tem să se ridice și să strălucească și care fac ca lumina lor să fie un exemplu printre cei de vârsta lor. Joanna era singura membră a Bisericii din liceul ei și singura tânără fată din ramura sa. Ea și-a luat un angajament față de ea însăși și față de Domnul că nu va folosi niciodată un limbaj vulgar. Când a făcut echipă pentru un proiect școlar cu un tânăr băiat care nu făcuse același angajament, ea nu și-a coborât standardele. Ea l-a rugat să-i respecte și să-i prețuiască valorile. Cu timpul, atrăgându-i atenția cu blândețe și, câteodată, fără prea multă blândețe, prietenul ei și-a format obiceiuri noi și a folosit un limbaj mai decent. Multe persoane au observat diferența, inclusiv mama tânărului băiat, care i-a mulțumit Joannei pentru că este o influență bună în viața fiului ei¹⁴.

La o instruire recentă în Filipine, am cunoscut-o pe Karen, care a împărtășit experiența pe care a avut-o în calitate de Laur în timp ce învăța pentru a-și lua licența în administrarea hotelurilor și restaurantelor. Un profesor a cerut fiecărui student să învețe să facă și să deguste o varietate de băuturi care urmau să fie servite în restaurantele lor. Unele băuturi conțineau alcool, iar Karen a știut că era împotriva poruncilor Domnului ca ea să le deguste.

Riscând să înfrunte consecințe grave, Karen și-a făcut curaj să se ridice și să strălucească și nu a gustat din băuturi.

Karen a explicat: „Profesorul meu m-a abordat și m-a întrebat de ce nu beau. El a spus: «Domnișoară Karen, cum vei recunoaște aroma pentru a trece acest examen important dacă tu nici măcar nu guști din băuturi?». I-am spus că sunt membră a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și, în calitate de membri, nu bem băuturi care ne fac rău. Indiferent care erau așteptările lui de la mine, aș înțelege, chiar dacă acest lucru ar însemna că nu voi primi notă de trecere, dar nu-mi voi încălca standardele personale”.

Au trecut săptămâni întregi și nu s-a mai menționat nimic cu privire la acea zi. La sfârșitul semestrului, Karen a știut că nota sa finală va depinde de refuzul ei de a fi gustat din băuturi. A ezitat să se uite la nota sa, dar când a făcut-o, a descoperit că primise cea mai mare notă din clasă.

Ea a spus: „Prin această experiență, am învățat că Dumnezeu... ne va binecuvânta, cu siguranță, atunci când Îl urmăm. Știu, de asemenea, că indiferent dacă nu aș fi primit notă de trecere, nu aș regreta ceea ce am făcut. Știu că nu voi greși în ochii Domnului atunci când aleg să fac ceea ce știu că este drept”¹⁵.

Dragi tinere fete, fiecare dintre voi s-a născut cu un potențial mareș. Sunteți fiice preaiubite ale Tatălui Ceresc. El vă cunoaște și vă iubește. El vă invită să „[vă ridicați] și [să] străluciți”, și vă promite că, atunci când veți face acest lucru, vă va sprijini și binecuvânta. Mă rog ca fiecare dintre voi să găsească curajul de a accepta invitația Sa și de a obține promisiunile Sale. În numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Doctrină și legăminte 121:45.
2. Mosia 5:15.
3. 1 Timotei 4:12.
4. Iosua 1:9.
5. Articolele de credință 1:13.
6. *Învățăături ale președinților Bisericii: Harold B. Lee* (2000), p. 30.
7. Mosia 4:29.
8. Thomas S. Monson, „Exemple de neprihănire”, *Liahona*, mai 2008, p. 65.
9. Judecătorii 13:5.
10. Judecătorii 14:5.
11. Judecătorii 14:7.
12. Daniel 6:3.
13. Daniel 6:10.
14. Pentru un fragment din această povestire, vezi Joanna Ehrisman, „The Thing about Being Mormon”, în *Katilin Medlin și alții, edițiile, Going on 15: Memoirs of Freshmen* (2010), p. 93–96.

15. Corespondență personală către autoare, 2012.

Căutați să învățați: aveți o lucrare de făcut

Mary N. Cook

prima consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete

Binecuvântați-vă copiii și viitorul vostru cămin învățând cât mai mult acum.

Dragele mele tinere fete, vă iubim foarte mult pe fiecare dintre voi. Vedem cum acționați curajoase și sunteți un exemplu într-o lume în care oportunitățile mari sunt însoțite de greutăți mari. Acest lucru vă poate face să vă întrebați: „Ce îmi rezervă viitorul?”. Vă asigur că, atunci când sunteți o fiică neprihănită a lui Dumnezeu, viitorul vostru este sclipitor! Trăiți într-o vreme în care adevărurile Evangheliei au fost restaurate și aceste adevăruri pot fi găsite în scripturile voastre. Ați primit darul Duhului Sfânt la botez și Duhul Sfânt vă va învăța toate lucrurile și vă va pregăti pentru încercările vieții.

Dumnezeu v-a dat libertatea morală de a alege și ocazia de a învăța în timp ce sunteți pe pământ și El are o lucrare pentru voi. Pentru a realiza această lucrare aveți o responsabilitate personală de a căuta să învățați. Cheia viitorului vostru, „raza [voastră] de soare a speranței”¹, poate fi găsită în noua broșură *Pentru întărirea tineretului* în standardul referitor la educație și în valoarea cunoaștere a Tinerelor Fete.

„Educația... deschide ușile oportunităților.”² Pe măsură ce urmați îndemnul Domnului de a „[căuta] să învățați, chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință”³ nu veți primi doar cunoaștere prin studiu, ci și o înțelegere mai bună când învățați prin credință.

Căutați să învățați studiind cu sârguință. Rareori veți mai putea dedica atât de mult timp studiului pe cât puteți acum.

Președintele Gordon B. Hinckley i-a sfătuit în mod înțelept pe tinerii din Biserică: „Obiceiurile de studiu pe care vi le formați în timpul anilor de școală vă vor influența, în mare măsură, dorința de cunoaștere de-a lungul vieții”⁴. „Voi trebuie să dobândiți cât de multă educație puteți... Sacrificați orice este nevoie să fie sacrificat pentru a vă pregăti să faceți lucrarea [acestei] lumi... Instruiți-vă mințile și mâinile pentru a deveni o influență pentru bine pe măsură ce vă continuați viețile”⁵.

Adresându-se tinerelor fete, președintele Thomas S. Monson a spus: „Deseori viitorul este necunoscut; de aceea, este de datoria noastră să ne pregătim pentru momente incerte... Vă îndemn să vă perfecționați educația și să vă însușiți profesioni care au căutare, pentru a fi pregătite pentru a susține financiar familia, dacă apare o astfel de situație”⁶.

Dragi tinere fete, urmați sfatul acestor profeți înțelepți și inspirați. Fiți o studentă bună. Acționați și fiți un exemplu în școlile voastre prin muncă, cinste și integritate. Dacă aveți dificultăți sau sunteți descurajate de performanța voastră la școală căutați ajutor de la părinții voștri, de la profesori și membri ai Bisericii care vor să ajute. Să nu renunțați niciodată!

Faceți o listă cu lucrurile pe care vreți să le învățați și, apoi, „împărtășiți-vă obiectivele legate de educație familiei, prietenilor și conducătorilor pentru ca ei să vă poată sprijini și încuraja”⁷. Acesta este modelul din Progresul Personal.

Odată cu apariția tehnologiei sunteți martore la o explozie de cunoștințe. Sunteți covârșite în mod constant de sunete, imagini și socializare. Fiți selective și nu lăsați ca acest val de informație să vă distragă sau să vă încetinească progresul. Acționați, dragi tinere fete! *Voi* vă alegeți obiectivele. *Voi* decideți ce intră în mintea și inima voastră.

O parte foarte importantă a studiului vostru va fi în afara sălii de clasă. Înconjurați-vă cu femei exemplare care vă pot învăța îndemânări legate de gospodărie, artă, muzică, istoria familiei, sporturi, scris și vorbit. Căutați să le cunoașteți și rugați-le să vă învețe. Când ați învățat ceva nou, predați acel lucru la activitățile comune sau învățați o altă tânără fată să îl facă ca parte a cerințelor pentru Albina de Onoare.

Pe lângă minunata mea mamă, am avut mulți mentori în viața mea. Am aflat pentru prima dată de acest proces de mentorat la vârsta de numai nouă ani. Învățătoarea mea de la Societatea Primară m-a învățat să cos „Voi aduce lumina Evangheliei în casa mea”, pe un goblen care a fost atârnat în camera mea în tinerețea mea. Învățătoarea mea m-a îndrumat, m-a corectat și m-a încurajat întotdeauna de-a lungul drumului. Alți mentori au urmat. Două croitorese pricepute din episcopia mea m-au învățat să cos. Cu ajutorul, răbdarea și încurajarea lor, am înscris o rochie într-un concurs de cusut când aveam 14 ani și chiar am câștigat un premiu! Acest proces mi-a întărit dorința de cunoaștere și de a excela în alte domenii, de asemenea.

Cunoștințele căpătate acum vor fi de mare valoare atunci când veți deveni mame. „Nivelul de educație al unei mame are o influență mare în deciziile ce țin de educația [copiilor] săi.”⁸ Educația unei mame poate deține „cheia pentru a opri ciclul sărăciei.”⁹ Femeile cu educație... „au tendința: de a naște copii mai sănătoși, de a avea copii mai sănătoși, de a fi mai încrezătoare, optimiste și de a avea un raționament și o judecată mai bune”¹⁰.

Învățăm din „Familia: o declarație oficială către lume” că „mamele sunt în primul rând responsabile pentru îngrijirea copiilor”¹¹. Asigurarea unei educații pentru copiii voștri face parte din îngrijire și este responsabilitatea voastră sacră. Precum tinerii luptători care „fuseseră învățați de către mamele lor”¹² voi veți fi cea mai importantă învățătoare pe care copiii voștri o vor avea, așadar alegeți-vă studiile cu grijă. Bindecuvântați-vă copiii și viitorul vostru cămin învățând cât mai mult acum.

Căutați să învățați prin credință. Noi învățăm prin credință când, cu sârguință, dobândim cunoaștere spirituală prin rugăciune, studiul scripturilor și supunere și când căutăm îndrumarea Duhului Sfânt care mărturisește despre întreg adevărul. Dacă vă faceți partea voastră ca să dobândiți cunoaștere, Duhul Sfânt vă poate lumina mintea. Când vă străduiți să vă păstrați demne, Duhul Sfânt vă va îndruma și vă va ajuta în procesul de învățare.

Când am fost o tânără fată, am împrumutat schiuri care erau mult prea lungi și clăpări mult prea mari, iar un prieten m-a

învățat să schiez. Am mers într-o zi minunată de primăvară, însorită, cu zăpadă perfectă și cer albastru, senin. Frica de pârtiile abrupte s-a preschimbat în bucurie pe măsură ce am învățat să schiez. Și, chiar dacă am căzut de câteva ori de pe acele schiuri mari, m-am ridicat și am continuat să încerc. Am ajuns să îndrăgesc foarte mult acest sport!

Însă, am aflat repede că nu toate zilele de schi și condițiile meteo erau la fel de perfecte. În zilele în care cerul era acoperit de nori, am schiat în condiții de „lumină refractată”. Fenomenul de „lumină refractată” are loc atunci când lumina soarelui devine difuză datorită norilor. Când te uiți în față la zăpada albă percepția adâncimilor dispare și este dificil de apreciat cât de abruptă este o pantă sau de văzut denivelările de pe deal.

Voi, tinere fete, vă puteți uita la viitorul vostru așa cum m-am uitat eu la acea pantă abruptă de schi. Câteodată vă puteți simți că trăiți în lumină refractată, fără a putea vedea ce se află înaintea voastră. Învățarea prin credință vă va da încredere și vă va ajuta să navigați în timpul momentelor de nesiguranță.

În capitolul 25 din Matei, pilda celor zece fecioare ne învață că pregătirea spirituală este vitală și trebuie obținută de fiecare în parte. Vă amintiți că toate cele zece fecioare au fost invitate să îl însoțească pe mire la ospățul de la nuntă, dar doar cele cinci fecioare înțelepte au fost pregătite și au avut untdelemn în candelă.

„Cele nechibzuite au spus celor înțelepte: «Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelăle».

Cele drepte le-au răspuns: «Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă nici vouă; Ci mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă».

Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa.”¹³

Puteți crede că a fost egoist din partea fecioarelor înțelepte să nu împărtășească din untdelemnul lor, dar era imposibil acest lucru. Pregătirea spirituală trebuie obținută de fiecare persoană în parte, picătură cu picătură și nu poate fi împărțită.

Acum este timpul ca voi să vă implicați cu sârguință în a vă spori cunoașterea spirituală – picătură cu picătură – prin

rugăciune, studiul scripturilor și supunere. Acum este timpul pentru a căuta să obțineți o educație – picătură cu picătură. Fiecare gând și acțiune virtuoasă adaugă untdelemn la candelile voastre, calificându-vă pentru îndrumarea Duhul Sfânt, învățătorul nostru divin.

Duhul Sfânt vă va îndruma în călătoria voastră aici în viața muritoare, chiar și atunci când simțiți că sunteți într-o lumină refractată, nesigure de ceea ce se află înaintea voastră. Nu trebuie să vă temeți. Când stați pe calea care duce la viața veșnică, Duhul Sfânt vă va îndruma în privința deciziilor voastre și în procesul de învățare.

Vă mărturisesc din experiență proprie că dacă o să căutați să învățați nu numai prin studiu dar și prin credință, *veți fi îndrumate cu privire la ce „Domnul... are nevoie ca voi să faceți și ce trebuie să știți”*¹⁴.

Mi-am primit binecuvântarea patriarhală când eram tânără fată și am fost sfătuită să mă pregătesc dobândind o educație bună și să deprind de timpuriu în viață acele îndemnări necesare pentru gospodărie și creșterea unei familii. Voiam atât de mult binecuvântarea de a avea o familie; totuși această binecuvântare nu a venit până la vârsta de 37 de ani când, în cele din urmă, m-am căsătorit. Soțul meu rămăsese văduv deci în ziua când am fost pecetluită în templu am fost dintr-o dată binecuvântată nu doar cu un soț ci și cu o familie cu patru copii.

Cu mult înainte de aceasta, au fost zile în care m-am simțit ca atunci când schiam în lumină refractată și m-am întrebat: „Ce îmi rezervă viitorul?”. Am încercat să urmez îndemnul din binecuvântarea mea patriarhală. Am studiat cu sârguință pentru a deveni profesoară și mi-am continuat educația pentru a deveni directoare de școală generală. M-am rugat Tatălui Ceresc și am cerut îndrumarea Duhului Sfânt. Am crezut cu tărie în promisiunea profeților care m-au asigurat că dacă „[rămân credincioasă], [țin] legămintele, [îl slujesc] pe Dumnezeu, îi [iubesc] pe Tatăl [meu] din Cer și pe Domnul Isus Hristos, nu [îmi] vor fi refuzate binecuvântările eterne pe care Tatăl nostru Ceresc le are pentru fiecare din copiii Săi credincioși”¹⁵.

Știu că educația mea m-a pregătit pentru o viață cu totul diferită de cea imaginată de mine pe când eram tânără fată. M-am

gândit că studiam despre învățământ pentru a preda la școală și a le preda viitorilor mei copii, dar nu am știut că Domnul mă pregătea, de asemenea, pentru a preda limba engleză în Mongolia într-o misiune împreună cu soțul meu și pentru a preda tinerelor fete din Biserică din întreaga lume și pentru a preda nepoților mei despre importanța cunoașterii – toate, binecuvântări minunate, la care niciodată nu m-aș fi gândit.

Depun mărturie că Tatăl nostru din Cer vă cunoaște și vă iubește. El are mare încredere în voi și are o lucrare pe care doar voi o puteți face. Vreau să vă asigur că voi *veți* fi pregătite pentru acea lucrare măreață dacă veți căuta să învățați prin studiu și prin credință. Depun mărturie despre acestea în numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Gordon B. Hinckley, „Să ne aplecăm și să-l ridicăm pe aproapele nostru”, *Liahona*, ian. 2002, p. 67.
2. *Pentru întărirea tineretului* (broșură, 2011), p. 9.
3. Doctrină și legăminte 88:118.
4. Gordon B. Hinckley, *Way to Be! Nine Ways to Be Happy and Make Something of Your Life* (2002), p. 28.
5. Gordon B. Hinckley, „Seek Learning”, *New Era*, sept. 2007, p. 2, 4.
6. Thomas S. Monson, „Dacă ești pregătit nu te vei teme”, *Liahona*, nov. 2004, p. 116.
7. *Pentru întărirea tineretului*, p. 9.
8. Cheryl Hanewicz și Susan R. Madsen, „The Influence of a Mother on a Daughter’s College Decision”, *Utah Women and Education Project Research Snapshots*, nr. 3 (ian. 2011): 1.
9. Marjorie Cortez, „Mom’s Education Key to Halt Poverty Cycle”, *Deseret News*, 23 sept. 2011, A1.
10. Olene Walker, „More Utah Women Need to Finish College”, *Salt Lake Tribune*, 30 oct. 2011, O4.
11. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
12. Alma 56:47.
13. Matei 25:8–10.
14. Henry B. Eyring, „Education for Real Life”, *Ensign*, oct. 2002, p. 18.
15. M. Russell Ballard, „Preparing for the Future”, *Ensign*, sept. 2011, p. 27.

Acum este momentul să vă ridicați și să străluciți!

Elaine S. Dalton

Președinta generală a Tinerelor Fete

În calitate de fiice ale lui Dumnezeu v-ați născut să conduceți.

De la fereastra mea din biroul organizației Tinerelor Fete am o priveliște spectaculoasă a templului Salt Lake. Zilnic îl văd pe îngerul Moroni în vârful templului ca un simbol strălucitor nu doar pentru credința lui, ci și a noastră. Îl iubesc pe Moroni deoarece, într-o societate foarte degenerată, el a rămas pur și fidel. Este eroul meu. El a fost singur. Simt că, într-un fel, el stă în vârful templului azi făcându-ne semn să avem curaj, să ne amintim cine suntem și să fim demne să intrăm în templul sfânt – să „[ne ridicăm și să strălucim]”¹ și să nu luăm în seamă țipătului lumii și, după cum a profețit Isaia, să „[venim]... la muntele Domnului”² – templul sfânt.

Sunt adunate astăzi, aici, fiicele alese ale lui Dumnezeu. Nu există în toată lumea un grup mai puternic care să susțină adevărul și dreptatea ca tinerele fete și femeile din Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Văd noblețea voastră și vă cunosc identitatea și destinul divine. Voi ați ieșit în evidență în existența premuritoare. Moștenirea vă este însoțită de legăminte și de promisiuni. Ați moștenit trăsăturile spirituale ale patriarhilor credincioși Avraam, Isaac și Iacov. Un profet al lui Dumnezeu v-a numit pe fiecare dintre voi, cele care v-ați adunat în seara aceasta, ca fiind „acea speranță foarte strălucitoare”³ a viitorului. Și sunt de acord! Într-o lume plină de provocări, lumina voastră strălucește puternic. Într-adevăr, acestea sunt „zile de neuitat”⁴. Acestea sunt zilele *voastre* și *acum* este timpul

ca tinerele fete de pretutindeni să „[se ridice] și [să strălucească] pentru ca lumina [lor] să fie un steag pentru națiuni”⁵.

„Un standard este o unitate de măsură prin care cineva determină exactitatea sau perfecțiunea.”⁶ Noi trebuie să fim un standard de sfințenie pe care toată lumea să îl vadă! Noua broșură revizuită *Pentru întărirea tineretului* conține nu numai standarde ce trebuie urmate cu exactitate, ci și binecuvântările promise dacă le urmați. Cuvintele conținute în această broșură importantă sunt standarde pentru lume, iar dacă veți trăi conform acestor standarde veți putea ști ce să faceți pentru a deveni mai asemănătoare Salvatorului și a fi fericite într-o lume din ce în ce mai întunecată. Trăind conform standardelor din broșură veți putea fi demne de însoțirea constantă a Duhului Sfânt. Iar în lumea în care trăiți, veți avea nevoie de acea însoțire pentru a lua decizii importante care vor determina o mare parte din succesul și fericirea voastră pe viitor. Trăind conform acestor standarde vă va ajuta pe fiecare dintre voi să fiți demne să intrați în templele sfinte ale Domnului și acolo să primiți binecuvântările și puterea care vă sunt promise dacă faceți și țineți legăminte sacre⁷.

Când fiica noastră Emi era mică, îi plăcea să vadă fiecare mișcare pe care o făceam când mă pregăteam pentru Biserică. După ce vedea ce fac, își pieptăna părul și își punea rochița, apoi mereu mă ruga să dau cu puțină „sclipire”. „Sclipirea” la care se referea ea era o cremă cleioasă, groasă, pe care o foloseam pentru a preveni apariția ridurilor. Când Emi mă ruga, dădeam cu cremă pe obrazii și buzele ei, iar apoi zâmbea și spunea: „Acum suntem gata de plecare!”. Ce nu conștientiza Emi era că ea avea deja „sclipirea” ei pe chip. Fața ei strălucea fiindcă ea era atât de pură, inocentă și bună. Ea avea Spiritul cu ea, iar acest lucru se vedea.

Doresc ca fiecare tânără fată prezentă aici să știe și să înțeleagă că frumusețea voastră – „sclipirea” voastră – nu constă în machiajul, crema sau îmbrăcămintea ori coafurile la modă. Ea constă în puritatea voastră personală. Când trăiți conform standardelor și sunteți demne de însoțirea constantă a Duhului Sfânt, puteți avea un impact puternic în lume. Exemplul vostru, chiar lumina din ochii voștri, îi va influența pe alții care văd „sclipirea” voastră și vor dori să fie ca voi. De unde primiți

această lumină? Domnul este lumina „și Spiritul luminează în toată lumea pe fiecare om care ascultă glasul Spiritului”⁸. O lumină divină apare în ochii și pe chipul vostru când vă apropiați de Tatăl vostru Ceresc și de Fiul Său, Isus Hristos. Astfel primim „sclipirea”! Și, apropo, după cum puteți vedea toate, „crema sclipitoare” nu a avut efect asupra ridurilor mele!

Chemarea de a „ne ridica și străluci” este o chemare pentru fiecare dintre noi de a conduce lumea într-o cauză măreață – de a înălța standardul – și de a conduce această generație în virtute, puritate și demnitate de a intra în templu. Dacă doriți să faceți o schimbare în lume, *trebuie să fiți diferite de restul lumii*. Repet cuvintele profetului Joseph F. Smith, care a spus femeilor din zilele sale: „Voi nu trebuie să fiți conduse de [tinerele] fete din lume; voi trebuie să conduceți... [tinerele] fete din lume, în toate lucrurile... purificatoare pentru copiii oamenilor”⁹. Aceste cuvinte sunt adevărate și astăzi. În calitate de fiice ale lui Dumnezeu v-ați născut să conduceți.

În lumea în care trăim, abilitatea voastră de a conduce necesită îndrumarea și însoțirea constantă a Duhului Sfânt care vă va spune „toate lucrurile pe care trebuie să le faceți”¹⁰ când recunoașteți și vă bazați pe îndrumarea și îndemnurile Sale. Și, deoarece Duhul Sfânt nu locuiește în temple necurate, fiecare dintre noi trebuie să-și examineze obiceiurile și inima sa. Noi, toate, va trebui să schimbăm ceva – să ne pocăim. Așa cum a declarat tatăl regelui Lamoni în Cartea lui Mormon: „Voi abandona *toate* păcatele mele pentru ca să te pot cunoaște pe Tine”¹¹. Suntem noi, voi și cu mine, dornice să facem la fel?

Un grup de tineri din Queen Creek, Arizona, au hotărât să „se ridice și să strălucească” și să îndrume tineretul din comunitatea lor să trăiască în conformitate cu standardele din broșura *Pentru întărirea tineretului*. Fiecare a scris în jurnalul său ceva ce a simțit că îl trage înapoi sau ceva ce voia să schimbe în viața sa și, apoi, realmente au săpat o groapă. S-au adunat laolaltă și au rupt pagina din jurnalele lor și au aruncat-o în groapă exact așa cum a făcut poporul lui Amon în Cartea lui Mormon cu armele lor de război¹². Apoi, au îngropat aceste pagini și, în aceea zi, fiecare și-a luat angajamentul de a se schimba. S-au pocăit. Au hotărât să se ridice!

Este vreun lucru în viața voastră ce vreți să-l schimbați? Puteți face acest lucru. Vă puteți pocăi datorită nesfârșitului sacrificiu ispășitor al Salvatorului. El a făcut posibil ca voi și eu să ne schimbăm, să devenim iar pure și curate și să devenim ca El. Iar El a promis că atunci când facem astfel, El nu Își va mai aminti de păcatele și greșelile noastre¹³.

Uneori poate părea aproape imposibil să strălucești fără întrerupere. Vă confrunțați cu atât de multe provocări ce pot umbri sursa întregii lumini, care este Salvatorul. Uneori calea este dificilă și, câteodată, chiar poate părea că o ceață deasă împiedică lumina. Așa s-a întâmplat cu o tânără fată pe nume Florence Chadwick. De la vârsta de 10 ani, Florence a descoperit că era o înotătoare talentată. Ea a traversat Canalul Mânecii în timpul record de 13 ore și 20 de minute. Florencei i-a plăcut o provocare, iar mai târziu a încercat să înoate între țărmurile Californiei și insulei Catalina – aproape 21 de mile (34 km). În timpul acestei curse a obosit după ce a înotat 15 ore. S-a așternut o ceață deasă care a ascuns vederii țărmul. Mama sa era alături de ea într-o barcă și Florence i-a spus mamei sale că nu credea că poate termina cursa. Mama sa și antrenorul său au încurajat-o să continue, dar ea nu vedea decât ceața. Ea a abandonat cursa dar, îndată ce era în barcă, a descoperit că a abandonat la mai puțin de o milă (1.6 km) de țărm. Mai târziu, când a fost intervievată și întrebată de ce a abandonat cursa, ea a mărturisit că nu a fost din cauza apei reci și nici a distanței. Ea a spus: „Am fost învinsă de ceață”¹⁴.

Ulterior a încercat iar traseul și, încă o dată, s-a lăsat o ceață deasă. Însă, de data aceasta, a continuat până ce a ajuns cu succes la țărm. Când a fost întrebată ce a fost diferit de data aceasta, ea a spus că a păstrat în minte o imagine a țărmului în timp ce trecea prin ceața deasă și pe toată durata parcursă în cursa de înot¹⁵.

În cazul Florencei Chadwick, țărmul a fost obiectivul său. În cazul fiecăreia dintre noi, templul este obiectivul nostru. Dragi tinere fete, concentrați-vă mereu. Nu vă pierdeți din vedere obiectivele. Nu lăsați ceața deasă a poluării morale și a vocilor descurajatoare ale lumii să vă țină departe de obiectivele voastre, să trăiți conform standardelor, să vă bucurați de însoțirea Duhului Sfânt și să fiți demne de a intra în temple sfinte. Păstrați

mereu imaginea templului – casa sfântă a Domnului – în inima și mintea voastră.

În urmă cu câteva săptămâni stăteam în camera celestială din templul Reno, Nevada. Lumina revărsată în acea încăpere era strălucitoare, fiind intensificată și datorită candelabrului de cristal care reflecta lumina prin nenumăratele globuri sculptate, dând naștere pretutindeni la curcubeie de lumină. Am rămas înmărmurită înțelegând că Salvatorul este „lumina și viața lumii”¹⁶, că lumina Lui trebuie să o păstrăm și să o reflectăm. Noi suntem cristale mici ce reflectă lumina Lui și, pentru a putea face aceasta, trebuie să fim curate și să stăm departe de murdăria acestei lumi. Stând în templu în acea zi, am auzit iar în mintea mea chemarea lui Moroni către noi – fiicele Sionului: „Trezește-te și ridică-te din țărână”¹⁷. „Și să nu atingeți niciun dar rău și niciun lucru necurat.”¹⁸ „Trezește-te și ridică-te... și îmbracă-ți veșmintele tale cele frumoase, o, fiică a Sionului... ca legămintele Tatălui Veșnic pe care El le-a făcut pentru tine, o, casă a lui Israel, să poată fi înfăptuite”¹⁹.

Binecuvântările promise din templu sunt făcute nu numai vouă, ci tuturor generațiilor. Când templul este obiectivul vostru, influența voastră în bine va străbate dincolo de timp și spațiu, iar lucrarea pe care o faceți pentru cei care nu mai sunt va fi împlinirea profeției!

La ultima conferință generală am tresărit când l-am ascultat pe vârstnicul David A. Bednar invitându-vă pe fiecare dintre voi să vă angajați cu sârguință la întocmirea istoriei propriei familii și a muncii în templu pentru cei care au decedat fără a avea binecuvântările Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos²⁰. Când v-a făcut invitația, inima mi-a tresărit în piept. În Doctrină și legăminte citim despre „alte spirite alese care au fost rezervate pentru a veni în plenitudinea timpurilor, astfel încât să ia parte la punerea temeliei marii lucrări din zilele din urmă, inclusiv construirea de temple și realizarea, în aceste temple, a rânduielilor pentru mântuirea morților”²¹. Aceasta este ziua voastră, iar lucrarea voastră a început! Acum este timpul de a fi demne de a obține o recomandare pentru templu. Când veți înfăptui această lucrare, veți deveni izbăvitoare pe muntele Sionului²².

Vârstnicul Russell M. Nelson a spus despre voi: „Influența tinerelor fete ale Bisericii, asemenea unui uriaș ce dormitează, se va trezi, se va ridica și va inspira pe locuitorii pământului ca o forță măreață în cauza dreptății”²³. Stimate tinere fete, ridicați-vă și ocupați-vă locul la evenimentele glorioase care vor modela viitorul vostru și viitorul lumii. Acum este timpul!

„Pe vârful muntelui, un steag flutură-n vânt. Priviți voi națiuni, toți cei de pe pământ!”²⁴ Stimate tinere fete, voi reprezentați steagul! Fiți virtuoză și pure, căutați însoțirea Duhului Sfânt, îngropați-vă păcatele și greșelile, păstrați-vă concentrarea și nu lăsați ceața poluării morale să vă umbrească obiectivele. Fiți demne de a intra în templu acum! Puneți-vă „sclipirea” voastră! Mărturisesc din toată inima mea că Dumnezeu trăiește și că El ne va lumina viața pe măsură ce ne apropiem de Fiul Său Preaiubit – Salvatorul nostru, Isus Hristos. Și mă rog ca, asemenea lui Moroni, noi să „[ne ridicăm și să strălucim] ca lumina [noastră] să fie un steag pentru națiuni”²⁵! În numele sacru al lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Doctrină și legăminte 115:5.
2. Isaia 2:3; 2 Nefi 12:3.
3. Gordon B. Hinckley, „Standing Strong and Immovable”, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 10 ian. 2004, p. 20.
4. Oliver Cowdery, în Joseph Smith – Istorie 1:71, notă.
5. Doctrină și legăminte 115:5.
6. Ezra Taft Benson, „Strengthen Thy Stakes”, *Tambuli*, aug. 1991, p. 4.
7. Vezi Doctrină și legăminte 109:22.
8. Doctrină și legăminte 84:46.
9. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 184.
10. 2 Nefi 32:5.
11. Alma 22:18; subliniere adăugată.
12. Vezi Alma 24:17.
13. Vezi Doctrină și legăminte 58:42.
14. Vezi Sterling W. Sill, în Conference Report, apr. 1955, p. 117.
15. Vezi Randy Alcom, „Florence Chadwick and the Fog”, epm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. Vezi, de asemenea, „Florence Chadwick”, în *Encyclopedia of World Biography*, vol. 19 (2004): 64–66; „Navigation Information” și „Swim Successes”, Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, accesat la 27 mar. 2012. Există alte relatări diferite despre Florence Chadwick.
16. 3 Nefi 9:18.
17. Moroni 10:31.
18. Moroni 10:30.
19. Moroni 10:31.
20. Vezi David A. Bednar, „Inimile copiilor se vor întoarce”, *Liahona*, nov. 2011, p. 24–27.
21. Doctrină și legăminte 138:53–54.
22. Vezi Obadia 1:21; Doctrină și legăminte 103:9; și *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 472–473.

23. Russell M. Nelson, „Daughters of Zion”, *New Era Young Women Special Issue*, YW nov. 1985, p. 9.

24. „Pe vârful muntelui”, *Imnuri*, nr. 5.

25. Doctrină și legăminte 115:5.

Credeți, supuneți-vă și îndurați

Președintele Thomas S. Monson

Credeți că este extrem de important să rămâneți puternice și loiale adevărilor Evangheliei. Eu mărturisesc că așa este!

Dragile mele surori tinere, responsabilitatea de a mă adresa vouă mă face să mă simt umil. Mă rog pentru ajutor divin pentru a mă putea ridica la înălțimea acestui privilegiu.

Cu numai 20 de ani în urmă, nu vă începuseră-ți încă propria voastră călătorie prin viața muritoare. Erați încă în căminul vostru ceresc. Acolo, vă aflați alături de cei care vă iubeau și cărora le păsa de bunăstarea voastră eternă. În cele din urmă, viața pe pământ a devenit esențială pentru progresul vostru. Fără îndoială, s-au rostit cuvinte de rămas bun și de încurajare. Ați dobândit trupuri și ați devenit muritoare, plecând din prezența Tatălui vostru Ceresc.

Totuși, aici pe pământ ați fost întâmpinate cu bucurie. Acei primi ani au fost ani prețioși, speciali. Satana nu a avut nicio putere să vă ispitească, deoarece nu deveniseră-ți încă responsabile. Erați inocente în fața lui Dumnezeu.

Nu după mult timp, ați început acea perioadă pe care unii au etichetat-o „teribila adolescență”. Eu prefer s-o numesc „grozava adolescență”. Este o perioadă plină de oportunități, o perioadă a creșterii, a progresului – ce se remarcă în special datorită procesului de dobândire a cunoașterii și de căutare a adevărului.

Nimeni nu a descris anii adolescenței ca fiind ușori. Ei sunt adesea ani de nesiguranță, ani în care simți că nu ești suficient de

bun, ani în care încerci să-ți găsești locul printre semenii tăi, să te integrezi. Acesta este un timp când deveniți mai independente – și când, probabil, vă doriți mai multă libertate decât doresc părinții voștri să vă acorde acum. Ei sunt, de asemenea, anii cei mai importanți în care Satana vă va ispiti și va face tot ce-i stă în putință pentru a vă ademeni de la calea care vă va duce înapoi la acel cămin ceresc de unde ați venit și înapoi la cei dragi ai voștri și la Tatăl vostru Ceresc.

Lumea din jurul vostru nu este în măsură să vă ofere ajutorul de care aveți nevoie pentru a termina cu bine această călătorie care este, deseori, înșelătoare. Foarte mulți oameni din societatea noastră de astăzi par să fi scăpat din parâmele siguranței și să fie duși de curenți departe de portul păcii.

Toleranța față de ticăloșie, imoralitatea, pornografia, drogurile, puterea presiunii semenilor – toate acestea și multe altele – fac ca mulți să fie aruncați într-o mare a păcatului și zdrobiți de recifele tăioase ale ocaziilor ratate, binecuvântărilor pierdute și visurilor spulberate.

Există o cale spre refugiu? Există vreo scăpare din calea distrugerii amenințătoare? Răspunsul este un *da* răsunător! Vă sfătuiesc să priviți către farul Domnului. Am mai spus-o înainte; o voi spune din nou: nu există ceață atât de densă, noapte atât de întunecată, vânt atât de puternic, marinar atât de rătăcit pe care farul Domnului să nu-l poată salva și de unde să nu poată fi văzut. El luminează prin furtunile vieții. El semnalizează: „*Aceasta este calea către refugiu. Aceasta este calea către casă*”. El emite neîncetat semnale luminoase ușor de văzut. Dacă le urmați, acele semnale vă vor îndruma înapoi către căminul vostru ceresc.

Doresc să vă vorbesc în această seară despre trei semnale esențiale care vin de la farul Domnului și care vă vor ajuta să vă întoarceți la acel Tată care așteaptă cu nerăbdare întoarcerea voastră triumfală acasă. Acele trei semnale sunt *credeți, supuneți-vă și îndurați*.

Mai întâi, menționez un semnal care este fundamental și esențial: *credeți*. Credeți că sunteți o fiică a Tatălui Ceresc, că El vă iubește și că sunteți aici pentru un scop glorios – să vă dobândeți salvarea eternă. Credeți că este extrem de important să rămâneți

puternice și loiale adevărilor Evangheliei. Eu mărturisesc că așa este!

Tinerele mele prietene, credeți în cuvintele pe care le roștiți în fiecare săptămână când recitați crezul Tinerelor Fete. Gândiți-vă la înțelesul acelor cuvinte. În ele există adevăr. Străduiți-vă întotdeauna să trăiți conform valorilor care sunt menționate. Credeți, așa cum afirmă crezul vostru, că dacă acceptați și acționați în conformitate cu acele valori, veți fi pregătite să vă întăriți căminul și familia, să faceți și să țineți legăminte sfinte, să primiți rânduilele din templu și să vă bucurați de binecuvântările exaltării. Acestea sunt adevăruri frumoase ale Evangheliei și, urmându-le, veți fi mai fericite de-a lungul vieții, de aici și de după, decât veți fi vreodată dacă nu le luați în considerare.

Cele mai multe dintre voi ați fost învățate adevărurile Evangheliei încă de când erați bebeluși. Ați fost învățate de către părinți iubitori și învățători grijulii. Adevărurile pe care vi le-au împărtășit v-au ajutat să dobândiți o mărturie; voi ați crezut ce ați fost învățate. Deși acea mărturie poate continua să fie hrănită spiritual și să crească atunci când studiați, când vă rugați pentru îndrumare și când participați în fiecare săptămână la adunările Bisericii, depinde doar de voi să mențineți acea mărturie vie. Satana va încerca cu toată puterea lui s-o distrugă. Va trebui s-o hrăniți de-a lungul întregii voastre vieți. Asemenea flăcării unui foc strălucitor, mărturia voastră – dacă nu este hrănită continuu – va păli până va ajunge un jar incandescent care, apoi, se va stinge complet. Nu trebuie să permiteți ca acest lucru să se întâmple.

În afara participării la adunările voastre de duminică și la activitățile din timpul săptămânii, când aveți ocazia de a participa la seminar, fie în clasele de dimineața devreme, fie în locul orelor de religie de la școală, profitați de acea ocazie. Multe dintre voi participă acum la seminar. Ca și în cazul oricărei alte situații din viață, cea mai mare parte a ceea ce dobândiți din experiența voastră la seminar depinde de atitudinea și de dorința voastră de a fi învățate. Fie ca atitudinea voastră să fie una care să exprime umilință și dorință de a învăța! Cât de recunoscător sunt pentru ocazia pe care am avut-o atunci când am fost adolescent de a participa la seminarul de dimineața devreme, căci a avut un

rol esențial în dezvoltarea mea și în dezvoltarea mărturiei mele! Seminarul poate schimba vieți.

Cu mulți ani în urmă, am făcut parte dintr-un consiliu executiv alături de un bărbat deosebit care avusese foarte mult succes în viață. Am fost impresionat de integritatea lui și de loialitatea sa față de Biserică. Am aflat că el dobândise o mărturie și se alăturase Bisericii datorită seminarului. Când s-a căsătorit, soția lui fusese toată viața membră a Bisericii. El nu aparținea nici unei Biserici. De-a lungul anilor și în pofida eforturilor ei, el nu avea nicio dorință să meargă la Biserică alături de soția și copiii lui. Însă, la un moment dat, el a început să le ducă pe două dintre fiicele sale la seminarul de dimineața devreme. El aștepta în mașină cât timp ele erau la clasă, iar apoi le ducea cu mașina la școală. Într-o zi ploua, iar una dintre fiicele sale i-a spus: „Vino înăuntru, tată. Poți să iei loc în hol”. El a acceptat invitația. Ușa sălii de clasă era deschisă, iar el a început să asculte. El a simțit ceva în inima lui. Pentru restul aceluia an școlar, el a mers la seminar alături de fiicele lui, lucru ce a dus, în cele din urmă, la botezul lui și la o viață dedicată activității în Biserică. Fie ca seminarul să ajute la clădirea și întărirea mărturiei voastre!

Vor fi momente când veți înfrunta provocări care v-ar putea periclita mărturia sau când ați putea s-o neglijați datorită interesului față de alte lucruri. Vă implor s-o mențineți puternică. Este numai responsabilitatea voastră să-i mențineți flacăra aprinsă, strălucitoare. Este nevoie de efort, însă nu veți regreta niciodată acest efort. Îmi aduc aminte de versurile unui cântec scris de Julie de Azevedo Hanks. Referindu-se la mărturia ei, a scris:

*Prin vântul schimbării
Înconjurată de norii de durere
Am păzit-o cu viața mea
Am nevoie de căldură – am nevoie de lumină
Și, deși furtuna se va dezlănțui
Eu înfrunt ploaia cea grea
Eu rămân
O protectoare a flăcării.¹*

Fie ca voi să credeți și, apoi, fie ca voi să mențineți flacăra mărturiei voastre aprinsă, strălucitoare, indiferent de ceea ce va veni!

Apoi, dragi tinere fete, fie ca voi să vă *supuneți*. Supuneți-vă părinților voștri. Supuneți-vă legilor lui Dumnezeu. Ele ne sunt date de către un Tată Ceresc iubitor. Când ne supunem lor, viața noastră este mult mai împlinită, mai puțin complicată. Greutățile și problemele noastre sunt mai ușor de suportat. Primim binecuvântările promise de Domnul. El a spus: „Domnul cere inima și un suflet binevoitor; și cei care sunt binevoitori și supuși vor mânca cele mai bune roade ale Sionului în aceste zile din urmă”².

Aveți o singură viață de trăit. Feriți-o de necazuri cât puteți de mult. Veți fi ispitite, uneori chiar de persoanele pe care le-ați considerat prietene.

În urmă cu câțiva ani, am vorbit cu o supraveghetoare a clasei Trandafir care mi-a vorbit despre o experiență pe care a avut-o cu una dintre tinerele fete din clasa ei. Această tânără fată fusese ispitită de nenumărate ori să se depărteze de calea adevărului și să urmeze ocolul păcatului. Din cauza insistențelor repetate ale unora dintre prietenii ei de la școală, ea a fost, în cele din urmă, de acord să urmeze un asemenea ocol. Planul fusese stabilit: ea urma să le spună părinților că se ducea la activitatea Tinerelor Fete. Totuși, ea planificase să fie acolo doar până când prietenele ei și cei cu care ieșeau la întâlnire veneau s-o ia. Apoi, urmau să se ducă la o petrecere unde aveau să se consume băuturi alcoolice și unde comportamentul avea să fie în dezacord total cu ceea ce știa această tânără fată ca fiind corespunzător.

Învățătoarea se rugase să primească inspirație pentru a le ajuta pe toate fetele ei, dar mai ales pe această tânără fată, care părea atât de nesigură de angajamentul ei față de Evanghelie. Învățătoarea a primit în acea seară inspirația de a renunța la ceea ce planificase anterior și de a le vorbi fetelor despre faptul de a rămâne curate din punct de vedere moral. În timp ce ea își împărtășea gândurile și sentimentele, tânăra fată în discuție își verifica des ceasul pentru a se asigura că nu avea să rateze întâlnirea cu prietenii ei. Cu toate acestea, pe măsură ce discuția a progresat, inima ei a fost atinsă, conștiința i-a fost trezită, iar

determinarea ei reînnoită. Când timpul a sosit, ea a ignorat claxoanele repetate care o chemau. Ea a rămas toată seara alături de învățătoarea ei și de celelalte fete din clasă. Ispita de a se abate de la calea aprobată a lui Dumnezeu fusese evitată. Satana fusese oprit. Tânăra fată a mai rămas, după ce celelalte fete au părăsit clasa în ordine, pentru a-i mulțumi învățătoarei ei pentru lecție și pentru a-i spune cum a ajutat-o să evite ceva ce ar fi putut să aibă o consecință tragică. Rugăciunea unei învățătoare își primise răspunsul.

Ulterior, am aflat că datorită deciziei ei de a nu merge cu prietenii ei în acea seară – unii dintre cei mai cunoscuți băieți și fete din școală – această tânără fată a fost ignorată de ei și, timp de multe luni, nu a avut niciun prieten la școală. Ei nu au putut accepta faptul că ea nu a dorit să facă lucrurile pe care ei le făceau. A fost o perioadă extrem de dificilă și de tristă pentru ea, însă ea a rămas fermă și, în cele din urmă, și-a făcut prieteni care-i împărtășeau standardele. În prezent, după ce au trecut mulți ani, ea este căsătorită în templu și are patru copii minunați. Cât de diferită ar fi putut fi viața ei... Deciziile noastre ne determină destinul.

Prețioase tinere fete, asigurați-vă că toate hotărârile pe care le luați trec acest test: „Ce rău îmi poate face acest lucru? Ce bine îmi poate face acest lucru?”. Și nu permiteți codului vostru de comportament să pună accent pe „Ce vor gândi ceilalți?”, ci pe „Ce voi gândi eu însămi despre mine?”. Lăsați-vă influențate de acel glas blând și încet. Aduceți-vă aminte că o persoană cu autoritate și-a așezat mâinile pe capul vostru în momentul confirmării voastre și a spus: „Primește-L pe Duhul Sfânt”. Deschideți-vă inima, chiar sufletele, la auzul aceluia glas special care mărturisește adevărul. Așa cum a promis profetul Isaia: „Urechile tale vor auzi... glasul care va zice: «Iată drumul, mergeți pe el»”³.

Tendința vremurilor noastre este toleranța față de ticăloșie. Revistele și emisiunile de televiziune prezintă vedete de film, eroi ai competițiilor sportive – acele persoane pe urmele cărora mulți tineri doresc să calce – în timp ce nu iau în considerare legile lui Dumnezeu și se fălesc cu practici păcătoase, aparent inofensive. Să nu credeți acest lucru! Va veni timpul când se va trage linie –

chiar timpul balanței de verificare. Fiecare Cenușăreasă are propriul miez al nopții – dacă nu în această viață, atunci în următoarea. Ziua judecății va veni pentru toți. Sunteți pregătite? Sunteți mulțumite de ceea ce faceți?

Dacă vreuna dintre voi s-a poticnit în călătoria ei, vă promit că există o cale de întoarcere. Procesul se numește pocăință. Salvatorul nostru a murit pentru a ne oferi, vouă și mie, acel dar binecuvântat. Deși calea este dificilă, promisiunea este reală. Domnul a spus: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada”⁴. „Și nu-Mi voi mai aduce aminte de [ele]”⁵.

Preaiubitele mele surori tinere, aveți prețiosul dar al libertății de a alege. Vă implor să alegeți să vă supuneți.

În final, fie ca voi să *îndurați*. Ce înseamnă să înduri? Îndrăgesc următoarea definiție: *a te împotrivi dând dovadă de curaj*. Este posibil să aveți nevoie de curaj pentru a crede; uneori, este posibil să aveți nevoie de curaj atunci când vă supuneți. Mai mult ca sigur va fi necesar atunci când îndurați până în ziua în care veți părăsi această existență muritoare.

Am vorbit, de-a lungul anilor, cu mulți oameni care mi-au spus: „Am atâtea probleme, atâtea griji reale. Sunt copleșit de provocările vieții. Ce pot să fac?”. Le-am oferit lor și, acum, vă ofer vouă următoarea sugestie concretă: căutați îndrumare cerească în fiecare zi. Este greu să-ți trăiești viața făcându-ți griji pentru viitor; este ușor să-ți trăiești viața dacă te preocupi de prezent și de viitorul apropiat. Fiecare dintre noi poate fi credincios pentru o zi – și apoi pentru încă una, după care pentru încă una – până când ajungem să ne fi trăit toată viața îndrumați de Spirit, o viață pe placul Domnului, o viață de fapte bune și neprihănire. Salvatorul a promis: „Priviți la Mine și îndurați până la capăt și atunci voi veți trăi; căci aceluia care îndură până la capăt îi voi da Eu viață veșnică”⁶.

Pentru acest scop ați venit în viața muritoare, tinerele mele prietene. Nu există ceva mai important decât obiectivul pe care vă străduiți să-l atingeți – chiar viața eternă în împărăția Tatălui vostru.

Sunteți fiice foarte prețioase ale Tatălui nostru Ceresc trimise pe pământ în această zi și în această perioadă pentru un anumit scop. Ați fost păstrate tocmai pentru acest moment. Lucruri minunate, glorioase vă așteaptă dacă nu veți face decât să credeți, să vă supuneți și să îndurați. Mă rog ca aceasta să fie binecuvântarea voastră, în numele lui Isus Hristos, Salvatorul nostru, amin.

Note

1. Julie de Azevedo Hanks, „Keeper of the Flame”, <i>Treasure the Truth</i> (compact disc, 1997).	3. Isaia 30:21.
2. Doctrină și legăminte 64:34.	4. Isaia 1:18.
	5. Ieremia 31:34.
	6. 3 Nefi 15:9.